

KHANG TĨNH VĂN

Lê Quyên dịch
Tiểu thuyết trinh thám

VỊ
KHÁCH
PHÒNG
44

AMUN

NXB THANH NIÊN

4

KHANG TĨNH VĂN

Lê Quyên dịch
Tiểu thuyết trinh thám

4

— VI —
**KHÁCH
PHÒNG**
— 44 —

4

4

AMUN

NXB THANH NIÊN

Vị khách phòng 44

Tác giả: Khang Tĩnh Văn

Dịch giả: Lệ Quyên

Đơn vị phát hành: Amun Đình Tị

NXB liên kết: NXB Thanh Niên

Số tập: 1 tập (336 trang)

Kích thước: 14.5x20.5cm

Ngày phát hành: 06/2016

Giá bìa: 78.000đ

Đóng eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)

Giới thiệu

Hàng loạt vụ án mạng rùng rợn liên tiếp xảy ra trong một tiểu khu cao cấp dành cho giới trí thức, mang đến nỗi ám ảnh kinh hoàng không chỉ cho người dân mà còn cho cả chính quyền thành phố. Những bóng ma vật vờ, những xác chết kì bí, những bộ phận cơ thể người thối rữa thoát ẩn thoát hiện, tựa như đốm lửa ma trơi ngày ngày ám ảnh tâm trí người dân, làm đau đầu đội cảnh sát hình sự.

Vị khách phòng 44 là ai? Tại sao cô luôn bị tiếng mèo kêu lúc nửa đêm đánh thức, luôn là người đầu tiên phát hiện ra những xác chết không toàn thân? Liệu trong tiểu khu này có thực sự tồn tại thứ gọi là ma quỷ hay đơn giản chỉ là âm mưu giết người của một tên bệnh hoạn? Sau khi bí mật được vén màn, bóng ma lộ diện, nỗi ám ảnh kinh hoàng liệu đã thực sự kết thúc? Không một ai biết, cho đến khi, tiếng mèo kêu lại lần nữa vang lên giữa màn đêm mờ mịt...

Mục lục

Văn án

Chương 1: Số phòng 44 kì quái

Chương 2: Chiếc đầu dính máu

Chương 3: Ân mạng trong tiểu khu

Chương 4: Thì ra người chết là cô ta

Chương 5: Cuộc gặp gỡ bất ngờ với cậu bé quý quái

Chương 6: Cuộc điều tra của cảnh sát

Chương 7: Cậu bé không tồn tại

Chương 8: Ma quỷ trước đồng lửa

Chương 9: Tìm người trên phố lúc nửa đêm

Chương 10: Kẻ tấn công lúc nửa đêm

Chương 11: Tin tức bất ngờ

Chương 12: Tiếng khóc của người đàn bà

Chương 13: Tờ giấy vay nợ biến mất

Chương 14: Lời cầu cứu bất đắc dĩ

Chương 15: Tình nghĩa sau cơn hoạn nạn

Chương 16: Mùi máu trong con hẻm nhỏ

Chương 17: Cơ thể thối rữa

Chương 18: Thân phận của cậu bé

Chương 19: Vụ án mạng bí ẩn bị che giấu

Chương 20: Động cơ của Lưu Chuẩn

Chương 21: Cuộc điều tra bất ngờ lúc nửa đêm

Chương 22: Giao dịch của Lạc Phong

Chương 23: Viên cảnh sát cay nghiệt

Chương 24: Chân tướng lộ diện

Văn án

Màn đêm mịt mù buông xuống, ngoài ánh đèn hắt ra từ tiểu khu, khắp nơi đều chìm trong một dải tối đen như mực, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Hà Tích Mộ khoác một chiếc áo ngoài mỏng manh, cầm theo đèn pin, đi ra phía ngoài tiểu khu. Thực ra, cô chẳng muốn đi chút nào, nhưng không biết tiếng mèo đáng ghét ở đâu cứ kêu liên hồi, thứ âm thanh đó quả thực rất kì quái, giống hết tiếng khóc của một đứa trẻ. Mặc dù đã cố gắng trấn định tâm trí, rằng không nên nghe hay nghĩ đến nó nữa, thậm chí còn cố tình nằm cuộn tròn, kéo chăn lên tận đỉnh đầu, thế nhưng âm thanh đó vẫn chiến thắng lí trí của cô.

Từ khi mua căn nhà này, Hà Tích Mộ cảm thấy không có lúc nào được thanh thoi. Ngay từ khi bắt đầu bày biện đồ đạc đã có rất nhiều sự việc kì quái xảy ra, khi ấy cô còn cho rằng đó chẳng qua chỉ là những chuyện tình cờ. Hai tháng sau, khi bắt đầu vào ở, cô mới phát hiện những chuyện kì quái đó không đơn giản chỉ là những sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Đặc biệt là tiếng mèo kêu lúc nửa đêm. Hà Tích Mộ không ghét mèo, chỉ là âm thanh này ngày nào cũng lặp đi lặp lại lúc nửa đêm đã giày vò cô đến mức nhức nhối khắp người, hầu như sáng nào cũng đi làm với cặp mắt thâm quầng như mắt gấu trúc. Không những thế, vì không ngủ đủ giấc nên cô đã gây ra không ít sai sót trong công việc, tạo cơ hội cho người quản lý tóm được điểm sơ hở, mỗi lần đến gặp cô đều mang theo cả xe tải những lời quở trách khiến cô vô cùng khó chịu.

Hà Tích Mộ phát điên, hận bản thân không thể biến thành một con mèo để cào cấu, cắn xé con mèo đáng ghét kia một trận. Nhưng cô không có khả năng đó, cũng chẳng có nhiều thời gian và sức lực đến vậy. Sau vài đêm bị tiếng mèo kêu làm cho mất ngủ, Hà Tích Mộ bất đắc dĩ phải bò ra khỏi giường, muốn xem xem rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Hà Tích Mộ vốn là người hài hước, nhưng sau mười mấy ngày sống ở tiểu khu, trải qua một số chuyện kì quái, tâm trạng vui vẻ của cô bỗng tan biến như mây khói.

Ví dụ như, chỉ cần đặt chân đến nơi này là phanh xe của cô sẽ không hoạt động bình thường nữa, từng có mấy lần suýt thì xảy ra tai nạn, may mà cô phản ứng kịp. Còn có lần, một chậu hoa vô duyên vô cớ bay thẳng vào trán cô, sừng một cục to tướng... Đương nhiên những chuyện kì quái đó đều xảy ra trước khi cô dọn đến ở.

Điều quan trọng là mỗi lần đến tiểu khu này, Hà Tích Mộ luôn cảm thấy hình như có người nào đó đang nhìn chằm chằm về phía mình, nhưng khi cô quay đầu nhìn về hướng đó thì lại chẳng thấy bất cứ thứ gì. Lúc đầu, Hà Tích Mộ còn tự an ủi, cho rằng mình chỉ bị ảnh hưởng tâm lý, nhưng sau vài lần nhìn thấy thấp thoáng có chiếc bóng đằng sau lưng mình, cô thực sự tin rằng có người đang ở phía sau.

Sau khi rời khỏi phạm vi ánh đèn chiếu rọi trong tiểu khu, Hà Tích Mộ thở hỗn hển, mỗi bước chân đều phải dè chừng, cuối cùng thì cô cũng hiểu được thế nào là cảm giác "như bước trên băng mỏng", trước đây còn luôn châm biếm thầy giáo ngữ văn đã quá khoa trương khi giảng giải về thành ngữ này.

Tiếng mèo vẫn không ngừng kêu. Lúc ở trong phòng, nghe thấy những tiếng kêu đứt đoạn giống như tiếng khóc của trẻ con này, cô chỉ

có cảm giác rùng mình sợ hãi. Thế nhưng khi ra đến ngoài này rồi, cảm giác lại khác hẳn, đặc biệt là sau khi tiến lại gần hơn, một cảm giác lạnh lẽo ập đến, nhưng hoàn toàn không phải do khí trời, mà là do hơi lạnh từ trong cơ thể tỏa ra ngoài.

Hà Tích Mộ liền xoa hai bàn tay, liên tục hà hơi ấm, nhưng không những không cảm thấy ấm hơn mà hơi thở ra lại là một luồng khí lạnh toát, cô bất giác cảm thấy rùng mình.

Bỗng nhiên, Hà Tích Mộ đã phải một vật gì đó đang vướng chặt vào chân, cả người lão đảo nghiêng về phía trước, cô khẽ kêu lên một tiếng “a”, sau đó gắng hết sức để đứng vững. Sau khi giữ được thăng bằng, cô khẽ vỗ vào ngực, thở phào một hơi.

Hà Tích Mộ đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục đi về phía trước không thì đúng lúc này, tiếng mèo kêu lại vang lên. Cô vốn đã đủ phiền não, lại còn bị con vật nhỏ bé này quấn chặt lấy chân, dường như nó đang vô cùng đặc ý khiến cô càng tức giận. Vừa rồi còn sợ hãi, nhưng lúc này cơn bức tức đang trào lên trong lồng ngực, cô thực sự muốn mình có thể phun ra lửa, thiêu cháy cả căn nhà kia, xem xem lũ mèo đó còn có thể kêu được nữa hay không!

Thế là, Hà Tích Mộ lấy hết can đảm, tiếp tục soi đèn pin xuống dưới chân, thì ra là một chiếc then cài cửa đã bị gỉ.

Đi tiếp vào trong, Hà Tích Mộ phát hiện mình sắp đến trước cửa một căn nhà ngói lể loi, cửa chính bị khóa chặt, dưới ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn pin như thể có vô số yêu ma đang tụ tập.

Hà Tích Mộ không đến nỗi quá sợ hãi, vì dù sao cô cũng từng sống trong một căn nhà như thế suốt thời gian dài. Nhưng khi ánh sáng của chiếc đèn pin chiếu rọi vào phần giữa cánh cửa chính, Hà Tích Mộ lại

cảm thấy hết sức hoảng sợ, dường như nó không còn là cánh cửa bình thường nữa mà giống như một con quỷ khát máu. Lúc đối diện với mắt thần^[1] trên cánh cửa, cô bỗng có cảm giác như có ai đó đang dõi theo khiến cô muốn rời khỏi nơi đáng sợ này càng nhanh càng tốt.

[1] Còn gọi là mắt mèo hoặc ống nhòm cửa, là một thiết bị được gắn trên cửa ra vào, giúp người trong nhà có thể nhìn ra ngoài với góc nhìn từ 160 độ đến 220 độ, từ đó quan sát rõ những gì đang diễn ra bên ngoài căn nhà của mình. Do mắt thần được thiết kế đặc biệt bao gồm một thấu kính lồi và một thấu kính lõm, do đó người bên ngoài không thể nhìn qua mắt thần vào trong nhà.

“Khụ khụ, là một thanh niên có tinh thần trách nhiệm cao, ta đây sẽ không đứng trước cửa nhà người khác nữa, để tránh làm phiền đến giấc ngủ của người ta. Đồ mèo đáng ghét, lần này bỏ qua cho mày đấy, đợi đến cuối tuần tao sẽ tính sổ với mày sau, hừ!” Hà Tích Mộ tự trấn an mình, sau đó quay người bước đi.

“Ai đó?” Hà Tích Mộ cảm thấy toàn thân đông cứng, không cách nào nhúc nhích, cô nuốt nước miếng, hai chân bắt đầu run rẩy. Cô gắng hết sức kiềm chế nhưng không thể, cả người cứ run lên bần bật.

Đằng sau không có bất cứ âm thanh nào, Hà Tích Mộ chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của mình và những tiếng “ơ, ơ” phát ra từ cổ họng do không kiềm chế nổi cơn run rẩy của bản thân. Đợi một lúc, cô hy vọng ở phía sau sẽ có âm thanh gì đó để cô có thể biết được đó là thứ gì, nhưng đã một hồi lâu mà bốn bề xung quanh vẫn chỉ là một màn tĩnh mịch.

Hà Tích Mộ có cảm giác toàn bộ lòng can đảm của mình đã bị dốc cạn, càng đợi lâu áp lực tâm lý càng lớn, cô cảm thấy mình đã kích động đến mức có thể lập tức khóc òa lên. Chiếc đèn pin trong tay bỗng trở nên không nghe lời, ánh sáng cứ đảo liên tục, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, cơ thể như đang ở trong ảo ảnh. Cô bất chấp tất cả quay lại phía sau để

nhìn. Điều khiến cô kinh hãi hơn cả chính là không có bất cứ thứ gì ở phía sau, vậy người vừa đập vào lưng cô là ai?

Điều này khiến Hà Tích Mộ tỉnh táo trở lại, vì sao lại không có ai? Lễ nào đây chỉ là ảo giác? Rõ ràng cô bị người khác đập vào lưng, cảm giác đó rất thật, tại sao lúc này lại không nhìn thấy ai? Liệu có phải ai đó cố tình giở trò trên cô, đập xong liền chạy đi luôn không? Không thể nào, ở đây vô cùng yên tĩnh, lại tối om như mực, nếu đi thì chắc chắn sẽ phát ra âm thanh gì đó, nhưng cô lại chẳng hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào!

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Hà Tích Mộ, trên trán cũng bắt đầu rỉ mồ hôi, đầu óc nặng trĩu nhưng bước chân lại nhẹ tênh, cơ thể dường như không nghe theo sự chỉ huy của não bộ. “Quay về, quay về thôi, mau chóng rời khỏi chỗ quái quỷ này, sau đó lên giường ngủ một giấc.” Hà Tích Mộ lẩm bẩm, vừa muốn tiếp thêm can đảm cho chính mình, vừa muốn nói với kẻ đang giở trò đùa quái ác kia rằng cô không hề sợ hãi, bây giờ cô sẽ nhanh chóng trở về nhà.

Nhưng điều này chỉ là lừa mình dối người mà thôi, mỗi bước chân của Hà Tích Mộ đều sợ hãi đến mức bắn loạn, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được những tiếng gào thét phát ra từ trái tim đang không ngừng đập dữ dội trong lồng ngực của mình. Cái gọi là vòng tuần hoàn ác tính^[2] chính là cảm giác khi bạn càng cảm thấy sợ hãi thì nỗi sợ đó càng nhân lên, liên miên không dứt. Vì thế, bước chân của Hà Tích Mộ càng lúc càng chậm lại, mỗi bước đi đều như phải rút cạn toàn bộ sức lực của cơ thể.

^[2] *Vòng tuần hoàn ác tính: sự việC biến chuyển liên tục, ngày càng xấu.*

Chiếc đèn pin lúc này cũng đột nhiên dở chứng, ánh sáng ngày càng yếu ớt, từ trước tới giờ cô không có thói quen nạp điện sẵn cho nó, vì

nghĩ rằng chẳng bao giờ phải dùng đến. Đến đêm nay, khi hạ quyết tâm đi tìm con mèo đó, cô mới vội vã lục tìm nó ở khắp nơi.

Hà Tích Mộ quyết định đi nhanh hơn một chút, tuy vẫn rất sợ hãi nhưng trong hoàn cảnh ánh sáng đang tắt dần, phải trở về nhà trong trạng thái không nhìn rõ năm đầu ngón tay, cô thà phải chạy thực mạng cũng không muốn ở lại đây thêm nữa.

Cảm nhận rõ ràng có người đang ở sau lưng, Hà Tích Mộ vẫn “vắt chân lên cổ” chạy thẳng về phía trước. Chạy một hồi, cô lại ngã sõng soài trên mặt đất.

Hà Tích Mộ nghĩ có lẽ mình lại quay về chỗ ban nãy, cô cũng không nhớ rõ nữa, nếu bị cuốn vào chỗ đó lần nữa thì coi như xong. Hai lần vướng chân, cùng một chỗ, hơn nữa lần này còn tệ hơn hẳn lần trước.

Hà Tích Mộ đang định đứng dậy, liền phát hiện có điều không ổn, hai bàn tay dính nhơm nhớp như thể dưới mặt đất có dầu. Cô lần mò tìm chiếc đèn pin. Bởi vì có rất nhiều cát nên bàn tay không những rất dính mà còn lấm lem bẩn thỉu khiến cô không ngừng than vãn.

“Đây rồi!” Hà Tích Mộ nhoài người với chiếc đèn pin, nhưng vì lòng bàn tay quá dính, cô không cẩn thận vung chiếc đèn pin ra xa hơn. Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu rọi phía sau lưng, cô bất giác quay đầu lại và chết lặng mười giây sau đó.

“A...” Một tiếng hét chói tai vang lên xé tan màn đêm yên tĩnh.

Chương 1: Số phòng 44 kì quái

Giây phút cầm trong tay chiếc chìa khóa nhà, Hà Tích Mộ mừng đến phát khóc. Sau hai năm, cuối cùng cô cũng có được một căn hộ riêng cho mình, hơn nữa còn trả hết số tiền vay ngân hàng chỉ trong một lần. Thủ tục sang tên cũng đã được hoàn tất, công việc tiếp theo là trang trí cho căn hộ.

Nhưng từ lúc biết được căn hộ của mình là căn hộ xấu nhất trong toàn tiểu khu, trong lòng Hà Tích Mộ cũng có chút buồn bực. Mọi người đều gọi cô là vị khách phòng 44, bởi căn hộ của cô là căn hộ số 4, tầng 4, khu đơn nguyên số 4, hơn nữa lúc đăng ký mua nhà, cô cũng vừa đúng là người thứ 44!

Năm nay, Hà Tích Mộ hai mươi lăm tuổi, là một công nhân viên chức bình thường, tính tình hết sức vui vẻ, tươi trẻ. Tuy cô làm việc ở một công ty nhỏ tại thành phố tuyến hai, ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại cả một quãng đường dài giữa nhà và công ty, nhưng vốn là người không ham theo đuổi những thứ quá cao sang nên đối với cô, những điều này không thành vấn đề.

Cùng Hà Tích Mộ đi lấy giấy chứng nhận nhà đất là bạn trai của cô - Vương Hiểu Dương. Lúc đến công ty môi giới, gặp người bán nhà, Hà Tích Mộ vẫn tỏ vẻ dịu dàng, đáng yêu, nhưng khi cầm được giấy chứng nhận trong tay rồi rời khỏi đó, bản tính quá khích của cô như được dịp bộc lộ, vội vã ôm chầm lấy Vương Hiểu Dương, cười sung sướng, khiến người đi đường không khỏi ngoái lại nhìn. Vương Hiểu Dương

xấu hổ, chỉ muốn gỡ cô ra khỏi người mình, cuộn tròn lại rồi đá văng ra xa.

“Cuối cùng thì em cũng có căn hộ của riêng mình rồi!” Hà Tích Mộ cười đến mức mắt híp tịt lại, lông mày giãn ra, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng của mình.

Vương Hiếu Dương không nhịn được thêm nữa, bèn bất đắc dĩ nói: “Này, em có thể giữ hình tượng được không? Nhìn em cười tíu ta tíu tít, còn chảy cả nước miếng... Trời ơi, đừng cọ vào người anh nữa, ghê quá đi, em mà cứ như thế thì anh không cần em nữa đâu.”

“Anh dám!” Hà Tích Mộ dừng lại, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Vương Hiếu Dương.

Vương Hiếu Dương cười xòa, sau đó ôm chầm lấy bờ vai của Hà Tích Mộ, dịu dàng nói: “Người yêu ơi, anh chỉ nói đùa với em thôi, sao anh lại không cần em chứ? Dù hai mắt anh bị mù cũng không thể không cần em!”

“Thế còn được! Sau này anh còn dám nói như vậy nữa, em sẽ dùng gậy đánh chết đó, nhớ chưa?”

“Tiểu nhân đã nhớ rõ!”

Lúc này, Hà Tích Mộ mới khôi phục dáng vẻ tươi cười, ôm tờ giấy chứng nhận nhà đất, lại bắt đầu cười híp cả mắt. Vương Hiếu Dương không dám nói gì, cúi gằm mặt bước đi. Hà Tích Mộ chốc chốc lại quay sang anh để khoe khoang khiến đầu anh như sắp nổ tung.

Khi về đến tiểu khu, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương vẫn mỗi người một vẻ, người vui, người cảm thấy phiền phức. Nhưng vẻ mặt

của Vương Hiểu Dương không ngăn được sự hứng khởi đang rạo rức trong lòng Hà Tích Mộ, hôm nay coi như bỏ qua cho anh, nếu ngày mai anh vẫn còn dám như vậy, cô nhất định sẽ cho anh biết tay!

“Vì sao dãy nhà phía sau tiểu khu của bọn em vẫn chưa được tháo dỡ?” Vương Hiểu Dương chỉ vào dãy nhà cũ phía sau tiểu khu. “Đáng lẽ phải phá từ nửa năm trước rồi mà, sao đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Hà Tích Mộ nhìn dãy nhà ít nhất cũng phải đến năm mươi, sáu mươi năm tuổi, khẽ lắc đầu. “Em cũng không biết, chẳng thấy có ai đến để xử lý vụ này nên bây giờ dãy nhà vẫn còn đó. Nhưng em chẳng quan tâm, nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em. Chỉ là buổi tối đi qua đây có cảm giác hơi âm u mà thôi.”

“Như thế này mà cũng gọi là âm u sao? Em nhát gan thật đấy! Anh chỉ cảm thấy một tiểu khu mới lại ở bên cạnh một dãy nhà cũ thế này thì thật mất hài hòa.” Vương Hiểu Dương cười đắc ý.

Nếu là bình thường, Hà Tích Mộ nhất định sẽ nổi trận lôi đình, sẵn sàng đáp trả khi bị người khác cười nhạo như vậy, nhưng lần này cô lại đột nhiên nghiêm túc, nói: “Không phải đâu. Anh ít khi đến đây nên không biết đấy thôi, thực ra ngay từ lúc đến trang trí cho căn hộ này, em đã cảm thấy có điều kì lạ, giá nhà ở đây rẻ hơn so với nơi khác rất nhiều, bây giờ có thể mua được căn nhà rẻ như vậy ở đâu được chứ!”

Vương Hiểu Dương nói với vẻ khinh thường: “Mua được căn nhà rẻ thế này, em nên cảm thấy vui mới đúng, đừng suy nghĩ nhiều làm gì. Hơn nữa, em nghĩ xem, đây là vùng ngoại ô, lại vừa mới được mở rộng, môi trường hay giao thông đều chưa hoàn thiện, giá nhà rẻ hơn những chỗ khác cũng là chuyện thường. Huống hồ, chúng ta ở đây vẫn là thành

phố tuyến hai, em muốn so sánh với Bắc Kinh hay Thượng Hải sao? Mang em đi bán gấp đôi cũng không mua được một cái phòng vệ sinh đâu.”

“Này, anh nói cái gì vậy? Em mà lại không đáng tiền như vậy sao?” Hà Tích Mộ nói với vẻ phẫn nộ.

“Anh đương nhiên không có ý đó, anh chỉ muốn nói là giá nhà ở đây rẻ cũng là chuyện bình thường. Nếu không phải cha mẹ đã có nhà thì anh cũng mua rồi.”

Hà Tích Mộ thở dài, vẫn chưa thực sự cảm thấy yên lòng. “Tuy nói là như vậy nhưng em phát hiện tiểu khu rộng lớn như thế nhưng lại có rất ít người đến ở, buổi tối lúc trở về nhà, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh đèn điện của vài ba hộ. Em nhớ những tiểu khu khác vẫn chưa xây xong mà đã có rất nhiều người đến ở rồi, đâu có giống chỗ này.”

“Em đa nghi quá! Hay là em mắc bệnh nghề nghiệp, cái gì cũng muốn tìm ra căn nguyên của vấn đề?” Vương Hiếu Dương đưa tay xoa đầu Hà Tích Mộ. “Đừng nghĩ nhiều như vậy, khó khăn lắm em mới mua được căn nhà này, đây là chuyện tốt mà. Hôm nay, anh phải dạy bù cho học sinh, không thể đi cùng em được, em tự về nhé, ngày mai anh sẽ đưa em đi ăn một bữa để chúc mừng em.”

Vương Hiếu Dương đã nói như vậy, Hà Tích Mộ chỉ còn biết gật đầu, nói: “Vậy cũng được, anh về cẩn thận.”

Hai người ôm nhau, sau đó Vương Hiếu Dương quay người bước đi. Hà Tích Mộ cứ đứng như vậy dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Vương Hiếu Dương, tâm tình trở lên phức tạp.

Thực ra, lúc này cô định nói với anh, mấy ngày trước khi đang lái xe, cô đã trông thấy một bóng người màu trắng, ban đầu còn tưởng đó là người hàng xóm, cô vội vã phanh xe để tránh nhưng đúng lúc này phanh lại không hoạt động, suýt chút nữa tông vào đuôi xe phía trước. Cũng may là cô đang đi đến bãi đỗ xe, tốc độ khá chậm nên mới không đụng phải xe khác.

Nhưng kì lạ hơn là, khi Hà Tích Mộ hạ cửa kính xe, ngó ra ngoài xem người mặc đồ màu trắng đó có bị thương hay không thì lại chẳng thấy bất kì ai, nhìn ngó xung quanh cũng chẳng thấy có thứ gì bất thường.

Nhưng khi cô vừa quay vào trong thì xe lại tắt máy. Từ lúc đó, trong lòng cô luôn có một bóng ma, đến mức trên đường từ bãi đỗ xe trở về nhà, cô không ngừng sợ hãi, luôn cảm thấy có người đi phía sau mình, nhưng khi quay đầu thì lại chẳng nhìn thấy ai, không những thế còn có cảm giác như có người lướt qua trước mặt. Hơn nữa, cô gặp ác mộng cả đêm hôm đó.

Cho đến khi bóng dáng Vương Hiếu Dương đã khuất sau con ngõ, Hà Tích Mộ mới xoay người bước vào tòa nhà. Xe bị hỏng phanh, phải mang đi sửa nên mấy ngày hôm nay cô đi làm bằng xe buýt, đoạn đường từ nhà đến trạm xe rất dài, không thể không đi qua con đường số 11.

Hà Tích Mộ sống ở tầng bốn, bình thường cô không dùng thang máy, vì đi thang bộ có thể giảm cân, nên dù là ở công ty hay ở nhà, cô đều dùng thang bộ. Mà đối với Hà Tích Mộ, bốn tầng cũng không phải là quá cao, đi lên hay đi xuống cũng chỉ mất vài phút.

Người trong tiểu khu này vốn đã rất ít, thêm việc Hà Tích Mộ luôn đi thang bộ nên cô chẳng mấy khi gặp được ai ở đây.

Lối cầu thang bộ vô cùng u ám, chỉ cần âm thanh hơi to một chút là chiếc đèn cảm ứng lập tức sáng lên. Những tiếng “cộc, cộc” phát ra từ chiếc giày cao gót của Hà Tích Mộ khiến đèn điện sáng bừng lên, bóng của cô chiếu rọi trên bậc thềm với hình thù có chút dị thường.

Bỗng nhiên, Hà Tích Mộ cảm thấy hoảng hốt, khi lên đến tầng ba, cô lập tức hồi hận vì sao mình không đi thang máy mà cứ phải đi thang bộ như thế này. Nhưng đã gần lên đến nơi rồi, không thể bỏ dở giữa chừng được, chẳng lẽ lại đi thang máy có một tầng?

“Chỉ còn một tầng nữa thôi, cố lên, cố lên! Giảm cân muôn năm!” Hà Tích Mộ nói hơi to khiến lối đi trống trải vọng lại một hồi, chiếc đèn cảm ứng màu da cam đột nhiên sáng rực lên, dọa cô một phen thót tim, bước chân mỗi lúc một nhanh hơn.

Lên đến đầu cầu thang tầng bốn, Hà Tích Mộ thở phào, rốt cuộc cũng sắp về đến nhà, cô sải chân đi hai bậc một, như vậy thời gian cũng có thể được rút ngắn tối đa.

Lúc chỉ còn một ngã rẽ cuối cùng, Hà Tích Mộ bỗng nghe thấy âm thanh kì quái, cô không kịp được bèn dừng lại, tim đập nhanh hơn, lắng tai nghe kĩ thì thấy hình như có tiếng người đang cãi nhau.

Khi Hà Tích Mộ chuẩn bị rời đi thì phát hiện tiếng cãi nhau ấy mỗi lúc một lớn, kì lạ hơn nữa là âm thanh đó dường như càng lúc càng đến gần cô. Nhưng đó chỉ là những tiếng ồn lộn xộn, không nghe ra bất cứ nội dung gì, không biết được họ đang cãi nhau vì chuyện gì.

Hà Tích Mộ bèn nép sát vào tường, cảm thấy an toàn hơn khi áp lưng vào vật gì đó. Cô chậm rãi hít vào một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại. Đúng

lúc này, chiếc đèn cầm ứng vụt tắt do yên tĩnh quá lâu, lối cầu thang bỗng chốc rơi vào một mảng tối đen như mực.

Hà Tích Mộ nhất thời hoảng hốt, muốn ho lên một tiếng để chiếc đèn sáng trở lại nhưng không hiểu tại sao, cổ họng cứ như bị một chiếc giẻ lau chặn ngang, dù cố gắng đến mấy cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Cô chuyển hướng xuống dưới chân, muốn giẫm thật mạnh để chiếc giày cao gót có thể phát ra âm thanh gì đó, thế nhưng cũng giống cổ họng, toàn thân cô như bị trói chặt trong dây thừng, không thể nhúc nhích.

Cả người không thể động đậy, cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, trước mặt vẫn là một mảng tối đen như mực, không nhìn ra bất cứ thứ gì. Hà Tích Mộ chìm sâu trong nỗi sợ hãi, tiếng cãi cọ càng lúc càng tới gần, dần dần đến trước mặt cô, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở của hai con người ấy đang không ngừng phả vào mặt mình.

Nỗi sợ hãi của Hà Tích Mộ đã lên đến cực điểm, cô muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây nhưng không thể, ngay đến dũng khí để nhắc tay lên, cô cũng không có. Toàn thân bỗng chốc cứng đờ giống như bị phủ một lớp thạch cao, không thể nhúc nhích, sau đó bị vây khốn trong những âm thanh của màn cãi vã.

Không biết qua bao lâu, nhưng đúng vào lúc tinh thần của Hà Tích Mộ suy sụp nhất, tiếng cãi vã bỗng ra xa hơn, dường như hai người đó đã bước ngang qua trước mặt cô, hơi thở phả ra cũng lúc có lúc không, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Hà Tích Mộ cảm thấy cơ thể mình bỗng dừng mềm nhũn.

Toàn thân cô như vừa bị hạ đường huyết, không còn chút sức lực, đến đứng thẳng còn không được, nói chi đến việc bước đi. Cô từ từ

trượt người theo bức tường, ngồi xõm dưới nền đất, định đợi đến khi cơ thể có chút sức lực thì đi tiếp.

Một lát sau, cảm thấy những chuyện kì lạ này đã kết thúc, Hà Tích Mộ không còn căng thẳng nữa, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Nhưng đúng vào thời khắc cô thả lỏng cơ thể, từ tầng bốn lại vọng tới một loạt tiếng bước chân gấp gáp, trái tim cô lập tức đập loạn lên, cổ họng khô khốc, cơ thể bất giác run lẩy bẩy.

Hà Tích Mộ không biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào, cảm giác duy nhất của cô là sợ hãi, nếu cứ tiếp tục ngồi ở đây thì không biết còn gặp phải chuyện quái quỷ gì nữa, cô nhất định phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Vì thế, cô tập trung toàn bộ sức lực, đứng dậy định chạy đi thì bỗng nhiên đèn vụt sáng, cô vẫn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì đã bị một bóng hình cao lớn ôm chầm lấy. “A... Bỏ tôi ra, mau bỏ tôi ra!”

“Mộ Mộ, em sao vậy? Không sao chứ? Là anh đây, đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói này sao mà quen đến thế? Hà Tích Mộ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đúng là Vương Hiếu Dương. Nhìn thấy anh cô không thể kìm nén thêm được nữa, khóc òa lên, không sao dừng lại được.

Vương Hiếu Dương quen Hà Tích Mộ đã năm năm nhưng chưa nhìn thấy cô khóc lớn như vậy bao giờ, anh cảm thấy có chút kì lạ nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể luống cuống giúp cô lau nước mắt, dịu dàng nói: “Không sao rồi, đã có anh ở đây, đừng khóc nữa, ngoan, anh ở đây.”

Vương Hiếu Dương không nói thì thôi, khi anh vừa cất lời, Hà Tích Mộ liền khóc to hơn. Cô bạn gái vốn tính cách tùy tiện, nóng nảy bỗng

nhiên trở nên yếu đuối như vậy, anh thực sự cảm thấy không quen. Bây giờ anh mới biết Hà Tích Mộ cứ như bình thường là tốt nhất, tuy có chút ngang ngược nhưng chí ít cũng khiến người khác yên tâm, còn nếu cô cứ khóc lóc thế này thật khiến anh vô cùng phiền não.

Vài phút sau, với sự an ủi của Vương Hiểu Dương, cuối cùng cô cũng nín khóc, nhưng thỉnh thoảng vẫn thút thít vài tiếng.

“Được rồi, được rồi, không sao nữa rồi, ngoan nào.” Vương Hiểu Dương ôm chặt Hà Tích Mộ, vắt óc suy nghĩ lời hay ý đẹp để an ủi bạn gái. “Trước tiên về nhà đã, có chuyện gì thì nói sau.”

Có Vương Hiểu Dương ở bên, Hà Tích Mộ cảm thấy yên tâm hơn nhiều, hơn nữa khóc cũng đã khóc rồi, những thứ cần trút ra đều đã trút ra hết, vì thế cô không có gì để nói, chỉ yên lặng đi về phía nhà mình.

Sau khi vào nhà, Hà Tích Mộ cởi giày, ngồi xuống xô pha. Vương Hiểu Dương chốt cửa xong thì vào bếp, đun một ít nước sôi, rót vào cốc rồi đưa cho Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ cầm cốc nước, tựa đầu lên vai Vương Hiểu Dương, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, dường như toàn bộ sức lực đã bị rút cạn, đến cầm một cốc nước cô cũng cảm thấy khó khăn.

“Em đã thấy khá hơn chưa?” Vương Hiểu Dương rất ít khi nói những lời dịu dàng như thế với Hà Tích Mộ. “Có thể nói với anh đã xảy ra chuyện gì không?”

“Vì sao anh lại quay lại?” Hà Tích Mộ vẫn có chút hoảng hốt khi hỏi câu này.

“À, lúc vừa đến trạm xe buýt, anh bỗng nhớ ra chìa khóa vẫn để trong túi của em nên quay lại lấy.” Vương Hiểu Dương giải thích. “Anh đi thang máy lên nhà em nhưng thấy cửa vẫn khóa, nhớ ra bình thường em thích đi thang bộ nên mới chạy xuống tìm em. Nhưng mới đi được vài bước anh đã nhìn thấy em ngồi xổm dưới đất không biết đang làm gì. Anh chạy đến ôm em lên, không ngờ em lại kích động rồi khóc lóc thảm thiết. Lẽ nào anh đã dọa em sao?”

Hà Tích Mộ lắc đầu, nói: “Không phải đâu, mà đó cũng chỉ là một phần nguyên nhân thôi. Tóm lại, chuyện này rất phức tạp, em cũng không biết nên nói thế nào.”

“Vậy cứ từ từ nói.”

Hà Tích Mộ bỗng nhớ ra Vương Hiểu Dương còn bận việc, vội ngồi thẳng dậy, nhìn anh, nói: “Đúng rồi, chẳng phải anh còn tiết dạy bù sao? Mau đi đi chứ!”

Thấy Hà Tích Mộ vẫn chưa lấy lại được vẻ bình tĩnh, hoạt bát thường ngày, Vương Hiểu Dương không nỡ rời đi. Anh xoa đầu Hà Tích Mộ, nói: “Không sao, anh đã đổi ca cho người khác rồi, em đang mệt mỗi thế này, hôm nay anh ở đây với em nhé!”

“Em không sao, anh không cần ở lại đâu, một mình em...”

“Mộ Mộ!” Vương Hiểu Dương ngắt lời cô. “Anh biết, từ trước đến giờ em rất mạnh mẽ, không thích dựa dẫm vào ai. Nhưng hôm nay thì không được, em cứ ngồi yên ở đây, uống hết cốc nước này đi, anh đi gọi điện thoại cho đồng nghiệp.”

Dứt lời, Vương Hiểu Dương đứng dậy đi ra ban công gọi điện thoại.

Hà Tích Mộ cũng không miễn cưỡng mình thêm nữa, ngoan ngoãn uống hết cốc nước ấm anh đưa. Hôm nay cô chịu nghe lời như vậy là vì rất ít khi thấy Vương Hiểu Dương có thái độ cứng rắn như thế, vậy nên cô không muốn phụ lòng anh, làm anh lo lắng thêm. Đương nhiên, điều quan trọng hơn là cô đã bị một phen kinh hãi, lúc này thực sự muốn có người ở bên.

Sau khi gọi điện thoại cho đồng nghiệp, Vương Hiểu Dương quay vào, để điện thoại lên bàn trà rồi ôm cô vào lòng.

Cô đặt cốc nước xuống, không nhí nhảnh trêu đùa anh như trước mà có vẻ nghiêm túc, mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi.

“Có gì em cứ nói thẳng ra, đừng ấp a ấp úng như vậy, yên tâm đi, bây giờ anh đã luyện thành mình đồng da sắt rồi, có thể chống đỡ được hết sự tàn phá cũng như sự đả kích của em!” Vương Hiểu Dương dịu dàng vuốt ve những sợi tóc của cô, khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

Hà Tích Mộ bình tĩnh nói: “Em nghĩ nên bán căn hộ này đi.”

“Cái gì? Anh không nghe nhầm đấy chứ?” Vương Hiểu Dương suýt đứng bật dậy, đẩy người Hà Tích Mộ ra một chút. “Này, này, này, em không sao đấy chứ? Vừa mới cầm được giấy chứng nhận nhà đất mà giờ em lại nói là muốn bán căn hộ này sao, trên đời này còn người nào kì quái như em nữa không? Em đang đùa giỡn với anh đấy à?”

“Em không nói đùa, em nói thật đấy. Khu nhà này rất kì quái, nếu cứ tiếp tục sống ở đây, em sợ...” Hà Tích Mộ chưa nói dứt lời, những tiếng mè o kêu lại lần nữa vang lên.

Chương 2: Chiếc đầu dính máu

Vừa nghe thấy tiếng mèo kêu, thần kinh của Hà Tích Mộ lại căng lên như dây đàn, sắc mặt tái nhợt. Cô đưa tay xoa hai huyệt thái dương, sau đó nói với vẻ khổ sở: “Lại bắt đầu rồi đấy, đã thế còn sớm hơn hôm qua, bây giờ còn chưa đến mười hai giờ cơ mà.”

“Nhưng trời đã tối từ lâu rồi cục cưng của anh ạ! Mèo kêu vào buổi tối là chuyện rất bình thường mà.” Vương Hiếu Dương muốn an ủi Hà Tích Mộ đang hoảng loạn. “Nhưng ở đây có mèo từ bao giờ thế, sao anh không biết nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, sao anh có thể biết được chứ.” Hà Tích Mộ lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Cô chuyển đến đây đã được mười mấy ngày mà Vương Hiếu Dương chỉ mới ghé qua vài lần. Hơn nữa, anh thường ngủ rất say, sao có thể nghe thấy tiếng mèo kêu chứ?

Nhưng kì lạ là, tiếng mèo kêu thường vang lên sau mười hai giờ đêm, nhưng hôm nay, mới sáu giờ chiều đã nghe thấy rồi. Hà Tích Mộ càng kiên định hơn với nhận định của mình. “Hiếu Dương, dù anh nói gì đi chăng nữa, em cũng quyết bán căn nhà này.”

“Em đừng kích động như vậy, từ trước đến giờ, chẳng phải mục tiêu của em là có một căn nhà của riêng mình sao? Bây giờ khó khăn lắm mới thực hiện được mục tiêu này, sao lại bán nó đi?”

Cho dù Vương Hiếu Dương có nói gì đi nữa thì Hà Tích Mộ vẫn giữ nguyên vẻ mặt kiên định. Từ trước tới nay, những chuyện cô đã quyết

định, bất luận người khác nói gì cũng không thể thay đổi được. “Hiếu Dương, căn hộ này thực sự... Thôi bỏ đi, dù em có nói gì thì anh cũng sẽ không tin, thậm chí còn cho rằng em bị thần kinh nữa.”

Là một giáo viên dạy toán, Vương Hiếu Dương tư duy rất khoa học, chuyện gì cũng phải suy nghĩ đến nguyên nhân kết quả và không bao giờ tùy tiện đưa ra kết luận. Lúc trước, Hà Tích Mộ mua căn nhà này mà chẳng suy nghĩ gì, Vương Hiếu Dương không đồng ý nhưng cô chẳng quan tâm.

Cô cởi áo khoác, tiện tay vút lên xô pha, nói: “Chắc anh đói rồi, em làm chút gì cho anh ăn nhé!”

Vương Hiếu Dương thấy Hà Tích Mộ đánh trống lảng thì đành nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thôi, để anh làm, em ngồi yên ở đây và suy nghĩ về những điều anh nói đi.”

Một lát sau, ba đĩa thức ăn và một bát canh nóng hổi, thơm lừng được bưng ra. Nếu là thường ngày, Hà Tích Mộ sẽ không thèm điếm xỉa đến việc rửa tay mà lao thẳng đến bàn, ăn ngấu nghiến đến tận miếng cuối cùng khiến Vương Hiếu Dương không nói được lời nào, sau đó cô sẽ ngồi gác chân, chỉ đạo anh thu dọn bát đĩa, chẳng có điếm nào giống một trí thức trẻ. Thế nhưng tối hôm nay, cô lại không có hứng, dù Vương Hiếu Dương đùa giỡn, khuyên nhủ thế nào, cô cũng chỉ ăn được một chút, sau đó đặt đĩa, nói: “Em ăn no rồi.”

Vương Hiếu Dương cũng không biết nên nói gì, Hà Tích Mộ đột nhiên thay đổi khiến anh vô cùng lo lắng, nhưng lại chẳng thể làm được gì, vì thế tâm trạng cũng trở nên nặng nề.

Tiếng mèo kêu vẫn không ngừng vang lên, Hà Tích Mộ không thể ngủ được, cả đêm cứ lăn qua lăn lại trên giường, mơ màng thiếp đi một lát nhưng lại nhìn thấy hình bóng của con mèo đen. Con mèo đen đó đuổi những chiếc móng sắc nhọn chộp lấy cô, cô hoảng sợ choàng tỉnh, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán.

Vì buổi sáng có tiết dạy nên Vương Hiểu Dương dậy rất sớm. Hà Tích Mộ vô cùng mệt mỏi nhưng nghĩ đến chuyện ở công ty còn có một gã giám đốc lúc nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt hằn học, cô đành phải bật dậy từ trong chiếc chăn ấm áp.

“Sao mắt em lại thâm quầng thế kia? Chẳng phải tối qua đã đi ngủ sớm sao?” Vương Hiểu Dương nhìn bộ dạng mệt mỏi của Hà Tích Mộ, không khỏi cảm thấy xót xa. “Hay là em ngủ thêm đi, lát nữa anh sẽ gọi điện đánh thức em.”

“Thôi, anh cũng biết giám đốc của bọn em mà, lúc nào cũng gây khó dễ cho em. Mấy hôm nay công ty có một vụ làm ăn lớn do em phụ trách, ngày nào anh ta cũng hằn học với em, chỉ đợi em gây ra sai sót. Càng như vậy, em càng không thể để anh ta bắt lỗi, nếu không coi như đi tong khoản tiền thưởng cuối năm.”

Vương Hiểu Dương cũng biết vị giám đốc này. Từ lúc Hà Tích Mộ bắt đầu đi làm, anh ta đã tỏ ra không mấy thân thiện, lúc nào cũng gây khó dễ cho cô, chỉ mong tìm được cơ hội để sa thải cô. Vì thế, khi nghe cô nói như vậy, Vương Hiểu Dương cũng không nói thêm nữa, sau khi dặn dò cô vài câu, anh mới yên tâm đến trường.

Nhưng thế giới này chính là như vậy, sợ cái gì thì cái đó sẽ đến. Hà Tích Mộ luôn thâm nhủ, mình nhất định sẽ không để xảy ra bất cứ sai sót nào trong vụ làm ăn này, nhưng vì thiếu ngủ, lại phải liên tục thảo

luận giá cả với khách hàng nên dù có uống bao nhiêu cà phê cũng chẳng ăn thua, trong lúc bất cẩn, cô đã thiếp đi một lát.

Khách hàng đang nghiêm túc bàn bạc, Hà Tích Mộ lại ngủ gà ngủ gật, khách hàng liền nổi cơn tam bành, đập tay xuống bàn, lớn tiếng quát: “Cái cô này làm sao vậy? Thật không biết tôn trọng người khác!”

Hà Tích Mộ giật nẩy mình, nhanh chóng định thần lại, vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Tôi thực sự không cố ý, xin ngài đừng tức giận, để tôi rót cho ngài một cốc nước khác, xin ngài bớt giận, thực sự rất xin lỗi ngài!”

“Bây giờ mới xin lỗi thì có tác dụng gì? Công ty các người không tôn trọng người khác như vậy thì làm sao làm ăn được chứ?”

Đúng lúc này, Giám đốc Lưu Chuẩn xuất hiện. Sau khi hỏi rõ sự tình, anh ta lập tức xin lỗi vị khách kia, hơn nữa còn đưa ra một mức giá ưu đãi nên sắc mặt vị khách đó mới khá hơn một chút. Hà Tích Mộ thở phào một hơi, nếu làm mất hợp đồng này, chắc chắn cô sẽ bị sa thải.

Lúc Lưu Chuẩn tiễn khách ra về, Hà Tích Mộ ngồi lại phòng họp với tâm trạng vô cùng căng thẳng, lần này thì đúng là sai lầm của cô. Từ trước đến nay cô luôn nghĩ, thua dưới tay ai cũng được nhưng không thể để gã Lưu Chuẩn này đắc ý. Ông trời đúng là không chiều lòng người, lần này cô thực sự quá đen đủi!

Lưu Chuẩn sai bước đến phòng họp, nhìn Hà Tích Mộ chằm chằm rồi cất lời: “Ôi chao, Tiểu Hà à, cô nói xem, thời gian cô làm việc trong công ty không phải ngắn, vì sao lại để xảy ra một lỗi sơ đẳng như vậy? Nếu tôi không đến kịp thì công ty sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thất đây!”

Hà Tích Mộ vẫn cúi đầu, nói: “Giám đốc Lưu, tôi biết tôi sai rồi, lần sau sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa.” Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng cô lại không nghĩ như thế, anh không đến cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể giải quyết được chuyện này, là do anh luôn rình mò ở bên cạnh, đợi tôi xảy ra chuyện rồi chen vào làm người tốt!

Lưu Chuẩn nở nụ cười đắc ý, nói: “Ừm, cũng coi như cô thành khẩn, nhưng công ty có quy định của công ty, cô đã phạm một lỗi nghiêm trọng, nếu chỉ khiển trách thôi thì những đồng nghiệp khác sẽ học theo cô, vậy thì công ty này sẽ chẳng còn quy củ gì nữa.”

Đồ tiểu nhân! Hà Tích Mộ thầm chửi rủa, muốn băm vằm Lưu Chuẩn ra thành trăm ngàn mảnh, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ vẻ hối lỗi. “Giám đốc Lưu, tôi hiểu ý anh! Anh yên tâm, công ty muốn xử lý thế nào tôi cũng sẽ chấp nhận.”

Kết quả đúng như những gì Hà Tích Mộ nghĩ, cuối năm cô sẽ bị trừ một nửa số tiền thưởng. Lúc nghe được tin này, cô cảm thấy các cơ đau nhức, máu trong người sôi lên, ruột gan quặn thắt, cả cơ thể đều đau buốt...

Vì tối qua đã đổi giờ dạy với một thầy giáo khác nên tối nay Vương Hiểu Dương đành hoãn lại cuộc hẹn với Hà Tích Mộ. Anh gọi điện cho cô, nói sẽ đón cô vào giờ tan tầm ngày mai, sau đó còn dặn dò cô ăn uống đầy đủ, buổi tối nhớ giữ ấm rồi mới cúp máy.

Nhưng tâm trạng của Hà Tích Mộ đang không tốt, lại không tìm được chỗ nào để trú ra, đành phải về nhà sớm. Lần này cô không dám đi thang bộ nữa, đành đợi thang máy, nhìn thấy có người đi vào, cô mới chậm rãi bước vào theo.

Buổi tối, cô ăn qua loa rồi khoan khoái ngâm mình trong làn nước ấm thì mới cảm thấy tốt hơn một chút. Buổi tối không có việc gì làm, cô ôm máy tính lên mạng, đến tận mười một rưỡi mới lên giường đi ngủ.

Nhưng khi Hà Tích Mộ vừa mơ màng thiếp đi, tiếng mèo kêu lại bắt đầu vang lên. Cô quả thực muốn phát điên, tối qua cô đã bị giày vò đến mức hôm nay làm hỏng việc, vậy mà bây giờ lại tiếp tục! Cô thực sự không muốn ngày mai lại ngủ gật trong giờ làm việc nữa.

Hà Tích Mộ trùm chăn kín đầu mà vẫn không ăn thua, cuối cùng, cô hạ quyết tâm đi ra ngoài, tìm con mèo đó để đuổi nó đi. Thế là cô mở tủ, lục tìm một hồi thì thấy chiếc đèn pin cũ bị bỏ xó đã lâu.

“Đây rồi!” Hà Tích Mộ nhào người với chiếc đèn pin, nhưng vì lòng bàn tay quá dính, cô không cẩn thận vung chiếc đèn pin ra xa hơn. Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu rọi phía sau lưng, cô bất giác quay đầu lại và chết lặng mười giây sau đó.

“A...” Một tiếng hét chói tai vang lên xé tan màn đêm yên tĩnh.

Một cặp mắt đang nhìn chăm chăm về phía Hà Tích Mộ, đồng tử giãn rộng giống như viên bi nhưng lại mờ đục, vô hồn, khuôn mặt ấy trắng bệch như tờ giấy, dù là bốn bức tường với sắc trắng lạnh lẽo trong nhà xác cũng không khủng khiếp bằng gương mặt này.

Hà Tích Mộ sợ đến thất kinh, cô không thể kêu lên, cũng không biết phải làm thế nào. Tại sao nơi này lại xuất hiện một thứ kinh khủng như vậy chứ? Thứ dính trên hai bàn tay cô là máu tươi của vật đó sao, nên cô mới có cảm giác dính dính, nhớp nháp như vậy?

Ánh sáng của chiếc đèn pin càng lúc càng yếu ớt, trời tối đen như mực, tiếng mèo kêu cũng đã ngừng từ lúc nào, chỉ còn những cơn gió

lạnh vẫn thổi khiến lá cây phát ra tiếng xào xạc.

Trời rất lạnh, Hà Tích Mộ sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, hai hàm răng bắt đầu va vào nhau lập cập, đôi bàn tay cóng buốt khiến cô bất giác xiết chặt mười đầu ngón tay, hy vọng có thể làm chúng ấm lên một chút. Nhưng dù có làm như vậy thì cảm giác đĩnh đĩnh vẫn không ngừng kích thích đến não bộ khiến cô run rẩy, phút chốc tỉnh táo trở lại.

Cứ bò sấp dưới đất như vậy cũng không phải là cách, cô phải làm gì đó mới được. Cô khẽ cựa quậy, cú ngã không quá nghiêm trọng, ngoài những cơn đau dữ dội dấy lên từ mắt cá chân khi cử động thì những chỗ khác tạm thời không có gì bất thường. Tuy không muốn chạm tay xuống nền đất lạnh như băng nhưng cô vẫn cố gắng chống hai tay, cẩn thận ngồi dậy.

Bước tiếp theo phải làm sao đây? Hà Tích Mộ ngồi trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào cặp mắt đỏ, cô nên quay trở về hay lại gần đó xem xét? Trong lòng cô hết sức mâu thuẫn, cô thực sự muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Nhưng cuối cùng cô lại không làm như vậy, cũng có thể là do sự sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm nên kích thích tính tò mò trong con người cô. Cô nhanh chóng nhặt chiếc đèn pin, rón rén bước tới gần cặp mắt kia, mỗi bước chân đều khiến cô phải dốc hết dũng khí. Chỉ đi xem một chút thôi mà, chưa biết chừng đây lại là trò đùa ác ý của ai đó.

Lúc Hà Tích Mộ sắp đến trước cặp mắt đỏ, tiếng mèo kêu lại lần nữa vang lên. Cô ngơ ngẩn cả người, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, dường như có thứ gì đó đang tiến đến gần cô. Đúng lúc này, một con mèo đen nhảy đến bên cạnh vật đỏ, trừng mắt nhìn Hà Tích Mộ. Thứ ánh sáng màu xanh lóe lên trong đôi mắt mèo khiến cô bất giác liên tưởng

đến loài yêu tinh mèo trong câu chuyện mà bà ngoại từng kể, bất giác lùi lại vài bước.

Có lẽ do trời tối đen như mực, lại đã quá căng thẳng nên Hà Tích Mộ giẫm phải thứ gì đó. Cô lão đảo, ngã nhào về phía trước, nằm sõng soài trên mặt đất.

“Ôi trời!” Hà Tích Mộ ngẩng đầu, cặp mắt đó ở gần ngay trước mặt cô, khoảng cách không quá mười centimet, vẫn là khuôn mặt tái nhợt, bờ môi tím bầm, nhoẻn một nụ cười không cam lòng.

“A... a...” Hà Tích Mộ sợ hãi hét lên, hét lẫn lại bò lùi về phía sau.

Nhưng cứ bò như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, tốc độ này quá chậm, khuôn mặt đó vẫn cách cô quá gần! Nó đang nhìn cô chằm chằm, dường như cô đi đến đâu, nó cũng vẫn nhìn theo cô. Tinh thần hoàn toàn suy sụp, cô hoảng loạn xoay người, không quan tâm đến cái chân đau, ngay cả chiếc đèn pin cũng chẳng buồn nhặt, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi đáng sợ này.

Không biết đã chạy bao lâu, khi cô quay lại trước tiểu khu, nhìn thấy cánh cổng lớn, bỗng cảm thấy trong suốt hai mươi lăm năm qua, chưa bao giờ cô mong được nhìn thấy ánh đèn điện đến thế. Nhân viên bảo vệ vẫn đang ngủ say, cô có thể nghe thấy tiếng ngáy của anh ta.

Đứng trước cánh cổng lớn, Hà Tích Mộ thở phào một hơi. Cô muốn đi vào trong nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại quay đầu, khẽ liếc mắt về phía căn nhà cũ kia. Và một lần nữa, cô sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, bởi ở đúng nơi cô bị ngã lúc này có bóng hình của một cậu bé với dáng vẻ cao gầy. Điều khiến cô kinh hãi hơn đó là, dường như đứa bé đó đang dõi theo cô, nở nụ cười lạnh lùng.

Hà Tích Mộ lắc đầu, nhắm chặt hai mắt, sau đó mở ra nhưng không nhìn thấy bất kì thứ gì ở đó nữa.

Đây chỉ là ảo giác, nhất định chỉ là ảo giác mà thôi. Hà Tích Mộ tự an ủi mình, sau đó chạy thực mạng về nhà, khóa chặt cửa lại. Lúc này cô mới cảm thấy toàn thân rã rời, ngay cả bước đi cũng vô cùng mệt mỏi. Cô dựa vào cánh cửa, từ từ trượt xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, vùi đầu trong cánh tay, ngồi im không nhúc nhích.

Đến khi cảm thấy quá lạnh, cô mới đứng dậy, bước vào phòng, tăng nhiệt độ điều hòa, sau đó vào phòng tắm, xả nước nóng vào bồn. Cô đứng trước gương, nhìn mái tóc bù xù cùng khuôn mặt tái nhợt, thực sự không dám tin người lờ lờ, lệch thếch trong gương là chính mình.

Cô vấn tóc, cởi quần áo rồi ngâm mình vào làn nước ấm. Nằm như vậy được một lát, cô mới dần dần cảm thấy khá hơn và bắt đầu buồn ngủ, hai mắt nhắm lại, ý thức cũng trở nên mơ hồ, không lâu sau thì chìm vào giấc ngủ.

Cặp mắt oán giận đó lại lần nữa xuất hiện, đồng tử dần rộng, còn có dòng máu tươi không ngừng chảy ra, Hà Tích Mộ bỗng nhiên bị vây khốn trong sắc đỏ thẫm đó. Cô cảm thấy cổ họng mình như bị thứ gì đó bóp chặt, miệng và mũi cũng bị bịt chặt, việc hít thở trở nên khó khăn, lồng ngực tức tối muốn chết.

“Không...” Hà Tích Mộ choàng tỉnh, bật người dậy, nước trong bồn tắm dềnh lên thấm ướt cả khuôn mặt. Cô sợ hãi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mọi thứ vẫn bình thường, không có đôi mắt nào, cũng không có máu tươi. Có lẽ là sau khi ngủ thiếp đi, người cô trượt xuống khỏi thành bồn tắm, nước tràn vào mũi nên mới có cảm giác nghẹt thở. Nghĩ vậy, cô mới dần yên lòng trở lại.

Hà Tích Mộ lau người, mặc quần áo xong thì chui vào trong chăn. Đêm nay vô cùng yên tĩnh, không còn tiếng mèo kêu nữa, chẳng lẽ bọn chúng đã bị cô đuổi đi thật rồi sao?

Khó khăn lắm mới có một đêm yên tĩnh, vậy mà Hà Tích Mộ lại toàn mơ thấy ác mộng. Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô thấy đầu đau như búa bổ, toàn thân không còn chút sức lực, sờ lên trán thấy nóng rực, chắc chắn là bị sốt rồi. Cô không khỏi cảm thấy bức dọc, sáng nay công ty có cuộc họp, vậy mà cô lại lên cơn sốt đúng vào lúc này.

Hà Tích Mộ vật lộn xuống giường, tìm thuốc hạ sốt rồi vội vã uống với một ngụm nước ấm. Sau đó, cô ngồi xuống xô pha, thẩn thờ nghĩ về những chuyện xảy ra đêm qua, rồi lại đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, cảm thấy chuyện đêm qua chỉ như một cơn ác mộng, không hề có cảm giác chân thật.

Hà Tích Mộ còn đang ngẩn người thì bỗng nghe thấy tiếng còi hụ của cảnh sát vang lên từng hồi. Cô lập tức bước đến bên cửa sổ, kéo rèm rồi vươn người ra ngoài, nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát, thêm một đám người lơ nhố vây quanh.

Không cần xuống hỏi thăm, Hà Tích Mộ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn là người ta đã phát hiện ra chiếc đầu đó. Thì ra chuyện xảy ra đêm qua không phải là một cơn ác mộng, tất cả đều là sự thật, cô đã nhìn thấy, thậm chí còn tận tay sờ thấy... Nghĩ vậy, cô xòe hai bàn tay ra, dường như lại nhìn thấy trên đó dính đầy máu, còn có rất nhiều cát bám vào. Vì quá sợ hãi, toàn thân cô run lên bần bật, đôi mắt đó lại xuất hiện trong đầu...

“Chị gái xinh đẹp, trứng thối Hiếu Dương gọi đến nè! Chị gái xinh đẹp...” Đó là tiếng chuông điện thoại mà Hà Tích Mộ đặt riêng cho

Vương Hiếu Dương.

“A!” Hà Tích Mộ vội vã tìm điện thoại, ấn nút nghe, hốt hoảng nói: “Vương Hiếu Dương, anh đang làm gì đấy?”

Vương Hiếu Dương ở đầu máy bên kia cảm thấy có chút kì lạ, không thốt nên lời, tại sao Hà Tích Mộ lại gọi thẳng tên anh như vậy? Bình thường, chỉ những lúc thực sự tức giận, cô mới gọi anh như vậy. “Anh đang trên đường đến trường, gọi cho em xem em đã dậy chưa.”

“Bây giờ em muốn gặp anh.”

“Cái gì?”

“Em nói, bây giờ em muốn gặp anh, ngay lập tức.”

Vương Hiếu Dương cảm thấy khó xử, tuy còn lâu mới tới tiết dạy của anh nhưng nếu bây giờ đến nhà Hà Tích Mộ rồi lại vòng về trường thì sẽ không kịp.

“Bây giờ thì không được, Mộ Mộ, nghe anh nói này, anh còn phải lên lớp, lát nữa tan làm anh sẽ qua công ty đón em, được không?”

“Không được!” Hà Tích Mộ đã sợ đến mức không làm chủ được bản thân, lúc này cô chỉ có thể dựa vào Vương Hiếu Dương, cô muốn gặp anh ngay bây giờ. “Nếu bây giờ anh không đến thì sau này đừng gặp em nữa!”

“Vấn đề là anh còn phải lên lớp, em không phải đi làm sao? Em gọi anh gấp thế này thì cũng phải cho anh một lí do chứ, nếu không sao anh có thể xin phép nghỉ được?” Vương Hiếu Dương cũng hơi nóng nảy, từ trước tới giờ anh chưa từng đi muộn về sớm, thậm chí số lần nghỉ phép cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bây giờ Hà Tích Mộ lại yêu cầu anh

phải nghỉ dạy để đến với cô mà không nói rõ lí do, anh đương nhiên sẽ không đồng ý.

Hà Tích Mộ không muốn giải thích thêm, bèn cúp máy. Cô cũng biết mình đã vô cớ gây sự với anh nhưng trong đầu cô lúc này không ngừng nghĩ đến chuyện đêm qua, tiếng còi hụ của cảnh sát, tiếng người bàn tán không ngừng vọng vào phòng, sao cô có thể nói rõ lí do trong tình hình này được chứ?

Còn có một người, Hà Tích Mộ cảm thấy nhất định phải liên lạc ngay bây giờ. Cô cầm điện thoại gọi đến một số, sau khi đối phương bắt máy, cô lập tức nói: “A lô, Vũ Hàm à, là mình đây, mình có chuyện cần cậu giúp đỡ, không biết cậu có tiện không?”

Chương 3: Ăn mạng trong tiểu khu

Bầu trời mịt mù, mưa bắt đầu rơi. Trời lạnh như thế này, vốn chẳng muốn ra khỏi nhà, giờ khó khăn lắm mới đến được trường, Vương Hiểu Dương chỉ muốn ngồi trong văn phòng thưởng thức một tách trà ấm, nói vài ba câu chuyện phiếm, nhưng vì sự uy hiếp của Hà Tích Mộ nên buộc phải chạy đến nhà cô, trong lòng anh đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

Lúc đến nhà Hà Tích Mộ, Vương Hiểu Dương ngạc nhiên khi thấy tiểu khu hôm nay vô cùng náo nhiệt, người dân đứng túm tụm thành từng tốp nhỏ, chỉ trở về phía căn nhà cũ và không ngừng bình luận.

Suy nghĩ đầu tiên của Vương Hiểu Dương là tiểu khu này có nhiều người như vậy sao? Anh đã đến đây rất nhiều lần nhưng chưa từng cảm thấy nơi này lại có lúc đầy ắp sinh khí như vậy, bình thường gặp được vài ba người nhưng cũng chỉ là đi lướt qua nhau, chẳng ai nhớ mặt ai.

“Ồ, còn có cả xe cảnh sát nữa!” Vương Hiểu Dương đi vào tiểu khu, phát hiện thấy mấy chiếc xe cảnh sát, tiếng còi hú không ngừng vang lên, đèn nháy trên nóc ca bô sáng liên tục.

Sự buồn bực trong lòng Vương Hiểu Dương bỗng dưng tan biến, thay vào đó là cảm giác tò mò. Anh lập tức đi đến nơi những chiếc xe cảnh sát đỗ, thấy ở đó toàn người là người. Nhờ có chiều cao vượt trội mà anh dễ dàng lách vào đứng ngay sau dây cảnh báo của cảnh sát.

Tuy trời đang lất phất mưa, gió thổi mạnh nhưng Vương Hiểu Dương vẫn cảm thấy vô cùng hào hứng. Bấy, tám viên cảnh sát đang đi qua đi lại trước căn nhà cũ, còn có một vài nhân viên pháp y đang cúi đầu bàn luận điều gì đó, nét mặt ai nấy đều hết sức nghiêm túc.

Có cả nhân viên pháp y, lẽ nào đã xảy ra án mạng? Vậy Hà Tích Mộ vẫn bình an chứ? Lúc này, Vương Hiểu Dương mới bắt đầu lo lắng, chẳng trách mới sáng sớm cô đã gọi anh tới. Nhưng ngay sau đó anh lại nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, Hà Tích Mộ mà anh biết là người nhát gan như vậy sao? Thôi kệ đi, trước tiên phải hỏi rõ sự tình đã.

Vương Hiểu Dương nhìn ngang ngó dọc hồi lâu, cuối cùng phát hiện ra một người phụ nữ trung tuổi đang luôn miệng nói gì đó với những người xung quanh, anh nhanh chóng đi tới, cười nói: “Chào cô, ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Sao có nhiều cảnh sát thế ạ?”

Người đàn bà đó liếc sang, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi, cao ráo, đẹp trai thì bỗng trở nên tràn trề sinh lực, vội vàng bỏ lại người phụ nữ mình đang nói chuyện để vui vẻ bắt chuyện với anh. “Thực ra tôi cũng không rõ lắm, chỉ là mới sáng sớm đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát nên ra ngoài xem thế nào thôi.”

Vừa nghe thấy giọng nói của người phụ nữ đó, Vương Hiểu Dương đã lập tức nổi da gà. Chắc bà ta cũng phải hơn bốn mươi tuổi, thân hình như trái bóng, thế mà còn cố ý kéo dài giọng vẻ yếu điệu, bà ta muốn gây chú ý với ai đây chứ! Nhưng chẳng còn cách nào khác, Vương Hiểu Dương cố nhịn, tiếp tục tỏ ra hứng thú, hỏi: “Vậy sau đó cô đã chứng kiến được gì?”

“Ôi trời, cái cậu này, cậu đừng gọi tôi là cô này cô kia như thế, thực ra tôi vẫn còn rất trẻ!”

Vương Hiếu Dương thực sự muốn đập đầu vào tường nhưng vẫn phải nói: “Đúng vậy đúng vậy, trông chị vẫn đẹp lắm! Bây giờ, có thể cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghe thấy Vương Hiếu Dương nói mình đẹp, bà ta hớn hờ nói: “Sáng sớm nay có người đi vứt rác, phát hiện ra một cái đầu người, nghe nói người đó hoảng sợ đến mức tè ra quần, sau đó thì gọi điện báo cảnh sát. Bây giờ cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường.”

Phát hiện ra một cái đầu người ư? Vương Hiếu Dương vô cùng kinh hãi, đang yên lành sao lại có đầu người gì chứ? Người phát hiện ra cái đầu người này không phải là Hà Tích Mộ đấy chứ? Sáng sớm nay cô đã gọi điện cho anh, giọng nói khẩn đặc, rất có thể chính cô đã phát hiện ra cái đầu người này.

Vương Hiếu Dương nhanh chóng len ra khỏi đám đông, chạy về phía tòa nhà của Hà Tích Mộ, không quên nói một câu: “Cảm ơn chị nhé, tôi đi trước đây!”

Khi đến trước cửa căn hộ của Hà Tích Mộ, Vương Hiếu Dương ấn chuông. Điều khiến anh bất ngờ đó là người ra mở cửa không phải Hà Tích Mộ mà là Lan Vũ Hàm, bạn thân của cô. Anh có chút hoảng hốt nhưng nhanh chóng nở nụ cười, nói: “Lan đại mỹ nữ, sao hôm nay lại có thời gian đến đây vậy?”

“Anh còn không biết xấu hổ à?” Lan Vũ Hàm chống nạnh, bĩu môi vẻ tức giận. “Anh nên đến sớm hơn mới phải. Giao Mộ Mộ cho một người không đáng tin như anh, tôi thực sự không yên lòng chút nào.”

Vương Hiếu Dương cúi đầu, nói với vẻ thành khẩn: “Là tôi sai, tôi không nên đến muộn như vậy. Nhưng cô cũng thử nghĩ mà xem, cô lái xe

đến, còn tôi đi xe buýt, sau khi xuống xe còn phải đi bộ một đoạn, đâu so với cô được chứ?”

“Anh đang mải mai tôi sao, nhưng tôi cũng quen rồi!” Lan Vũ Hàm giả bộ tức giận, nói. “Được rồi, không huyền thuyên với anh nữa, anh mau đi gặp Mộ Mộ đi, cậu ấy sốt rồi, đang nằm trên giường.”

“Cái gì? Cô ấy bị sốt sao? Tối qua lúc tôi gọi điện thoại, cô ấy còn khỏe kia mà, sáng nay gọi điện cũng không thấy cô ấy nói gì!” Vương Hiếu Dương không quan tâm tới Lan Vũ Hàm nữa, cũng chẳng thèm cởi giày đã chạy thẳng vào phòng ngủ, quả nhiên thấy Hà Tích Mộ đang nằm bất động trên giường. Anh khẽ ngồi xuống mép giường, đặt tay lên trán cô, quả thực cô đang bị sốt cao.

Hà Tích Mộ mở mắt, sau khi nhận ra Vương Hiếu Dương, cô nói với giọng uể oải: “Anh đến rồi à!”

“Ừ, sao đột nhiên em lại bị sốt thế? Chẳng phải tối qua còn chạy nhảy loạn lên sao?” Vương Hiếu Dương vô cùng lo lắng. Trước nay Hà Tích Mộ rất ít khi bị ốm, nhưng một khi đã ốm thì phải ốm một trận ra trò.

“Đã xảy ra một vài chuyện, em sẽ kể cho anh nghe sau. Đúng rồi, tình hình ngoài kia thế nào rồi?”

Lúc này Vương Hiếu Dương mới nhớ đến nỗi nghi hoặc trong lòng, bèn hỏi: “Bên ngoài kia còn đang rất loạn, mỗi người bàn tán một ý. Nhắc đến chuyện này, anh muốn hỏi em một câu, người đầu tiên phát hiện ra chiếc cái đầu người đó có phải là em không?”

“Sao có thể là em được chứ?” Hà Tích Mộ cảm thấy buồn cười. “Cha anh là cảnh sát kia mà, chẳng lẽ anh không học hỏi được tí nào sao?”

Nếu em là người đầu tiên phát hiện ra chiếc cái đầu đó thì đã bị mời đến đồn cảnh sát lấy lời khai rồi, sao có thể yên ổn nằm trên giường như thế này chứ.”

Vương Hiếu Dương vỗ vỗ gáy, gật đầu, nói: “Đúng, đúng, đúng, em nói rất đúng, sao anh lại quên mất điều này nhỉ? Vậy sáng nay em gọi anh đến gấp chỉ vì chuyện em bị ốm thôi sao?”

Lúc này, Lan Vũ Hàm đột nhiên xuất hiện trước phòng ngủ, khẽ gõ cửa, đến khi Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đều quay ra nhìn mình, cô mới lên tiếng: “Bạch mã hoàng tử đến rồi, người đẹp này sẽ giao Hà Tích Mộ lại cho hoàng tử, ta nên rời khỏi đây thôi.”

Hà Tích Mộ nói: “Cảm ơn cậu, Vũ Hàm.”

“Cậu muốn chết à, giữa chúng ta còn phải nói cảm ơn sao?” Lan Vũ Hàm huơ huơ nắm đấm với vẻ ngang tàng, nhìn Hà Tích Mộ bằng ánh mắt buồn bực. “Thôi, tôi đi đây! Vương Hiếu Dương, anh phải chăm sóc tốt cho công chúa nhà chúng ta đấy, nếu không tôi sẽ cho anh biết tay.”

“Ok, tôi biết rồi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu!”

“Nói thế còn được. Thôi tôi đi đây, anh không định tiễn tôi à?”

Vương Hiếu Dương cảm thấy rất đau đầu, với một cô gái ngang tàng như Vũ Hàm, anh thực sự bó tay hết cách, đành bất đắc dĩ đứng dậy, nói: “Đi, tôi tiễn cô một đoạn.”

Từ căn hộ của Hà Tích Mộ ra đến thang máy, Vương Hiếu Dương và Lan Vũ Hàm chỉ nói những lời đùa cợt, thế nhưng trong lúc đợi thang máy, Lan Vũ Hàm đột nhiên nghiêm túc nói: “Tôi gọi anh ra đây không phải vì muốn anh tiễn tôi, mà muốn nói cho anh biết rằng Mộ Mộ có

chút kì lạ. Lúc tôi đến, sắc mặt của cô ấy rất xấu, như thể vừa trải qua một cơn kinh hải tột độ, nhìn thấy ảnh con mèo đen trên màn hình điện thoại của tôi, cô ấy giống như nhìn thấy quỷ vậy. Anh hãy quan tâm đến cô ấy một chút, nhớ chưa?”

“Thì ra là như vậy.” Vương Hiểu Dương nghĩ đến bộ dạng của Hà Tích Mộ khi gọi điện cho anh ngày hôm qua, chắc hẳn cô cũng có những dấu hiệu bất thường như vậy, anh bèn nói: “Yên tâm đi, tôi biết nên làm gì.”

Cửa thang máy mở ra, Lan Vũ Hàm và Vương Hiểu Dương chào tạm biệt nhau, sau đó, Vương Hiểu Dương quay trở lại căn hộ của Hà Tích Mộ.

Vào đến phòng ngủ của Hà Tích Mộ, anh lại đặt tay lên trán cô, thấy vẫn còn rất nóng, bèn nói bằng giọng xót xa: “Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra nhé, truyền nước sẽ nhanh khỏi hơn!”

“Không cần đâu, em không muốn đi đâu cả, vừa nãy em uống thuốc hạ sốt rồi, ngủ một giấc là sẽ khỏe thôi.”

Vương Hiểu Dương biết Hà Tích Mộ ghét nhất là đến bệnh viện, cô không muốn đi thì nhất quyết sẽ không đi, dù người khác khuyên bảo thế nào cô cũng chẳng nghe, vì thế anh đành nói: “Vậy em ngủ một giấc đi, lúc tỉnh dậy mà vẫn chưa hạ sốt thì chúng ta sẽ đến bệnh viện.”

“Thực ra em gọi anh đến gấp như vậy là vì có chuyện khác.”

“Chuyện khác?”

“Lúc nãy em nói dối đấy, thực ra người đầu tiên phát hiện ra cái đầu người kia chính là em.” Hà Tích Mộ nhắm mắt, cô thực sự không muốn

nghe đến những chuyện đã xảy ra đêm qua, nó khiến toàn thân cô sồn gai ớn.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Ban nãy em nói em không phải là người đầu tiên phát hiện ra cái đầu đó, giờ lại nói là phải. Mà nếu như thế thì tại sao người báo cảnh sát lại không phải là em?” Vương Hiểu Dương vô cùng lo lắng, không ngờ Hà Tích Mộ lại trải qua một chuyện kinh khủng như vậy, chẳng trách cô lại bị sốt đến mức này.

“Anh có nhớ mấy ngày trước em nói muốn bán căn nhà này không?” Hà Tích Mộ nói với vẻ nghiêm túc. “Căn nhà này rất kì lạ. Mấy ngày trước, chính anh cũng nghe thấy tiếng mèo kêu phải không? Tối qua, em đi tìm con mèo đó nên mới phát hiện ra cái đầu người.”

“Anh càng nghe càng không hiểu, em có thể nói rõ hơn không?” Vương Hiểu Dương ngồi xuống, sờ lên chiếc trán nóng bừng của cô, xác định cô đang không nói mê.

“VẬY ĐƯỢC, em sẽ kể lại từ đầu.” Hà Tích Mộ kể rõ ngọn ngành những chuyện xảy ra đêm hôm qua, cố gắng không để sót dù chỉ là một chi tiết nhỏ, bao gồm cả sự thay đổi cảm xúc của cô vào lúc đó, có như vậy mới khiến Vương Hiểu Dương cảm nhận được sự mệt mỏi và nỗi sợ hãi mà cô đã phải chịu đựng.

Nhưng dù có kể chi tiết như thế nào, Hà Tích Mộ vẫn cảm thấy chưa đủ, dường như mọi cảm xúc của cô lúc đó không có từ ngữ nào miêu tả được, trừ phi chính mình lâm vào cảnh khốn cùng đó thì mới có thể thấu hiểu một cách sâu sắc.

“Thì ra là vậy, tại sao lúc đó em không gọi cho anh?” Về mặt Vương Hiểu Dương vô cùng nghiêm túc. Nếu mọi chuyện là như vậy thì anh sẵn

sàng bỏ qua chuyện Hà Tích Mộ vội vã gọi anh đến sáng nay.

“Em không nghĩ sự tình lại thành ra như vậy, vốn chỉ muốn đuổi con mèo đó đi, ai ngờ tiếng mèo kêu lại dẫn dụ em đến nơi đó. Lúc đó em đâu nghĩ sẽ có chuyện cần gọi cho anh nên không đem theo điện thoại.” Hà Tích Mộ giải thích, lúc ấy đầu óc cô trống rỗng, nào có nghĩ được là sẽ tìm ai, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

“Chẳng trách Vũ Hàm nói hôm nay em rất kì lạ, còn nhắc nhở anh phải quan tâm đến em.” Vương Hiểu Dương nhìn bộ dạng tiều tụy của cô mà trong lòng cảm thấy xót xa.

“Vũ Hàm ư? Cậu ấy đã nói gì với anh?” Khóe mắt Hà Tích Mộ đỏ lên, đúng là chỉ có Vũ Hàm quan tâm đến cô.

“Ừm, vừa nãy cô ấy bảo anh tiến là để nói với anh về chuyện của em. Cô ấy thấy tinh thần em hoảng loạn nên muốn anh chú ý chăm sóc em nhiều hơn.” Vương Hiểu Dương cười, nói đùa: “Xem ra anh không đủ tốt rồi, ngay đến một tiểu nha đầu cũng không yên tâm để anh chăm sóc em.”

“Đúng vậy, bây giờ anh mới biết là anh không đủ tốt ư, em tưởng em đã nhắc nhở anh bao nhiêu lần rồi chứ.” Hà Tích Mộ không chút khách khí nói hùa theo, rồi cô thở dài một hơi, nghĩ đến Lan Vũ Hàm là con nhà giàu có mà lúc nào cũng phải lo lắng cho cô, thực sự cô cũng cảm thấy có chút áy náy với người bạn này.

Đúng lúc này, tiếng huyền não bên ngoài nhỏ dần rồi im hẳn, Vương Hiểu Dương bước đến bên cửa sổ, kéo một góc rèm, nhìn ra ngoài quan sát, thì ra xe cảnh sát đã rời đi, nhưng hình như vẫn còn những sợi dây

cảnh báo. Đám người lơ nhố xung quanh thấy không còn gì hay để xem nữa thì cũng tản ra.

Hà Tích Mộ ngược lên, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ừm, xe cảnh sát đã rời đi, đám người huyên náo dưới kia cũng giải tán rồi, mọi thứ đã yên tĩnh trở lại.” Vương Hiểu Dương hạ rèm cửa sổ xuống, quay lại bên giường, kéo chăn đắp lên tận cổ Hà Tích Mộ. “Như thế này cũng tốt, phải yên tĩnh thì em mới nghỉ ngơi được.”

Nhưng Hà Tích Mộ làm sao có thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt là cô lại nhìn thấy hình ảnh mình ngã sấp xuống đất và mắt đối mắt với cái đầu người. Một lúc sau, hai mắt cô bắt đầu nháy lia lịa, khóe miệng cũng từ từ nhếch lên, nở nụ cười kì quái.

So với việc cứ lo lắng, sợ hãi như thế này, chi bằng làm một điều gì đó. Nghĩ vậy, cô bèn ngồi dậy, nói với Vương Hiểu Dương: “Em phải đến công ty, chẳng phải anh cũng có tiết dạy sao? Anh mau quay trở lại trường cho kịp tiết dạy đi.”

“Như vậy sao được !” Vương Hiểu Dương lập tức nắm chặt lấy bả vai Hà Tích Mộ đang định đứng dậy, tức giận nói. “Em đã bị sốt rồi mà còn đòi đi làm, có phải em sốt đến mức ngớ ngẩn rồi không?”

“Em không ngớ ngẩn, chẳng phải em nói với anh rồi sao, em phụ trách một đơn hàng lớn, nếu không xảy ra sự cố ngoài ý muốn thì có thể hôm nay đã ký được hợp đồng, em không muốn gác lại một chuyện quan trọng như vậy.” Dứt lời, Hà Tích Mộ đẩy Vương Hiểu Dương ra, đứng dậy mặc áo khoác, trước khi rời khỏi phòng ngủ còn quay lại, nghiêm túc nói: “Còn nữa, em đã nói với Vũ Hàm về chuyện bán căn hộ này rồi, cậu

ấy sẽ giúp em nghe ngóng, chỉ cần bán được, giá thấp một chút cũng không thành vấn đề.”

Điều này khiến Vương Hiếu Dương càng thêm buồn bực. Hà Tích Mộ lúc nào cũng thế, làm việc gì cũng phải nhanh chóng, mới hôm qua nói muốn bán nhà, hôm nay đã nhờ bạn tìm người mua nhà rồi, rốt cuộc cô ấy có coi anh ra gì không? Nhưng nghĩ lại, cô muốn bán nhà là bởi xung quanh đây có quá nhiều chuyện kì quái cũng không có gì là sai, chỉ có điều chuyện bán nhà lại dễ dàng như thế sao?

Sau khi thay đồ, Hà Tích Mộ trở lại phòng ngủ, khẽ vỗ lên người Vương Hiếu Dương đang thất thần, nói: “Được rồi, anh đừng ở đây lo lắng nữa, bây giờ anh đến trường vẫn kịp phải không?”

“Em thực sự không cần nghỉ ngơi sao? Anh lo em...”

“Có gì mà phải lo lắng chứ, sức khỏe của em trước nay luôn rất tốt mà. Anh mau đi đi, em không có xe để đưa anh đi đâu nên đừng có bám lấy em mãi thế.” Hà Tích Mộ nói cười thoải mái như vậy chứ thực ra trong lòng cô đang cảm thấy rất khó chịu, choáng váng. Thế nhưng cô không cho phép bản thân mình dừng lại, nếu không những hình ảnh xảy ra đêm hôm qua sẽ lại hiển hiện trong đầu cô.

Vương Hiếu Dương thấy Hà Tích Mộ mạnh mẽ như vậy thì nghĩ cô không có vấn đề gì lớn nên cũng không tiện nói thêm, chỉ lẳng lặng rời khỏi phòng.

Lúc đi đến lối vào tiểu khu cũng là lúc đối diện với một mặt cửa dãy nhà cũ, Vương Hiếu Dương rõ ràng cảm thấy cơ thể Hà Tích Mộ khẽ run lên, nhưng anh biết mọi lời nói vào lúc này đều chỉ là thừa thãi. Điều

duy nhất anh có thể làm là ôm chặt lấy cô, để cô biết rằng dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng sẽ luôn ở bên cô.

Lúc đợi xe, Hà Tích Mộ bỗng nhớ đến điều gì đó, bèn nói: “Cha anh nghỉ hưu rồi à?”

“Ừ, cha anh về hưu hồi tháng Ba năm nay, sao vậy?” Vương Hiểu Dương hỏi với vẻ khó hiểu. “Nhưng em cũng biết cha anh rồi đấy, ông chẳng chịu ngồi yên bao giờ. Trước đây, ngày nào ông cũng cùng đội điều tra hình sự chạy đông chạy tây, nếu bảo ông chỉ ở nhà lên mạng, xem tivi, đánh cờ thì chắc ông sẽ buồn chết mất. Vì thế, tháng trước cha anh lại quay lại đơn vị rồi, nhưng cũng chỉ làm chân trông coi tài liệu. Nhờ có bản lí lịch công tác của cha anh mà đội trưởng mới đồng ý để ông quay trở lại đó.”

“Vậy à! Nhưng những chuyện xảy ra trong đội hình sự, cha anh vẫn có thể biết, đúng không?”

“Đương nhiên rồi, dù sao ông cũng là người thuộc đội hình sự mà! Nhưng sao tự nhiên em lại hỏi tới điều này?”

Hà Tích Mộ nghiêng đầu, đưa mắt nhìn căn nhà cũ phía sau lưng, sau đó hít một hơi thật sâu, cảm giác đó lại ulla về, cô cố gắng quên đi, sau đó kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, nói: “Em nghĩ, án mạng xảy ra ở khu này có lẽ cũng thuộc phạm vi quản lý của cha anh. Anh có thể nhờ bác tìm hiểu tình hình, sau đó nói lại với em không?”

“Việc này chẳng liên quan đến em, em để ý tới làm gì?” Vương Hiểu Dương cảm thấy có chút kì lạ, tuy Hà Tích Mộ phát hiện ra vụ án đó nhưng về căn bản, nó chẳng dính líu gì đến cô.

“Việc này... em cũng không rõ nữa, chỉ là cảm thấy rất kì lạ nên rất muốn biết, anh chỉ cần tìm hiểu giúp em thôi, cũng chính là...” Hà Tích Mộ bực dọc vỗ vỗ đầu mình. Cô không thể nói rõ lí do, chính âm thanh đó đã thôi thúc cô phải làm như vậy, cô cảm thấy mình chỉ có thể yên lòng khi biết rõ chân tướng của vụ án này. “Tóm lại, anh giúp em hỏi là được rồi! Xe buýt đến rồi, em đi trước đây, anh đi cẩn thận nhé!”

Vừa dứt lời, cửa xe buýt mở ra, Hà Tích Mộ bước vội lên xe. Vì sốt cao nên đầu óc cô nặng trĩu, cả người lâng lâng, choáng váng như thể đang rơi từ trên tầng cao xuống. Cô chọn chỗ ngồi bên cửa sổ, nhìn những bông hoa tuyết vẫn không ngừng rơi bên ngoài.

Khi đến công ty, cô phát hiện ra bầu không khí hôm nay có chút khác thường. Cả công ty chìm trong cảm giác lạnh lẽo, hoàn toàn không có vẻ náo nhiệt như thường ngày, lẽ nào vì trời lạnh quá nên mọi người không muốn động tay động chân làm gì nữa? Đồng nghiệp nhìn thấy cô thì cũng chỉ chào xã giao vài câu, sau đó lại tiếp tục cắm cúi với công việc của mình.

Hà Tích Mộ cảm thấy vô cùng kì lạ, cô để túi xách xuống bàn làm việc của mình rồi đi rót cà phê. Lúc trở về chỗ ngồi, cô vẫn chưa thấy Lưu Chuẩn - người luôn làm khó cô ở mọi lúc mọi nơi đâu, điều này quả thực rất không bình thường!

Mọi ngày, vừa bước chân đến công ty, Hà Tích Mộ đã thấy Lưu Chuẩn đứng đợi trước cửa lớn để lên lớp cô một bài, còn cố ý khoe mẽ tài năng, vậy mà hôm nay, đến tận giờ này mà vẫn chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu.

Đúng lúc này, đồng nghiệp Hàn Á Lệ bước đến bên cạnh, cô liền kéo cánh tay cô ta, hỏi nhỏ: “Hàn Á Lệ, sao vẫn chưa thấy cái tên quý

quái Lý quý kia xuất hiện nhỉ?”

“Lý quý ư? Hôm nay anh ta không đi làm.” Hàn Á Lệ mới tốt nghiệp đại học, có mối quan hệ rất tốt với đồng nghiệp, đặc biệt là Hà Tích Mộ. “Nhưng chẳng phải chị nói chị bị bệnh nên xin nghỉ phép hôm nay sao? Sao bây giờ lại đến thế?”

“Ừm, chị không sao, sau khi uống thuốc hạ sốt thì thấy đỡ hơn nhiều rồi. Hợp đồng đó vẫn chưa giải quyết xong nên chị không yên tâm ở nhà nghỉ ngơi được.” Hà Tích Mộ giải thích, nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến Lưu Chuẩn. “Tên Lý quý đó không đến quả là chuyện bất thường. Chị còn tưởng hôm nay sẽ bị anh ta lên lớp cho một bài nữa chứ!”

Hàn Á Lệ vốn chỉ thuận đường đi qua chỗ của Hà Tích Mộ, nhưng khi nói đến Lưu Chuẩn, tính tò mò của cô ta lại trỗi dậy, liền kéo một chiếc ghế tới, nói: “Đúng đấy! Bọn em cũng tưởng như vậy, trước khi chị đến, mọi người còn bàn luận rằng chắc chắn chị sẽ bị sắp mắng cho một trận, nên khi chị đến không ai dám chào to.”

“Thảo nào ở đây hôm nay lại yên tĩnh như vậy, nhưng mọi người nói gì về Lý quý thế?”

“Nói ra chuyện này thực ra cũng không tiện lắm, nhưng nếu chị đã hỏi...” Hàn Á Lệ ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Em nghe mọi người nói, nhân tình của Lý quý bị người ta sát hại, sáng hôm nay đã tìm thấy cái đầu của cô ta. Em đoán Lý quý đi nhận diện cái đầu đó cả buổi sáng hôm nay nên giờ này mới chưa đến công ty. Tuy anh ta hơi dữ dằn nhưng từ lúc em làm ở đây, chưa thấy anh ta nghỉ phép lần nào.”

Chương 4: Thì ra người chết là cô ta

Hàn Á Lệ vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt nhưng Hà Tích Mộ đâu còn tâm trạng để nghe, bởi cái đầu người mà cô nhìn thấy đêm hôm qua chưa biết chừng chính là đầu nhân tình của Lưu Chuẩn.

Nghĩ vậy, Hà Tích Mộ không thể chịu đựng thêm được nữa, đẩy Hàn Á Lệ vẫn đang thao thao bất tuyệt sang một bên rồi chạy nhanh đến nhà vệ sinh, để lại Hàn Á Lệ với bộ mặt thẳng thốt.

Vào phòng vệ sinh, Hà Tích Mộ chống tay lên bồn rửa nôn thốc nôn tháo. Tối qua cô chỉ ăn chút mì, sáng nay vẫn chưa có gì bổ bụng nên chỉ nôn khan vài tiếng, nhưng dạ dày vẫn quặn lên từng cơn, vô cùng khó chịu.

Qua cơn buồn nôn, Hà Tích Mộ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô súc miệng rồi vốc từng vốc nước lạnh lên mặt, đến khi cảm thấy đủ tỉnh táo rồi mới dừng lại. Nhìn bộ dạng phờ phạc, khó coi của mình trong gương, cô liền nhắm chặt mắt lại.

Sau khi hít sâu một hơi, Hà Tích Mộ bình ổn lại cảm xúc, lấy khăn giấy lau mặt rồi hơ khô tay, chuẩn bị quay lại phòng làm việc.

“Cô biết gì chưa? Nhân tình của Lưu Chuẩn đã bị sát hại.” Hà Tích Mộ vừa định rời đi, bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên ở phía sau. Cô quay đầu nhìn, tiếng nói ấy phát ra từ sau một vách ngăn, tất cả dây thần kinh trong cơ thể cô bắt đầu căng lên, cô đứng bất động ở cửa nhà

vệ sinh, không biết nên chạy ngay ra khỏi đây hay ở lại tìm hiểu xem rốt cuộc giọng nói ấy là của ai.

Trong lúc cô còn đang do dự thì một giọng nói khác lại vang lên: “Tôi nghe nói rồi, sáng nay công ty xôn xao cả lên. Trước đó Lưu Chuẩn đã đến công ty, nhưng sau khi nhận được một cuộc điện thoại, anh ta liền vội vã rời đi. Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có người ngồi gần Lưu Chuẩn nghe thấy bập bõm vài câu, sau đó mới đại khái hiểu ra.”

Hà Tích Mộ quyết định quay trở lại trước bồn rửa, giả bộ như đang rửa tay.

“Cô mau nói đi, Lưu Chuẩn đã nói gì trong điện thoại?” Người kia tỏ vẻ hứng thú.

Cô gái đó bắt đầu nói với giọng thì thầm, như thể sợ có ai khác nghe thấy, nhưng bọn họ không ngờ Hà Tích Mộ ở bên ngoài đang chăm chú lắng nghe và ghi nhớ mọi chuyện. “Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ nghe thấy Lưu Chuẩn nói cái gì mà “xác nữ không đầu”, “mấy ngày trước tôi còn gặp cô ấy, mọi thứ đều rất tốt”, “đúng vậy, vợ tôi thực sự không biết chuyện này”, “cần người nhận xác sao? Vậy được, tôi sẽ đến ngay”... Nói xong những lời này, anh ta liền đi mất.”

Sau đó là tiếng xả nước bồn cầu, Hà Tích Mộ lập tức quay người, bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh, quay lại phòng làm việc, không ngờ Hàn Á Lệ vẫn còn ở đó, cô bèn nói: “Á Lệ, em vẫn ở đây sao?”

“Chị không sao chứ?” Hàn Á Lệ nói bằng giọng lo lắng. “Ban nãy chị đột nhiên đẩy em ra, đứng bật dậy rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh, dọa em sợ muốn chết! Chị vẫn ổn chứ? Sắc mặt chị khó coi lắm, nếu không khỏe thì chị nên nghỉ ngơi đi!”

Hà Tích Mộ khẽ vỗ vai cô ta, cười cười, nói: “Chị vẫn ổn, lúc này chỉ hơi buồn nôn thôi, bây giờ đã đỡ nhiều rồi. Nếu chị thấy khó chịu thật thì đã chuẩn từ lâu rồi, chứ còn ngồi đây làm gì! Em mau quay về làm việc đi, nếu bị chị Vương phát hiện thì không hay đâu.”

Hàn Á Lệ muốn hỏi han thêm lúc nữa nhưng nghĩ đến dáng vẻ dửng dưng của chị Vương, cô ta liền rút người, thè lưỡi, nói: “Thế thôi, em về chỗ đây. Nếu chị cảm thấy không khỏe thì đừng gắng gượng nữa, hơn nữa Lý quý lại chẳng có ở đây, không việc gì phải kiêng dè.”

Hà Tích Mộ chỉ cười xòa, đợi Hàn Á Lệ rời đi rồi mới tựa vào lưng ghế, thần thờ nhìn màn hình máy tính và nghĩ đến chiếc đầu người đó. Đó đúng là đầu của nhân tình Lưu Chuẩn sao? Chuyện Lưu Chuẩn cũng có nhân tình thực sự khiến người ta kinh ngạc, trước đây chưa từng nghe thấy ai nhắc đến chuyện này, là vì mọi người không biết hay biết mà không dám nói?

Hà Tích Mộ từng gặp vợ của Lưu Chuẩn trong cuộc họp thường niên của công ty. Hôm đó có rất nhiều người đưa vợ, chồng, người yêu đến tham gia, Hà Tích Mộ cũng đưa Vương Hiểu Dương đến. Vợ của Lưu Chuẩn tuy không phải là trang tuyệt thế giai nhân nhưng lại rất có khí chất. Hôm ấy, chị ta còn chào hỏi Hà Tích Mộ, cách nói chuyện thể hiện rõ mình là một người phụ nữ rất có giáo dục. Cô cảm thấy chị ta là một người không tồi, ấn tượng trong mắt mọi người cũng rất tốt đẹp, hoàn toàn tương phản với Lưu Chuẩn.

Nếu vợ của Lưu Chuẩn vừa xấu xí vừa tầm thường thì việc Lưu Chuẩn tìm một cô bồ chẳng có gì khó hiểu, nhưng vợ của anh ta lại có vẻ xuất sắc như vậy, sao anh ta còn ngoại tình chứ?

Nhưng thường là những chuyện càng cho rằng không thể xảy ra thì lại càng có khả năng xảy ra. Hơn nữa bây giờ, người ta cập bổ nhan nhản, thậm chí việc có vợ bé cũng trở nên phổ biến, nói chi đến việc có nhân tình. Địa vị của Lưu Chuẩn ở công ty tuy không cao nhưng chí ít cũng là một giám đốc, với mức lương của anh ta, mặc dù chưa thể xếp vào hàng đại gia nhưng dù sao cũng khá hơn rất nhiều so với các thành phần trí thức khác, vì thế chuyện anh ta có nhân tình cũng không có gì là lạ.

Nhưng điều khiến Hà Tích Mộ vẫn phân vân đó là, tại sao nhân tình của Lưu Chuẩn lại chết ở nơi đó, hơn nữa chỉ tìm thấy mỗi cái đầu, phần còn lại của cơ thể thì không thấy đâu. Hà Tích Mộ càng cảm thấy kì lạ hơn khi cô chính là người đầu tiên phát hiện ra cái đầu đó, nó khiến cô đến tận bây giờ vẫn tim đập chân run.

Lưu Chuẩn vẫn chưa quay lại công ty. Mọi người không ngừng bàn tán nhưng cũng chỉ là những phỏng đoán không có căn cứ.

Hà Tích Mộ không có hứng thú với chuyện này, mà cô đang bị ốm nên cũng chẳng ai buồn kéo cô vào cuộc trò chuyện của họ, nhờ thế mà đầu óc cô mới được thư giãn một chút.

Cố gắng chịu đựng đến lúc tan làm, Hà Tích Mộ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, chỉ muốn gục xuống bàn, không nhúc nhích. Buổi sáng, khách hàng không ngừng nói này nói nọ, còn nói lại cả chuyện hôm qua cô ngủ gà ngủ gật, hơn nữa còn thể hiện thái độ không mấy hài lòng. Nếu không phải vì đơn hàng đó, cô đã đập tất cả đồng tư liệu trên bàn vào mặt gã khách hàng đó từ lâu rồi.

Chỉ tiếc là cô không dám làm điều đó. Tuy mệt đến mức sắp ngất đi nhưng cô vẫn gắng gượng niềm nở trước mặt khách hàng. “Ngài nói rất

đúng, sau này sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa.”

Cứ nghĩ đến đây, Hà Tích Mộ lại kích động muốn giết người, nhưng đành bất lực mà cam chịu.

Trong công ty này, ngoài Lưu Chuẩn luôn tỏ vẻ bất hòa ra thì quan hệ giữa Hà Tích Mộ và các đồng nghiệp khác đều rất tốt. Mỗi khi bị Lưu Chuẩn khiêu khích, cô đều biết lấy nhu thắng cương, vì dù sao anh ta cũng là cấp trên, không thể đắc tội được. Trong mắt mọi người, Lưu Chuẩn cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, anh ta luôn đối nhân xử thế một cách cay nghiệt, bộ dạng lại khó coi nên mới bị mọi người đặt cho biệt danh là Lý quỷ.

Buổi chiều không có việc gì quan trọng, khách hàng đã xác nhận đơn hàng, chỉ còn lại bản hợp đồng chưa có chữ ký, cuối cùng Hà Tích Mộ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đến tận giờ tan làm mà Lưu Chuẩn vẫn chưa quay lại, có lẽ hôm nay anh ta sẽ không về công ty. Hà Tích Mộ chợt cảm thấy kì lạ, tại sao tự nhiên cô lại quan tâm đến Lưu Chuẩn như vậy?

Không, nói một cách chính xác, không phải cô đang quan tâm đến Lưu Chuẩn, mà là đang để tâm đến vụ án này. Rốt cuộc cái đầu người đó có phải là của bạn gái anh ta không? Nếu đúng là như vậy thì tại sao lại xuất hiện ở nơi đó? Đó là hiện trường đầu tiên của vụ án hay chỉ là địa điểm hung thủ vứt cái đầu? Một chuỗi câu hỏi hiện lên trong đầu Hà Tích Mộ, cô nóng lòng muốn gặp Lưu Chuẩn để hỏi rõ sự tình.

Hà Tích Mộ thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi công ty, vừa ra đến cửa thì nhìn thấy Vương Hiếu Dương đang đi tới, vừa đi vừa nói chuyện điện

thoại. Khi nhìn thấy Hà Tích Mộ, anh liền nở nụ cười, nói nốt vài câu với người ở đầu máy bên kia rồi gác máy.

“Anh nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Hà Tích Mộ đến bên Vương Hiểu Dương, nhỏ nhẹ hỏi.

“Nói chuyện với cha anh.” Vương Hiểu Dương trả lời, tháo chiếc khăn trên cổ mình rồi quàng lên cổ Hà Tích Mộ. “Trời lạnh thế này, sao em không mặc ấm hơn? Em đã thấy khá hơn chưa? Đỡ sốt chưa? Sáng và trưa có ăn nhiều không?”

Trong lòng Hà Tích Mộ cảm thấy vô cùng ấm áp, nếu không phải cô bị bệnh, Vương Hiểu Dương sẽ không quan tâm cô như thế này, thế nhưng ngoài miệng cô vẫn nói: “Ôi trời, anh biến thành ông già tám mươi từ lúc nào vậy? Nói nhiều như thế anh không thấy mệt sao?”

Vương Hiểu Dương cười khì khì, nói: “Đương nhiên là anh mệt, thế nên anh đang đợi em làm hô hấp nhân tạo cho anh đây.”

“Anh nói cái gì hử? Ai phải làm hô hấp nhân tạo cho anh, em muốn dần chết anh mới đúng đó!” Hà Tích Mộ nhìn Vương Hiểu Dương bằng ánh mắt dữ tợn, nhưng trong lòng lại trào dâng một cảm giác ấm áp không sao tả xiết.

Vương Hiểu Dương ỏ tay của Hà Tích Mộ trong lòng bàn tay mình, xoa nhẹ, nói bằng giọng xót xa: “Lạnh như thế này mà sao em không chịu quàng khăn chứ?”

“Em không sao, đã khỏe lên nhiều rồi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Đúng rồi, có phải vừa nãy anh gọi cho cha anh là vì vụ án mạng đó không? Cha anh nói sao?”

Vương Hiếu Dương thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Vụ án lúc sáng nay đúng là do đội hình sự của cha anh xử lý. Sáng nay họ đến khám nghiệm hiện trường, nếu chỉ có một cái đầu thì rất khó để xác định thân phận, nhưng người ta còn tìm thấy một chiếc điện thoại ở hiện trường, vì thế nên đã xác nhận được thân phận của người này.”

Chiếc điện thoại được phát hiện cách cái đầu đó không xa, sau khi giám định thì cảnh sát khẳng định đó đúng là điện thoại của nạn nhân. Có lẽ trong lúc xử lý cái xác, hung thủ không cẩn thận đã làm rơi ở đó. Thông qua việc tìm kiếm người liên lạc với số điện thoại đó, thân phận của nạn nhân đã nhanh chóng được xác định.

Nạn nhân tên là Từ Tây, hai mươi tư tuổi, giới tính nữ, cao 1m65, nặng 47 kilôgam, ngoại hình xinh đẹp, không có công việc ổn định, có một anh trai lớn hơn hai tuổi đã kết hôn.

Nạn nhân không sống cùng cha mẹ, tuy không có công việc ổn định nhưng lại có hai gian hàng ở khu phố sầm uất, được bày trí xa hoa với đầy đủ tiện nghi đắt tiền. Thông qua quá trình điều tra bạn bè của Từ Tây thì được biết, từ trước đến nay, Từ Tây luôn sống trong sự xa hoa, dù là đồ ăn thức uống hay đồ đạc cô ta sử dụng, những nơi cô ta lui tới đều vô cùng đắt đỏ và xa xỉ.

Hơn nữa, quan hệ giữa Từ Tây và cha mẹ không được tốt lắm, tuy sống cùng thành phố nhưng một năm họ chỉ gặp nhau một, hai lần. Trái lại, quan hệ giữa cô ta và anh trai lại rất tốt, nhưng vì mâu thuẫn với chị dâu nên cũng ít gặp mặt.

Là một phụ nữ trẻ, không có công việc ổn định, mối quan hệ với gia đình lại không tốt, có thể nói cô ta không có bất cứ nguồn tài trợ kinh tế nào nhưng lại mua được nhà, sống cuộc sống xa hoa... điều này khiến người ta không khỏi hoài nghi rằng rốt cuộc cô ta đã làm gì? Ban đầu phía cảnh sát cho rằng rất có thể cô ta làm gái bao, nhưng sau quá trình điều tra lại phát hiện ra không phải như vậy.

Phía cảnh sát lại điều tra qua chiếc điện thoại, phát hiện Từ Tây thường xuyên liên lạc với một người có nickname là “đại thúc”, phần lớn các cuộc gọi đi hay đến đều là số của người này, mục tin nhắn cũng không ngoại lệ, hơn nữa nội dung chủ yếu đều liên quan đến yêu đương tình ái, vì thế mọi người phán đoán có lẽ đây là bạn trai của Từ Tây?

Cảnh sát lập tức gọi điện cho người có tên là “đại thúc” này, sau khi nối máy, nghe thấy giọng nói của đối phương thì phát hiện anh ta đã ngoài bốn mươi tuổi, vì thế mọi người đều đoán người này là tình nhân của Từ Tây.

Từ Tây là một cô gái hai mươi tư tuổi, một người bạn trai bình thường của cô ta nên là người trên dưới ba mươi tuổi, mà ở độ tuổi ấy, trừ phi là con cháu quan chức hoặc nhà giàu có, nếu không thì không thể có nhiều tiền như vậy cho cô ta tiêu xài. Vì thế, về cơ bản đã có thể xác định được thân phận của Từ Tây.

Còn về chuyện vì sao Từ Tây lại chết trong căn nhà cũ đó, hơn nữa lại chỉ có cái đầu thì sau một ngày tìm kiếm, cảnh sát vẫn chưa thu được bất kì manh mối nào.

Vương Hiếu Dương kể lại tất cả những tin tức anh nghe được từ cha mình cho Hà Tích Mộ nghe. Kể xong, cổ họng khô khốc, anh uống một hơi cạn sạch cốc cà phê đã nguội.

Hà Tích Mộ cảm thấy chuyện này chẳng thua kém gì tiểu thuyết hay phim ảnh, một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, lười lao động, ham tiêu tiền, còn có mâu thuẫn với gia đình, được một “đại thúc” thành đạt trong sự nghiệp chu cấp, trở thành tình nhân của người đó, nhưng bỗng một ngày bị sát hại bằng cách phanh thây thê thảm, đầu là khối xác...

“Em đang nghĩ gì vậy?” Vương Hiếu Dương thấy Hà Tích Mộ không nói lời nào, bèn hỏi.

Hà Tích Mộ mỉm cười, nhìn dòng người qua lại bên ngoài cửa sổ, nghĩ đến cái đầu người cô đọc đó, đột nhiên cô nhớ đến những lời xì xào bàn tán ở công ty, liền hỏi nhỏ: “Vị “đại thúc” đó... có phải tên là Lưu Chuẩn không?”

“Phụt...” Vương Hiếu Dương phun ngụm nước vừa mới uống ra khỏi miệng, nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc. “Sao em biết? Anh chưa nói tên vị “đại thúc” đó kia mà.”

Hà Tích Mộ lấy khăn giấy lau miệng cho Vương Hiếu Dương rồi lau sạch nước dính trên mặt bàn. Cô thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Trước đây em chưa từng nói cho anh nghe tên họ đầy đủ của giám đốc bọn em phải không? Anh ta họ Lưu, tính tình quái gở, ghê gớm nên bọn em tặng cho anh ta biệt danh “Lý quỷ”. Thực ra, người tình của Từ Tây chính là giám đốc của bọn em!”

“Không thể trùng hợp như vậy chứ!” Vương Hiếu Dương mở to mắt, so với vụ án giết người, điều này còn khiến người ta kinh sợ hơn nhiều. “Trên thế giới này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

“Thật đấy, sáng nay đến công ty, lúc quét thẻ đã là tám giờ, em còn nghĩ Lưu Chuẩn sẽ lên lớp em một trận, không ngờ anh ta lại không có ở

công ty. Sau đó đồng nghiệp nói cho em biết, người tình của anh ta bị sát hại, phía cảnh sát gọi anh ta đến để phối hợp điều tra, đến tận lúc tan làm vẫn chưa thấy quay về!”

Vương Hiếu Dương cảm thán: “Thì ra là như vậy!”

“Nhưng em không ngờ anh ta lại có bồ...” Vì chuyện của Lưu Chuẩn mà Hà Tích Mộ quên cả mệt mỏi vì cơn sốt, hào hứng nói. “Thực ra, anh cũng từng gặp vợ của anh ta rồi đấy. Anh còn nhớ năm em đưa anh đến cuộc họp thường niên của công ty không? Chính là người phụ nữ rất có khí chất mà em chỉ cho anh đó!”

Vốn không có chút ấn tượng nào nhưng khi Hà Tích Mộ nói như vậy, Vương Hiếu Dương cũng nhớ ra. “Chính là người phụ nữ mặc chiếc váy màu tím phải không, anh nhớ ra rồi. Lúc đó hình như anh còn nói, chị ta lấy giám đốc của bọn em thì thật là phí, đúng không?”

“Đúng! Đúng! Chính là người phụ nữ đó!” Hà Tích Mộ gật đầu lia lịa. “Trong xã hội bây giờ, kiểu người như gã Giám đốc Lưu Chuẩn của bọn em có vài cô bồ cũng là chuyện bình thường. Nghe nói vợ của Lưu Chuẩn cũng giàu có, hơn nữa lại độc lập, chẳng trách anh ta có thể nuôi được bồ, đúng là em đã xem thường anh ta!”

Nhìn dáng vẻ tức giận của Hà Tích Mộ, Vương Hiếu Dương cảm thấy cô rất đáng yêu, bèn cố ý chọc tức: “Em đừng tỏ ra hận thù như vậy chứ, chẳng phải anh cũng đang nuôi hai bà đây sao, em kích động như thế làm gì?”

Hà Tích Mộ nghe thấy vậy liền nói với vẻ dữ tợn: “Nếu anh dám làm những chuyện như vậy thì em sẽ chia tay anh ngay lập tức, sau đó đi

tìm người đàn ông khác đẹp trai hơn, giàu có hơn, vui vẻ với người ta trước mặt anh, cho anh tức chết thì thôi!”

Vương Hiếu Dương cười ha hả, vội vàng nói: “Vâng, vâng! Anh nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm lời em nói, nếu dám làm những chuyện như vậy thì sẽ để mặc cho em xử lý.”

Tuy hai người vẫn đang nói cười nhưng trong đầu Hà Tích Mộ không ngừng nghĩ tới khuôn mặt đầy máu me, méo mó của Từ Tây. Cô áp sát vào người anh, nhỏ nhẹ nói: “Căn cứ theo tình tiết phát triển của sự việc, Lưu Chuẩn bị cảnh sát gọi đi không đơn giản chỉ là nhận xác thôi phải không?”

“Đương nhiên rồi, em cho rằng đây chỉ là trò đùa thôi sao!” Vương Hiếu Dương nói. “Theo như những gì cha anh kể thì cảnh sát đã đến tận cổng công ty em, chẳng qua là họ mặc thường phục, cũng không đi xe cảnh sát, vì chưa biết rõ chân tướng sự việc nên không muốn làm rùm beng lên. Giám đốc của bọn em thực chất là bị giải đi, nhưng chỉ có mấy người biết được chuyện này thôi...”

Nghe đến đây, trái tim Hà Tích Mộ như muốn nhảy lên tận cổ, cô vội vã hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Cảnh sát có hỏi anh ta về chứng cứ ngoại phạm không?”

Vương Hiếu Dương lắc đầu, nói: “Thực ra anh cũng không biết rõ, với lại bây giờ cha anh cũng chỉ làm công việc lưu giữ hồ sơ, nói một cách chính xác thì là nhân viên phòng văn thư, lúc nhàn rồi thì pha nước, quét nhà, làm sao ông ấy có thể biết rõ nội tình vụ án được chứ, nói gì đến việc cơ mật như thẩm vấn kẻ tình nghi. Mà cha anh còn không biết những việc đó thì anh làm sao biết được.”

Nghe vậy, Hà Tích Mộ cảm thấy chán nản, tựa vào xô pha, mệt mỏi nói: “Cũng đúng, việc thẩm tra phạm nhân không khác gì hoạt động của thế giới ngầm. Nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể biết được tin tức gì sao?”

“Thế giới ngầm cái gì chứ? Dù gì cha chồng tương lai của em cũng là một cảnh sát nhân dân, sao em lại gọi nói là thế giới ngầm chứ?”

Hà Tích Mộ nhanh chóng bày ra dáng vẻ đáng thương, đưa mắt nhìn Vương Hiếu Dương, nói: “Được rồi, là em sai, em không nên nói cha chồng tương lai thuộc thế giới ngầm, mà nói ông là đặc công nước Mỹ, như vậy có được không? Cha chồng tương lai của em là đặc công!”

Vương Hiếu Dương thực sự bị Hà Tích Mộ làm cho dở khóc dở cười, nhưng vẫn hỏi với vẻ nghiêm túc: “Vì sao em lại quan tâm đến chuyện này như vậy? Cứ hỏi đi hỏi lại mãi, không phải vì tên “đại thúc” Lý quý thô bạo kia mà em chuẩn bị quăng anh đi đấy chứ?”

Thế nhưng Hà Tích Mộ không có thời gian đùa giỡn với anh, hình ảnh của vụ án cứ tràn ngập trong đầu khiến cô vô cùng phiền não.

Chương 5: Cuộc gặp gỡ bất ngờ với cậu bé quý quái

Tiểu khu xảy ra án mạng nên Hà Tích Mộ không yên tâm quay về căn hộ của mình. Vì không muốn cha mẹ lo lắng nên cô cũng không định trở về nhà. Cuối cùng, nơi có thể đến vẫn chỉ có nhà của Vương Hiểu Dương.

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Vương Hiểu Dương nói: “Anh chưa nói với mẹ chuyện em sẽ đến, để anh gọi cho mẹ bảo mẹ làm vài món mà em thích.”

Vừa nghĩ đến đồ ăn ngon, Hà Tích Mộ liền thấy đói bụng. “Em rất thích đồ ăn mẹ anh nấu. Vương Hiểu Dương, tuy tay nghề nấu nướng của anh đã là số một nhưng so với mẹ anh thì chỉ là... nói thế nào nhỉ... à, núi cao còn có núi cao hơn!”

“Đó là điều đương nhiên! Mẹ anh là sư phụ, anh là đồ đệ, sư phụ đương nhiên phải mạnh hơn đồ đệ chứ!” Dứt lời, điện thoại của Vương Hiểu Dương cũng được kết nối, anh vội vàng nói: “Hôm nay con dâu của mẹ về nhà ăn cơm, mẹ nhớ làm nhiều món mà cô ấy thích nhé!”

Thấy Vương Hiểu Dương cúp máy, Hà Tích Mộ mới cất lời: “Chẳng phải các cụ vẫn có câu hậu sinh khả úy đó sao? Em thấy anh chẳng có triển vọng gì cả, còn nói cái gì mà sư phụ đương nhiên phải mạnh hơn đồ đệ... Anh đúng là chẳng ra làm sao!”

“Em...”

“Em cái gì mà em, anh đừng có giải thích, giải thích chính là che giấu, mà cái che giấu chính là sự thật.”

Vương Hiếu Dương thực sự khóc không ra nước mắt, không biết kiếp trước anh đã đắc tội với bao nhiêu hồng nhan tri kỷ mà kiếp này lại gặp phải một cô gái ngang ngược như vậy, đúng là ông trời đã đưa Hà Tích Mộ đến để giày vò anh mà. Đã thế anh còn yêu cô ngay từ giây phút đầu tiên, bây giờ muốn rút lui cũng không được nữa.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Vương Hiếu Dương, Hà Tích Mộ cũng biết anh đang nghĩ gì, bèn nói: “Đừng có suốt ngày nghĩ đến chuyện làm thế nào để đá em đi, một khi đã yêu rồi thì anh phải chịu trách nhiệm với em cả đời, hiểu chưa?”

“Anh đương nhiên hiểu điều đó, chỉ là anh đang tưởng tượng một chút thôi.” Vương Hiếu Dương nói với vẻ khổ sở.

“Cho dù là tưởng tượng cũng không được, chỉ cần em phát hiện anh có chút thay đổi thôi thì anh cứ xác định tư tưởng đi.”

Vương Hiếu Dương khí thế nói: “Được rồi, được rồi. Anh chỉ lo những cô gái thuần khiết, mới bước chân vào con đường tình ái đã bị cái tư tưởng của em làm cho sợ chạy mất dép thôi. Mẹ đang đợi chúng ta ở nhà kìa, mau về đi.”

Vương Hiếu Dương cảm thấy buồn bực, sao trong mắt Hà Tích Mộ, anh lại tội tệ đến thế chứ?

Nửa giờ sau hai người về tới trước cửa nhà Vương Hiếu Dương. Người ra mở cửa là cha anh, vừa nhìn thấy Hà Tích Mộ, ông đã tươi cười, nói: “Ái chà, con dâu đến rồi, mau vào nhà đi! Sao lâu rồi không thấy con đến chơi thế?”

Mẹ Vương Hiếu Dương từ trong bếp đi ra, nói: “Đúng vậy, sao không thấy cháu qua đây chơi? Hiếu Dương cũng thật là, đáng lẽ nó nên đưa cháu về đây nhiều hơn mới phải.”

Hà Tích Mộ lập tức phát huy sở trường của mình, nở một nụ cười tươi tắn, nói: “Bác trai, bác gái, hai bác đừng trách Hiếu Dương, là do cháu dạo này bận quá, chẳng mấy khi có thời gian rảnh rỗi. Lâu rồi không gặp, cháu rất nhớ hai bác nên hôm nay đến ăn chực một bữa đây ạ. Cháu rất nhớ tay nghề nấu ăn của bác gái.”

“Cháu phải đến thường xuyên mới phải. Cơm sắp chín rồi, để bác vào xem nồi canh thế nào. Cháu gầy quá, nên ăn nhiều một chút.” Mẹ Vương Hiếu Dương vừa nói vừa đi vào bếp.

Hà Tích Mộ thay giày, ngồi xuống xô pha nói chuyện với cha của Vương Hiếu Dương là Vương Kiến Quốc. Một lúc sau, cô giả bộ lơ đãng chuyển đề tài: “À, cháu nghe nói sáng sớm hôm nay, cục cảnh sát của các bác nhận được tin có người phát hiện ra một cái đầu người phải không ạ?”

Vương Kiến Quốc ngạc nhiên hỏi: “Đúng vậy, sao cháu biết chuyện này? Lẽ nào Vương Hiếu Dương đã kể cho cháu nghe?”

“Đương nhiên không phải ạ, sao anh Hiếu Dương có thể kể cho cháu nghe chuyện này chứ!” Hà Tích Mộ biết Vương Kiến Quốc không thích con trai tán dóc về công việc của mình, nếu ông phát hiện ra, chắc chắn sẽ giáo huấn Vương Hiếu Dương một bài, vì thế cô đành nói dối. “Thực ra thì, người ta đã phát hiện ra cái đầu đó ở gần khu nhà cháu, vì thế cháu mới hỏi một chút thôi ạ.”

“Ừm, chẳng trách chiều nay Vương Hiếu Dương lại bất ngờ gọi cho bác. Hóa ra người quen mà nó nói đến chính là cháu. Thằng nhóc này biết nói chuyện vòng vo từ lúc nào thế!”

“Cha, con chỉ sợ cha mẹ lo lắng thôi mà.” Vương Hiếu Dương giải thích, không quên nắm chặt tay Hà Tích Mộ ra dấu.

“Đúng vậy ạ, anh ấy sợ hai bác sẽ lo lắng. Nhưng bác biết không, người tình của nạn nhân chính là giám đốc của cháu, vì thế cháu mới cảm thấy kì lạ, muốn hỏi bác một chút. Gần đây cháu đang theo một vụ làm ăn, thành tích đối với cháu rất quan trọng, nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện người tình của giám đốc bị sát hại, cháu sợ chuyện này mà đồn ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, khách hàng sẽ không ký hợp đồng với cháu nữa, đến lúc đó cháu sẽ mất một đơn hàng lớn, nhất định sẽ bị công ty khiển trách.” Hà Tích Mộ cười ngượng ngùng, cô cố ý thổi phồng chuyện này lên, hy vọng càng nghiêm trọng thì Vương Kiến Quốc càng chủ động tìm hiểu giúp cô.

Vương Kiến Quốc nghe Hà Tích Mộ nói như vậy thì trầm ngâm một hồi, sau khi đã đắn đo kĩ lưỡng, ông nói: “Nếu vậy thì bác sẽ nói cho cháu nghe một số chuyện, để cháu có thể yên tâm phần nào.”

“Cháu cảm ơn bác!” Hà Tích Mộ phấn khởi nói. Vương Hiếu Dương có thể cảm nhận được lòng bàn tay cô lúc này đã tóa đầy mồ hôi lạnh.

“Đã xác định được Từ Tây chính là tình nhân của Lưu Chuẩn, hơn nữa, căn cứ theo lời khai của Lưu Chuẩn thì gần đây Từ Tây không muốn làm tình nhân nữa nên nghĩ trăm phương nghìn kế ép Lưu Chuẩn li hôn. Từ điểm này, không khó để đoán ra, có thể Lưu Chuẩn vì muốn bảo toàn lợi ích của bản thân nên đã nổi sát tâm giết chết Từ Tây. Nhưng Lưu

Chuẩn lại một mực phủ nhận, nói mình tuyệt đối không làm chuyện đó. Điều quan trọng hơn là, anh ta đã cung cấp được bằng chứng ngoại phạm.”

“Vậy ý của bác là, Từ Tây không phải do Lưu Chuẩn hại chết?”

Vương Kiến Quốc lắc đầu, nói: “Điều này vẫn chưa thể khẳng định, chứng minh mình không có mặt ở hiện trường chỉ là lời nói một phía của Lưu Chuẩn, còn là thật hay giả thì vẫn phải đợi kết quả điều tra vào ngày mai.”

Không biết tại sao, khi nghe được tin này, trong lòng Hà Tích Mộ không những không cảm thấy thanh thản mà lại càng ức chế. Cô cho rằng sự việc sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy. Bất luận Lưu Chuẩn có phải là hung thủ hay không thì sự xuất hiện cái đầu của Từ Tây trong khu nhà cũ là một chuyện bất thường, chẳng có ai lại đi vứt xác ở một nơi như thế.

“Nhưng không biết vụ án này có được giải quyết một cách xác đáng hay không.” Vương Kiến Quốc cảm thán, đội trưởng đội hình sự vừa được điều động đến khiến người ta có cảm giác không thể tin tưởng, tuy nói nghe rất hay nhưng làm việc lại lúng ta lúng túng, kinh nghiệm nghèo nàn, không biết trong thời gian ngắn có thể phá án một cách minh bạch được hay không.

Vương Hiếu Dương nói xen vào: “Tại sao cha lại nói như vậy ạ?”

“Bác đã ở trong đội hình sự nhiều năm, từng tiếp xúc với rất nhiều vụ án, tại sao bác lại nói như vậy ạ?”

Thực ra, từ lâu Vương Kiến Quốc đã không ưa người đội trưởng mới đến, chỉ là ở cơ quan đông người, ông không tiện nói nhiều, nhưng

trong nhà đều là những người ngoài ngành, họ đã hỏi thì ông cũng nên trút bầu tâm sự. “Cùng về hưu với bác năm nay còn có vị đội trưởng cũ, sau đó, người đội trưởng mới đến, cậu ta tên Hứa Gia Danh, là một tên tiểu tử miện còn hôi sữa, suốt ngày chỉ nói về sự tích oai hùng của mình, hầu hết đều là những lời bịa đặt. Để một người có thói khoe khoang như vậy làm đội trưởng thì sẽ chẳng có vụ án nào được giải quyết một cách triệt để và chính xác, bây giờ lại xảy ra án mạng, không biết còn rối loạn đến mức nào nữa.”

Hà Tích Mộ thu lại nụ cười, nói vài lời an ủi: “Bác trai, bác đừng lo lắng quá, việc phá án không thể chỉ dựa vào một người, cứ coi như đội trưởng không ra gì thì còn có những nhân viên khác, bác cứ yên tâm đi ạ!”

“Hơn nữa, hình như tên Hứa Gia Danh này quen biết giám đốc của các cháu. Hôm nay, bọn họ vừa gặp nhau đã ôm chặt lấy, hai người đàn ông mà ôm nhau thắm thiết thật đúng là khiến người ta buồn nôn.”

Hà Tích Mộ không nói lời nào, lén đưa mắt nhìn Vương Hiếu Dương, đúng lúc Vương Hiếu Dương cũng nhìn lại cô, hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Cơm được dọn ra, chủ đề về vụ án cuối cùng cũng kết thúc.

Buổi tối, Vương Hiếu Dương tập trung chấm bài thi cho học sinh. Hà Tích Mộ ở trong phòng anh, không có việc gì làm nên lướt web, xem tin tức linh tinh. Đúng lúc này, cô phát hiện ra một bộ phim hoạt hình.

Vừa nhìn thấy poster của bộ phim này, cô giật mình, nhớ đến nhân vật yêu nữ Beatrice trong bộ phim hoạt hình Khi hải âu cất tiếng khóc của Nhật Bản, vì muốn để người khác tin vào sự tồn tại của yêu nữ và

yêu pháp mà cô ta đã không ngừng giết người, không những thế, cách giết người cũng theo một trình tự nhất định.

Quê hương thân yêu nơi dòng sông cá hương chảy qua

Hỡi kẻ tìm kiếm vùng đất vàng, hãy xuôi dòng tìm chiếc chìa khóa

Nếu xuôi dòng sẽ gặp một ngôi làng

Tại ngôi làng, hãy tìm bờ biển mà hai người nói đến

Ở nơi đó, chiếc chìa khóa đến vùng đất vàng đang yên nghỉ

Kẻ chạm tay vào chìa khóa sẽ du hành theo những luật sau

Đêm thứ nhất, hiến tế sáu người mà chiếc chìa khóa chọn

Đêm thứ hai, những kẻ sống sót chia cắt hai người luôn bên nhau

Đêm thứ ba, những kẻ sống sót sẽ ngợi ca tên ta

Đêm thứ tư, đâm vào đầu và giết

Đêm thứ năm, đâm vào ngực và giết

Đêm thứ sáu, đâm vào bụng và giết

Đêm thứ bảy, đâm vào gối và giết

Đêm thứ tám, đâm vào chân và giết

Đêm thứ chín, mụ phù thủy hồi sinh và chẳng còn ai sống sót

Đêm thứ mười, hành trình kết thúc, cuối cùng cũng đến vùng đất vàng

Mụ phù thủy sẽ ngời ca trí khôn ngoan và ban cho bốn kho báu

Một là tất cả số vàng ở vùng đất vàng

Hai là hồi sinh linh hồn của những người đã chết

Ba là hồi sinh cả tình yêu đã mất

Bốn là sẽ đưa mụ phù thủy vào giấc ngủ vĩnh hằng^[3]

^[3] Lời bài hát trong phim hoạt hình Khi hải âu cất tiếng khóc.

Chỉ có điều, trong phim, người chết đầu tiên đã mất đầu, còn ở hiện thực, chiếc đầu của Từ Tây vẫn còn đấy, nhưng lại mất đi cơ thể.

Một lát sau, Hà Tích Mộ vẫn không nghĩ ra được điều gì, cô bực dọc vò đầu, nói bằng giọng đau khổ: “Sao lại rối tung như vậy chứ, mình đang nghĩ cái quái gì vậy? Sao có thể là chuyện đó được, đó chỉ là một bộ phim hoạt hình thôi, mà cứ cho là thật đi chẳng nữa thì cũng vô lý, bởi cái chết của nạn nhân giữa phim và đời thực trái ngược nhau.”

“Em lại làm sao vậy?” Vương Hiếu Dương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hà Tích Mộ.

“À, không có gì, thật ngại quá, đã làm phiền anh.”

Không biết vì sao, Hà Tích Mộ luôn cảm thấy chuyện này vẫn chưa thể kết thúc. Tối hôm đó, cô mơ thấy một cơn ác mộng đáng sợ, trong giấc mộng, đâu đâu cũng là nội tạng của con người, khắp nơi lòng thòng lòng ruột, máu tươi nhuộm đỏ mọi vật, những quả tim biết cử động rượt đuổi theo cô, chạy thế nào cũng không thoát.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hà Tích Mộ chẳng buồn ăn gì, đầu óc hỗn loạn. Sau khi lê lết tắm thân mệt mỏi đến công ty, cô cứ nghĩ hôm nay

Lưu Chuẩn cũng không đến, không ngờ vừa mới đến cửa phòng làm việc, cô đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc sa sả của Lưu Chuẩn, giọng nói vẫn vang dội như vậy, dù đóng cửa thì mọi người vẫn có thể nghe rõ từng tiếng.

Hà Tích Mộ kéo kéo áo Hàn Á Lệ đang ngồi cách đó không xa, khẽ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, sao mới sáng sớm đã có người đụng phải nòng súng của Lý quý rồi?”

“Em không biết, em cũng vừa mới đến thôi ạ.” Hàn Á Lệ liếc về phía văn phòng, sau đó tỏ vẻ chán ghét. “Không ngờ Lý quý gặp phải việc này mà vẫn còn tâm trạng đi làm, nhưng em đoán chắc hẳn anh ta đã tìm được người để trút giận, nếu không, sao vừa đến đã mắng như tát nước vào mặt người ta?”

“Bỏ đi, bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, nếu không lát nữa lại bị anh ta bắt bẻ, lúc ấy chỉ có chúng ta chịu thiệt thôi, có một trăm cái miệng cũng không thể cãi lại được anh ta. Làm việc thôi!”

Hà Tích Mộ xem xét lại hợp đồng sẽ ký với khách hàng nhưng vẫn không ngừng liếc mắt nhìn về phía Lưu Chuẩn.

Đừng nói Vương Hiểu Dương, ngay đến Hà Tích Mộ cũng không hiểu tại sao cô lại quan tâm đến chuyện của Từ Tây đến vậy. Lẽ nào chỉ vì lúc phát hiện ra Từ Tây, cô đã hoảng sợ tột cùng, bị ám ảnh đến mức quyết phải tìm được hung thủ, có như thế cô mới cảm thấy nhẹ lòng?

Gần đến giờ tan tầm, công ty triệu tập một cuộc họp khẩn. Khi cuộc họp kết thúc thì trời đã nhá nhem tối.

Hà Tích Mộ muốn đến chỗ sửa xe để lấy xe, cứ ở nhà Vương Hiểu Dương mãi cũng không tiện, dù gì đó vẫn là nhà của cha mẹ anh.

Cô muốn bán căn hộ nhưng không tìm được người mua trong một sớm một chiều, vì thế, cô không khỏi suy nghĩ, hay là cứ quay về đó...

Vì Vương Hiếu Dương có tiết dạy vào buổi tối nên không thể đưa Hà Tích Mộ về nhà, nên sau khi xuống xe buýt, cô phải tự đi lấy xe rồi về tiểu khu.

Trời đổ mưa, những hạt mưa rơi lộp bộp trên cửa kính xe, phía trước là một dải mịt mù.

Trên con đường dẫn vào tiểu khu, chỗ có người qua người lại còn đỡ, nhưng khi đi đến đoạn không có đèn đường thì thật đáng sợ.

Khi về đến tiểu khu, Hà Tích Mộ lo lắng phanh xe lại hổng nên lái chậm lại, chỉ mong không xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn. Khi đã tiến vào cánh cửa lớn của tiểu khu, cô liền cảm thấy lồng ngực nhức nhối, có một cảm giác ức chế không thể nói thành lời.

Cuối cùng cô cũng đỗ xe an toàn, liền thở phào một hơi. Nhưng khi xuống xe, cô bất giác rung mình, hai tay ôm chặt ngực áo, co mình và bước đi thật nhanh.

Bãi đỗ xe rộng thênh thang, Hà Tích Mộ cảm thấy lòng bàn chân lạnh buốt, hơi lạnh cứ thế xông thẳng lên đầu, bao phủ khắp cơ thể, ngay đến việc hít thở cũng khó khăn.

Ánh sáng ở bãi đỗ xe có chút âm u, chỗ này rộng như vậy mà chỉ có lác đác vài chiếc xe. Có những lúc tiếng giày cao gót phát ra hơi to, cô còn có thể nghe thấy những tiếng vọng đứt quãng, thật khiến người ta sởn gai ốc.

Khó khăn lắm mới ra được khỏi bãi đỗ xe, Hà Tích Mộ phải băng qua một hàng cây xanh trải dài mới về được đến tòa nhà của cô.

Trời mưa to.

Buổi sáng đi từ nhà Vương Hiếu Dương đến công ty, cô không mang theo ô nên bây giờ đành dầm mưa chạy về.

Cũng may là áo có mũ, Hà Tích Mộ đội mũ lên, sau đó cúi đầu rào bước, nước mưa rơi xuống quần áo cô phát ra những tiếng lộp bộp.

Đi được nửa đường, Hà Tích Mộ bỗng phát hiện có một đôi chân đi phía trước cách cô không xa. Cô dừng lại, không hiểu sao lúc này mà còn có người đi lại?

Hơn nữa, trời đang mưa to. Điều khiến Hà Tích Mộ cảm thấy khó tin hơn là, người đó đi chân trần, giẫm lên những vũng nước mưa, chắc chắn đôi chân kia đã lạnh cóng đến mức đỏ ửng...

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một cậu bé thấp hơn cô một chút, đầu tóc ướt sũng, những giọt nước mưa không ngừng chảy xuống.

Cậu bé chỉ mặc một chiếc áo sơ mi không rõ màu, khoác chiếc áo khoác mỏng, không kéo khóa, quần thể thao đơn giản, vì quá ngắn nên gấu co lên tận bắp chân. Bộ quần áo ướt nhẹp, dính sát vào cơ thể càng khiến cậu trông gầy gò.

Vì không nhìn rõ mặt cậu ta nên Hà Tích Mộ không biết đó là con cái nhà ai. Mà cho dù nhìn rõ thì cô cũng chưa chắc đã nhận ra, bởi cô không quen biết ai sống ở tiểu khu này.

Cứ đứng như vậy, Hà Tích Mộ và cậu bé đó đều không mở lời, chỉ bốn mắt nhìn nhau. Một lúc sau, cô mới phản ứng lại, cảm thấy hết sức

kì lạ, mình làm sao vậy, sao cứ đứng lặng giữa mưa thế này, chẳng phải đang muốn nhanh chóng về nhà hay sao?

Hà Tích Mộ cảm thấy vừa rồi mình như bị trúng yêu pháp, trí não không sao điều khiển được suy nghĩ hay hành động của cơ thể, mọi ý thức dường như tan biến, trong đầu xuất hiện những khoảng trống ngán ngùi. Không biết cậu bé kia có chung cảm nhận với cô không?

“Cậu bé, sao lại đứng dầm mưa ở đây thế này? Mà sao lại mặc ít quần áo thế kia, giày cũng không đi?” Hà Tích Mộ vừa nói vừa bước lên phía trước. “Trời lạnh thế này mà dầm mưa sẽ bị ốm đấy, em mau về nhà đi!”

“Đừng qua đây...”

Hà Tích Mộ nhấc chân nhưng không tài nào bước đi được, cô khựng lại, kinh hãi nhìn cậu bé trước mặt, rõ ràng cậu ta còn nhỏ tuổi nhưng không hiểu tại sao giọng nói lại trầm trầm tang thương đến như vậy...

Từ trước tới nay, cô chưa từng nghe thấy giọng nói nào như vậy. Người này rốt cuộc là ai? Những người sinh sống trong tiểu khu này vốn không nhiều, hơn nữa, phần lớn lại là người già bởi khu này cách xa thành phố, không khí trong lành... Vậy đứa bé này ở đâu ra?

Giọng trẻ con thường rất non nớt, nhưng giọng của cậu bé này lại khá trầm kiêu người lớn. Nếu nó không phải người trong tiểu khu mà là người ở dãy nhà cũ bên cạnh thì sao lại chạy đến đây vào giờ này, hơn nữa trời lại đang mưa to như thế chứ?

Nhưng lúc này, cô không thể nghĩ được bất cứ điều gì. “Nếu chị cứ tiếp tục suy nghĩ thì toàn bộ tế bào trong não sẽ chết đấy...” Cậu bé bỗng nhiên mở miệng, giọng nói kì quái đó lại lần nữa vang lên bên tai cô...

Những lời này lại được phát ra từ miệng một đứa bé, Hà Tích Mộ không khỏi cảm thấy đau đầu. Rốt cuộc cậu ta là ai?

“Đêm thứ nhất, hiến tế sáu người mà chiếc chìa khóa chọn. Đêm thứ hai, những kẻ sống sót chia cắt hai người luôn bên nhau. Đêm thứ ba, những kẻ sống sót sẽ ngợi ca tên ta. Đêm thứ tư, đâm vào đầu và giết. Đêm thứ năm, đâm vào ngực và giết. Đêm thứ sáu, đâm vào bụng và giết. Đêm thứ bảy, đâm vào gối và giết. Đêm thứ tám, đâm vào chân và giết. Đêm thứ chín, mụ phù thủy hồi sinh và chẳng còn ai sống sót. Đêm thứ mười, hành trình kết thúc, cuối cùng cũng đến vùng đất vàng. Mụ phù thủy sẽ ngợi ca trí khôn ngoan và ban cho bốn kho báu.”

“Em nói gì vậy?” Hà Tích Mộ sợ đến mức toàn thân run lên. Sự sợ hãi đó rốt cuộc là sao? Cảm giác ghê rợn vây quanh cô lúc này rốt cuộc là thứ gì?

“Chị có tin vào ma pháp không?” Giọng nói trầm thấp đó khiến cô vô cùng sợ hãi, đầu óc như ngừng hoạt động.

Với câu hỏi này, Hà Tích Mộ không biết phải trả lời như thế nào, miệng cô như bị dính băng keo.

“Nếu chị không tin, tôi sẽ cho chị nhìn thấy... Tôi chỉ cần một người làm chứng, chị đồng ý làm chứng cho tôi chứ?”

Cậu ta đang nói cái gì vậy? Tại sao cô không nghe rõ bất cứ điều gì, chỉ có thể nhìn thấy khuôn miệng không ngừng mấp máy của cậu ta.

“Nhưng nếu chị gây cản trở cho tôi, tôi sẽ không tha thứ cho chị. Sự giả của ma pháp nói với tôi, hấn ghét nhất là những người thích lo chuyện bao đồng, người ngoài chỉ cần quan sát là được, nếu làm những việc thừa thãi thì nhất định sẽ bị báo ứng.”

Bị báo Ứng? Cô sẽ bị báo Ứng sao? Nhưng cô không làm gì cả, vì sao phải chịu báo Ứng? Cô chỉ phát hiện ra một chiếc đầu người thôi, chỉ như vậy thôi mà...

“Chị đứng ngoài xem là được rồi, nhất định không được nói với ai! Không phải ai cũng được nhìn thấy ma pháp đâu. Vì số chị may mắn nên mới có thể nhìn thấy thời khắc vĩ đại này. Chị nên quỳ xuống đất, hôn vào mắt cá chân tôi, chị phải mang ơn tôi, hiểu chưa?”

Cô phải quỳ dưới đất, hôn vào mắt cá chân cậu ta, phải biết ơn cậu ta vì ân đức này sao?

“Sao chị không nói gì? Tôi đang đợi câu trả lời của chị đấy. Nếu chị không muốn nói chuyện thì sẽ được nhìn thấy thứ mà chị đã từng trông thấy, tôi đảm bảo.”

Chương 6: Cuộc điều tra của cảnh sát

Được nhìn thấy thứ cô đã từng nhìn thấy. Đó là thứ gì?

Hà Tích Mộ nhìn cậu ta bằng ánh mắt nghi hoặc. Một lúc lâu sau, cô mới chợt nhận ra không thể tiếp tục dây dưa ở đây được nữa. Cô không biết người này là ai, chưa biết chừng là lừa đảo cũng nên!

Cô cất bước định đi, nhưng cậu bé kia lại cất lời: “Cô định đi sao? Nhưng cô vẫn chưa xem thứ ban nãy tôi nói đến. Ở bên đó, cô không muốn đi xem sao?” Nói xong, cậu ta duỗi tay chỉ về nơi cách chỗ hai người đang đứng không xa, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hà Tích Mộ, khóe miệng nhếch lên.

“Tôi... Vì sao tôi phải đi xem chứ?” Hà Tích Mộ run rẩy nói.

“Không muốn đi xem ư?” Giọng nói của cậu ta lộ rõ vẻ thất vọng, rồi lập tức chuyển hướng: “Không muốn đi xem cũng không sao, dù gì sáng sớm ngày mai cũng sẽ có người phát hiện ra.”

Sáng sớm ngày mai sẽ có người phát hiện ra? Ý cậu ta là gì? Hà Tích Mộ bất giác nghĩ đến buổi tối hôm cô phát hiện ra chiếc đầu của Từ Tây. Lễ nào lần này cũng... Sẽ không trùng hợp như thế chứ? Hà Tích Mộ cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cô thực sự không muốn đi xem sao? Vậy bỏ đi, chẳng vui gì cả, tôi vốn mong chờ vẻ mặt khác của cô kia.”

“Cậu nói cái gì?” Hà Tích Mộ bỗng nổi giận, cậu ta nói nhiều như vậy lẽ nào chỉ để nhìn thấy bộ dạng mất mặt của cô sao? Cố tình đứng ở đây chỉ để dọa nạt cô, sau đó thỏa thích hưởng thụ bộ dạng hoảng hốt của cô? “Tại sao cậu lại làm như vậy? Nhìn thấy người khác sợ hãi thì cậu cảm thấy vui vẻ lắm sao?”

Dù Hà Tích Mộ tức giận như thế nhưng cậu ta vẫn chậm rãi trả lời: “Cũng không phải vui vẻ gì, chỉ là muốn biết phản ứng của cô mà thôi.”

Không thể nhìn ra bất kì sự thay đổi cảm xúc nào ở cậu ta. Gương mặt cậu ta tựa như một mặt hồ tĩnh lặng, dù có ném xuống bao nhiêu đá thì nó cũng không gợn sóng.

“Ừm, tôi nói cho cô biết, nếu để lỡ lần này thì sẽ không có cơ hội lần sau nữa đâu. Chẳng phải cô to gan lắm sao? Tại sao lúc này lại nhút nhát như vậy?”

Bị đối phương nói như thế, lòng ưa hư vinh của Hà Tích Mộ được thể quậy phá, sao cô có thể để một đứa trẻ khinh thường như vậy chứ? Nghĩ vậy, cô bất giác nhìn về phía cậu ta vừa chỉ tay nhưng không thể nhìn ra bất cứ thứ gì trong màn mưa trắng xóa này.

Lúc cô quay đầu lại, chợt kinh hãi khi phát hiện ra cậu bé kia đã biến mất mà không để lại chút dấu vết.

Tại sao lại như vậy? Hà Tích Mộ lắc đầu thật mạnh, đưa tay dụi mắt, chắc chắn là cô không hoa mắt, cũng không phải là ảo giác, cậu bé đó đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí Hà Tích Mộ hoài nghi không biết có phải khoảng thời gian từ lúc cô rời khỏi hầm để xe đến bây giờ chỉ là đang nằm mơ hay không. Nếu nói chuyện này với người khác, liệu người ta sẽ tin chứ? Ngay đến

bản thân cô cũng không thể tin nổi cơ mà. Nhưng tất cả những chuyện này đều là thật, không phải ảo giác, cũng không phải tưởng tượng.

Tại sao cậu ta lại xuất hiện ở đây? Tại sao lại biến mất nhanh như vậy? Hà Tích Mộ suy đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ biết tự trấn an mình rằng, là do mưa to quá nên át hết tiếng bước chân, hơn nữa trời lại tối thế này, không nhìn thấy cậu ta rời khỏi cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi đưa ra được một lời giải thích hợp lý, Hà Tích Mộ cảm thấy thoải mái phần nào, lại do dự không biết có nên đi đến nơi mà cậu ta đã chỉ không?

Không biết tại sao, trong đầu chưa đưa ra kết luận nhưng hai chân cô đã không nghe theo sự chỉ huy của não bộ mà hướng thẳng đến nơi đó. Cô bước rất chậm nhưng vì khoảng cách rất gần nên chớp mắt đã tới nơi. Chỉ là cô không biết nơi này rốt cuộc có thứ gì? Cô lấy điện thoại ra, tùy tiện ấn một cái, điện thoại lập tức phát sáng, tuy không sáng lắm nhưng cũng có thể coi như một chiếc đèn pin nhỏ.

Nơi mà cậu bé kia nói đến chính là khoảng giữa hàng cây và bức tường bao quanh tiểu khu, có thể nói đó là một góc chết, bình thường nếu không có chuyện gì thì sẽ chẳng ai chạy tới chỗ đó. Ngay đến công nhân cắt cỏ cũng thường xuyên bỏ qua nơi ấy, vì thế cỏ dại mọc um tùm, nếu thực sự có gì ở trong đó thì cũng bị cỏ che hết cả.

Hà Tích Mộ đứng bất động, chiếc mũ áo của cô không còn tác dụng, làm tóc cô ướt sũng. Khi một trận gió lạnh thổi đến, toàn thân cô run rẩy. Cô thực sự rất lạnh, cảm giác lạnh như băng đó từ các ngón tay chạy thẳng vào lòng. Cô đưa tay lên miệng, hà hơi ấm mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Sau khi rẽ cỏ sang hai bên, Hà Tích Mộ nín thở, đưa mắt nhìn những nơi mà ánh sáng điện thoại rọi đến, cô sợ sẽ bỏ sót thứ gì đó quan trọng. Nhưng điều khiến cô thất vọng là, sau một hồi tìm kiếm, cô phát hiện ngoài cỏ dại ra thì ở đây chỉ có bùn đất dính nhơm nhớp, nước đọng từng vũng, nếu không thì cũng chỉ toàn là rác rưởi.

Cô thất vọng vì nghĩ mình sẽ tìm ra được thứ gì đó, nhưng bên cạnh đó cô cũng cảm thấy thoải mái, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đầu óc không còn căng thẳng như lúc nãy nữa.

“Chỉ là trò đùa quái đản của một cậu bé mà thôi!” Hà Tích Mộ mỉm cười. Chắc hẳn cậu bé đó đã đọc quá nhiều tiểu thuyết, xem quá nhiều phim hoặc chơi game quá nhiều nên mới có những hành động kì quái như vậy.

Hà Tích Mộ nghĩ vậy nên cảm thông với những câu nói và hành động của cậu bé kia. Quả thật vừa rồi cậu ta đã khiến cô sợ bóng sợ gió, hy vọng sau này cha mẹ sẽ quan tâm đến cậu ta nhiều hơn.

Vì dầm mưa đã lâu nên cô nhanh chóng quay về nhà, nếu không ngày mai chắc chắn sẽ bị cảm lạnh. Nhưng khi xoay người định đi ra ngoài thì lại bị một cành cây dài mắc vào áo, cô đứng lại gỡ cành cây đó ra, nhưng dù gỡ thế nào cũng không được.

Trong tay còn cầm điện thoại nên không tiện lắm, cô gắng sức kéo, cuối cùng chiếc áo cũng rời khỏi cành cây nhưng chiếc điện thoại lại rơi xuống đất. Cô xót xa, bực bội vì chiếc điện thoại đó mới mua được một tháng, lập tức cúi xuống tìm kiếm, nhưng ở đây tối om, nguồn sáng duy nhất từ chiếc điện thoại đã biến mất nên đâu dễ tìm kiếm thứ gì.

“Sao mình lại đen đũi thế này chứ?” Hà Tích Mộ buồn bực ngồi xổm dưới đất, hai tay không ngừng quờ quạng, nhưng ngoài nước đọng, rác rưởi và cành cây ra, cô chẳng mò thấy bất cứ thứ gì.

Lẽ nào lại rơi vào bãi cỏ trong ô đất trồng cây? Lúc này cô giật áo mạnh quá nên điện thoại văng vào đó cũng nên. Cô lại mò mẫm vào trong ô đất, nhưng ngoài lá cây mục ra thì chẳng có thứ gì. Cuối cùng, cô đành tìm kiếm lại trong bụi cỏ và cỏ dưới bùn đất.

Hà Tích Mộ bắt đầu tìm từ nơi sát chân tường, không bỏ qua bất cứ chỗ nào. Mưa càng lúc càng to, sự kiên nhẫn của cô dần cạn kiệt, lúc mò tìm không cẩn thận nên tay bị xước hết cả. Trước giờ cô chưa từng lo âu, bất an đến như thế này. Cô cố gắng lần mò xung quanh các gốc cây, ngón tay thọc sâu xuống lớp bùn nhão.

Trên lớp bùn dường như có vật gì đó bằng kim loại lạnh băng, còn có bông mềm và trơn bóng. Hà Tích Mộ giật mình, đó chắc chắn là chiếc điện thoại của cô, lúc này đã ướt và dính đầy bùn đất. Cô đau lòng lau chiếc điện thoại lên quần áo, sau đó thử khởi động, cuối cùng mừng rỡ vì nó vẫn hoạt động bình thường, cảm giác lo lắng lúc trước tan thành mây khói.

Nhưng phần bông mềm mềm, trơn láng đó là thứ gì? Hà Tích Mộ lại gạt cỏ sang hai bên, mở điện thoại và nhìn xuống. Là cái gì được nhỉ? Liệu có phải thứ mà cậu bé đó muốn cô xem không?

Khi nhìn thấy phần bông mềm nhũn, trơn láng đó, Hà Tích Mộ ngây người, sau đó dùng tay khều khều để nhìn cho rõ. Đầu tiên cô cảm thấy buồn cười, nhưng khi liên tưởng đến những nội dung về giải phẫu học, cô bỗng chốc ngây dại, hai chân không thể đứng vững, quỳ rạp xuống đất, hét to một tiếng rồi ngất xỉu.

Cả tiểu khu rộng lớn như vậy nhưng chỉ có mười mấy hộ gia đình ở, hơn nữa lại toàn người già và công nhân viên chức, vì thế bình thường, chỉ có giờ người ta đi làm buổi sáng và giờ tan tầm buổi chiều, nơi này mới đông người qua lại. Nhân viên bảo vệ ở đây rất nhàn hạ, nhất là trong những đêm mưa gió thế này, nhưng khi nghe thấy tiếng thét của Hà Tích Mộ, anh ta như bừng tỉnh, những dây thần kinh trong cơ thể cũng trở nên linh hoạt. Anh ta vội vàng đứng dậy, khoác tạm chiếc áo ngoài, cầm theo đèn pin và ô rồi bước ra ngoài. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng anh ta cũng thấy Hà Tích Mộ đang nằm sõng soài dưới đất, bên cạnh còn có cái gì đó.

“Gay go rồi, quả nhiên là đã xảy ra chuyện!” Nhân viên bảo vệ lo lắng, lập tức gọi 120. Sau đó anh ta không dám tùy tiện di chuyển Hà Tích Mộ, đành ngồi xuống bên cạnh che ô cho cô.

Mười phút sau, xe cứu thương đến, họ tiến hành cấp cứu cho Hà Tích Mộ trước, sau đó phát hiện ra túi đồ kia, cảm thấy kì lạ, liền gọi điện cho cảnh sát.

Hà Tích Mộ không gặp vấn đề gì lớn, chỉ là quá kinh hãi, cộng thêm trận sốt cao vì dầm mưa nên sức khỏe suy kiệt. Sau khi được bác sĩ cấp cứu, cô liền chìm vào giấc ngủ.

“Đang yên đang lành sao lại xảy ra chuyện này chứ?” Lý Quế Hà - mẹ của Hà Tích Mộ nói với vẻ lo lắng.

Vương Hiếu Dương an ủi: “Không có chuyện gì đâu cô ạ, bác sĩ đã nói là không sao rồi mà. Chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ là cô ấy sẽ khỏe lại ngay. Nói ra thì cũng là tại cháu, nếu cháu đưa cô ấy về tận nhà thì đã không xảy ra chuyện này. Mấy ngày nay cháu bận quá nên không có thời gian để mắt đến Mộ Mộ.”

“Cháu cũng có công việc của mình, sao có thể trách cháu được! Con bé này chẳng bao giờ khiến cô cảm thấy yên tâm. Cháu nói xem, nó tan làm không về nhà mà chạy đến xó xỉnh đó làm gì? Con gái con đũa, sao lại không biết tránh những nơi nguy hiểm ra chứ?”

“Có lẽ là có nguyên nhân gì đó, cô đừng quá lo lắng ạ.” Tuy Vương Hiểu Dương nói vậy nhưng nghĩ đến những chuyện Hà Tích Mộ nói với anh mấy ngày trước, anh cũng bất giác cảm thấy đã có chuyện gì đó xảy ra, nếu không thì tại sao cô lại một mình chạy đến nơi đó?

Sáng hôm sau, Hà Tích Mộ tỉnh giấc, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt mới phát hiện ra mình đang ở bệnh viện. Cô định ngồi dậy nhưng toàn thân đau nhức, không còn chút sức lực, đành nằm im một chỗ. Nghĩ lại chuyện đêm qua, cô bỗng thấy dạ dày nhộn nhạo, buồn nôn.

Đúng lúc này, Vương Hiểu Dương cầm một chiếc túi màu trắng bước vào, thấy Hà Tích Mộ đã tỉnh giấc, anh bèn để chiếc túi lên mặt bàn, nói: “Em tỉnh rồi à? Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Em không sao, sao em lại ở trong bệnh viện?”

“Đêm qua em ngất xỉu ở tiểu khu, nhân viên bảo vệ phát hiện ra và gọi điện cho 120. Đêm qua mẹ em ở đây với em, anh sợ cô mệt nên bảo cô về nghỉ ngơi rồi, chắc trưa nay cô sẽ quay lại. Anh đoán sáng nay em sẽ tỉnh nên đi mua đồ ăn sáng cho em. Em ăn một chút đi!”

Hà Tích Mộ lắc đầu. “Em không muốn ăn.”

“Có lẽ vừa tỉnh dậy nên em không muốn ăn, không sao, lát nữa ăn cũng được.” Vương Hiểu Dương không ép Hà Tích Mộ. “Nhưng sao đêm qua em lại ngất ở đó vậy? Trời thì mưa to, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em...”

Hà Tích Mộ ngắt lời Vương Hiểu Dương với vẻ chân thành: “Hiểu Dương, giấc mộng của em đã biến thành sự thật rồi.”

“Sao? Em có ý gì?”

“Tối qua ở nhà anh, em đã có một cảm giác rất kì lạ. Em mơ thấy rất nhiều nội tạng và máu tươi, em bị bao vây ở trong đó, đến mức sắp nghẹt thở. Không ngờ, tối hôm qua em gặp đúng chuyện như vậy, anh không cảm thấy kì lạ sao?”

“Cái này...” Vương Hiểu Dương nghĩ ngợi, cảm thấy đây không phải giấc mộng đã biến thành sự thật mà chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. “Không phải đâu, là do em nghĩ nhiều quá thôi, chỉ là một giấc mộng thôi mà. Nhưng sao tối qua em lại đến chỗ đó?”

Ngoài cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ, sau đó Vương Kiến Quốc cùng một người đàn ông lạ mặt bước vào. Vương Kiến Quốc cười, nói: “Cháu tỉnh lại rồi à, không đau ở đâu chứ hả?”

“Cháu đã khỏe lên nhiều rồi, cảm ơn bác đã quan tâm.” Hà Tích Mộ cười, nói.

Người đàn ông lạ mặt khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác da màu đen, cao xấp xỉ Vương Hiểu Dương nhưng mặt mày lạnh lùng, tạo cảm giác không dễ gần. Anh ta nói bằng giọng cứng nhắc: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Vương Hiểu Dương không hiểu bèn hỏi Vương Kiến Quốc: “Cha, đây là ai vậy?”

“À, để cha giới thiệu, đây là Đội trưởng Hứa Gia Danh của đại đội điều tra.” Vương Kiến Quốc chỉ vào Hứa Gia Danh. “Cảnh sát muốn

điều tra thứ mà đêm qua Hà Tích Mộ phát hiện ở tiểu khu. Cha sợ nhiều người làm ảnh hưởng đến Tích Mộ nghỉ ngơi nên mới đích thân đưa Đội trưởng Hứa đến đây.”

Hà Tích Mộ biết mình khó có thể tránh khỏi liên lụy nên lúc này khá bình tĩnh, nói: “Thì ra là thế, nhưng những gì cháu biết không nhiều đâu ạ.”

Hứa Gia Danh cũng không khách sáo, kéo một chiếc ghế đến gần giường bệnh của cô rồi ngồi xuống, lấy ra một quyển sổ và một cây bút chuẩn bị ghi chép. “Nếu theo trình tự, trước tiên phải hỏi họ tên, tuổi tác và nghề nghiệp của cô, nhưng bác Vương đã nói cho tôi nghe rồi, giờ chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề. Đêm hôm qua, vì sao cô lại xuất hiện ở nơi đó?”

“Đêm hôm qua à?” Hà Tích Mộ liền nhớ tới cậu bé kia, bất giác khẽ rung mình. “Khi tôi trở về tiểu khu, gửi xe xong định đi lên nhà thì bất ngờ gặp một cậu bé. Tôi hỏi vì sao cậu ta lại dầm mưa ở đó nhưng cậu ta không trả lời mà nói những lời vô cùng kì quái, còn bảo tôi đến chỗ bãi cỏ xem thứ gì đó, tôi liền quay đầu nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, đến khi quay lại thì không thấy cậu ta đâu nữa. Vì thế tôi nghĩ, có lẽ ở đó có thứ gì thật nên mới qua xem.”

Hứa Gia Danh ghi lại những lời Hà Tích Mộ nói, sau đó, anh ta ngẩng đầu, hỏi: “Vậy là cô lập tức phát hiện ra những thứ ấy phải không?”

Hà Tích Mộ lắc đầu. “Không, lúc đầu tôi không tìm thấy thứ gì cả, còn cho rằng cậu bé đó chỉ nói nhầm, đến khi chuẩn bị rời đi thì áo của tôi lại vướng vào cành cây, tôi cố gắng gỡ nó ra thì sơ ý làm rơi điện

thoại đang cầm trong tay, thế nên tôi mới phải mò mẫm ở đó, cuối cùng thì thấy điện thoại và cái thứ ấy...”

“Hóa ra là như vậy.” Hứa Gia Danh hạ bút, tập trung suy nghĩ, hồi lâu sau, anh ta lại nhìn cô, hỏi: “Cô còn nhớ điện thoại của cậu bé kia không? Cậu ta mặc quần áo như thế nào? Cụ thể đã nói với cô điều gì? Cô hãy kể lại càng chi tiết càng tốt.”

“Lúc đó trời vừa tối vừa mưa rất to nên tôi không nhìn rõ gương mặt của cậu ta, nhưng có vẻ cũng ưa nhìn, tóc hơi dài. Trời lạnh như vậy mà cậu ta chỉ mặc hai chiếc áo mỏng. Khi cậu ta nói chuyện, tôi có cảm giác đó không phải là trẻ con.”

“Vậy là cậu ta đã lớn, khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Tôi nghĩ cùng lắm cậu ta chỉ mười lăm, mười sáu tuổi.”

Hứa Gia Danh và Vương Hiểu Dương đều cảm thấy nghi hoặc. Hứa Gia Danh hỏi tiếp: “Cô nói cậu ta nói với cô những lời kì quái, vậy những lời kì quái đó là gì?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Hà Tích Mộ đã cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nếu có thể, cô thực sự không muốn nhớ tới những chuyện đó, nhưng cuối cùng cô vẫn thở dài một hơi và nói: “Cậu ta đọc một đoạn trong Khi hải âu cất tiếng khóc.”

“Khi hải âu cất tiếng khóc là cái gì?” Hứa Gia Danh không hiểu. “Là phim điện ảnh sao?”

Giống như Hà Tích Mộ, Vương Hiểu Dương cũng thích đọc truyện tranh, anh liền giải thích: “Không phải, đó là một bộ truyện tranh của Nhật Bản. Bộ truyện này có nội dung và ngôn từ thần bí, nhiều chi tiết

rất đáng sợ. Bối cảnh của Khi hải âu cất tiếng khóc là trên một hòn đảo nhỏ thuộc quần đảo Izu của Nhật Bản. Nơi này dài chừng mười kilômét, là đất tư hữu của đại phú hào Ushiromiya Kinzo. Truyền thuyết nói trên đảo giấu mười tấn vàng ròng. Từ năm 1986, những thành viên trong gia tộc Ushiromiya Kinzo đã tiến hành cuộc họp mỗi năm một lần tại nơi này. Người thân đều biết gia chủ Ushiromiya Kinzo không còn sống được bao lâu nữa nên vạch kế để phân chia tài sản. Một cơn bão ập tới, đường dây điện thoại bị cắt đứt, thuyền bè không có cách nào nhổ neo, mười tám con người hoàn toàn bị cô lập trên hòn đảo nhỏ, tiếp đó là những vụ giết người thần bí liên tiếp xảy ra!”

“Thì ra là thế.” Có thể thấy Hứa Gia Danh không hề hứng thú đối với thể loại truyện tranh này, vì thế khi Vương Hiếu Dương nói xong, anh ta cũng không có phản ứng rõ ràng. “Vậy cậu bé mà cô nhắc đến đã nói điều gì liên quan tới nội dung bộ truyện tranh đó?”

“Đêm thứ nhất, hiến tế sáu người mà chiếc chìa khóa chọn. Đêm thứ hai, những kẻ sống sót chia cắt hai người luôn bên nhau. Đêm thứ ba, những kẻ sống sót sẽ ngụy ca tên ta. Đêm thứ tư, đâm vào đầu và giết. Đêm thứ năm, đâm vào ngực và giết. Đêm thứ sáu, đâm vào bụng và giết. Đêm thứ bảy, đâm vào gối và giết. Đêm thứ tám, đâm vào chân và giết. Đêm thứ chín, mụ phù thủy hồi sinh và chẳng còn ai sống sót. Đêm thứ mười, hành trình kết thúc, cuối cùng cũng đến vùng đất vàng. Mụ phù thủy sẽ ngụy ca trí khôn ngoan và ban cho bốn kho báu.”

Chương 7: Cậu bé không tồn tại

Hứa Gia Danh rời đi, Vương Kiến Quốc ở lại.

Lúc này vì sự có mặt của Hứa Gia Danh nên có rất nhiều chuyện không tiện nói, bây giờ anh ta đã đi, Hà Tích Mộ bèn nói với Vương Kiến Quốc: “Bác trai, bác ngồi xuống đi ạ!”

Vương Kiến Quốc liền ngồi xuống ghế.

“Bác trai, chắc bác cũng đã biết một số thông tin về chuyện đêm qua. Ngay đến đội hình sự cũng vào cuộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Nói thật là bác cũng không biết rõ chuyện này, bác mới chỉ nghe tin lúc sáng nay.” Bây giờ, Vương Kiến Quốc chỉ là nhân viên quản lý hồ sơ, có rất nhiều việc ông không được biết. Sáng nay nghe Vương Hiểu Dương kể chuyện xảy ra với Hà Tích Mộ, ông liền đến đội hình sự, hỏi han đồng nghiệp thì mới biết được đại khái vấn đề.

Hà Tích Mộ vội nói: “Nhưng chắc chắn bác biết nhiều hơn cháu, bác nói cho cháu nghe được không ạ?”

Vương Kiến Quốc không thể từ chối, đành nói: “Thứ cháu phát hiện ra đúng là nội tạng người, đầy đủ cả tim, gan, phổi, ruột... Hung thủ đã gói những thứ này trong một chiếc túi nhựa, sau đó vứt vào bãi cỏ, chiếc túi nhựa đó bị cành cây đâm thủng, lại thêm mưa lớn làm lỗ thủng càng to hơn, thế nên cháu mới sờ thấy thứ ở bên trong. Nói thật, bác làm việc ở

đội hình sự hơn ba mươi năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này.”

Đây cũng là lần đầu tiên Hà Tích Mộ gặp phải chuyện này. Ngay cả trong phim kinh dị, hung thủ cũng không giết người rồi moi nội tạng vứt đi như thế. Làm như vậy chẳng phải là tự mang rắc rối đến cho mình hay sao? Điều khiến cô cảm thấy kì lạ hơn là vì sao cậu bé đó lại biết nhiều như vậy? Không lẽ cậu ta chính là hung thủ?

“Bác trai, chính cậu bé kia đã nói cho cháu biết chuyện này, các bác không nghi ngờ cậu ta sao?”

“Đương nhiên, nếu những điều cháu nói đều là thật thì cậu bé đó sẽ trở thành đối tượng tình nghi đầu tiên. Cậu ta đã chỉ ra một cách chính xác như vậy thì chúng tôi cậu ta có thể là hung thủ, cũng có thể là kẻ đồng lõa.”

Cậu ta thực sự là hung thủ sao? Hà Tích Mộ càng cảm thấy kì lạ, vì sao cậu ta lại muốn cô đến chỗ bãi cỏ đó? Điều khó tin hơn là, cậu ta còn nói có thể cô sẽ nhìn thấy thứ mà cô đã từng nhìn thấy, đó chẳng phải là thứ mà cô đã trông thấy trong giấc mơ đêm trước sao? Tại sao cậu ta lại biết về giấc mơ của cô? Nghĩ đến đây, cả người cô bỗng dưng lạnh ngắt.

Vương Hiếu Dương thấy sắc mặt của Hà Tích Mộ chợt tái nhợt, bèn nhẹ nhàng nói: “Mộ Mộ, em đừng suy nghĩ nhiều nữa, cứ nghỉ ngơi cho thật khỏe đi đã. Còn về hung thủ của vụ án này là ai, đó không phải chuyện của em, không liên quan gì đến em cả, cảnh sát sẽ điều tra chuyện này.”

“Vương Hiếu Dương nói đúng đấy, cháu nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Vương Kiến Quốc cũng nói.

Vì không muốn mọi người phải lo lắng thêm, Hà Tích Mộ đành nói: “Vâng, cháu biết rồi, cảm ơn mọi người.”

“Em nằm xuống đi, anh tìm bác sĩ hỏi xem em phải nằm viện bao lâu.” Vương Hiếu Dương nói xong bèn đi ra ngoài, đến cửa, anh quay đầu hỏi với Vương Kiến Quốc: “Cha không cần đi làm nữa à?”

Vương Kiến Quốc như sực tỉnh, vỗ nhẹ lên trán, nhanh chóng đứng dậy, nói: “Đúng, đúng, cha cũng phải đi rồi, con không nói thì cha quên mất đấy. Xem ra cha già thật rồi! Mộ Mộ, cháu nghỉ ngơi đi nhé, bác đi trước đây, lúc nào có thời gian, bác sẽ cùng mẹ Hiếu Dương đến thăm cháu.”

“Dạ không cần đâu bác, cháu khỏe hơn nhiều rồi. Khi nào xuất hiện, cháu sẽ đến thăm hai bác. Bác đi cẩn thận ạ!”

Rời khỏi phòng bệnh, Vương Kiến Quốc đuổi theo Vương Hiếu Dương, sau đó kéo tay anh, nói: “Sao con đi nhanh vậy, cha đuổi theo mãi mới kịp. Con gọi cha ra ngoài này là có chuyện muốn nói sao?”

Vương Hiếu Dương dừng lại, nói: “Cha, cha liệu việc như thần, con chưa nói gì mà cha đã biết con gọi cha ra ngoài là có việc rồi.”

“Không ai hiểu con bằng cha, chẳng lẽ con nghĩ gì mà cha lại không biết sao? Có gì thì mau nói đi!”

Vương Hiếu Dương nghiêm túc nói: “Thực ra thì... chuyện lần trước, con và Mộ Mộ đã không nói sự thật cho cha biết. Chiếc đầu đó là

của Từ Tây và người đầu tiên phát hiện ra nó không phải nhân viên vệ sinh, mà là Mộ Mộ.”

“Cái gì? Con không đùa đấy chứ?” Vương Kiến Quốc thực sự hoảng sợ, nhìn vẻ mặt của Vương Hiểu Dương thì thấy không hề giống như đang đùa giỡn. Ông kéo anh vào một góc khuất, thấp giọng nói: “Chuyện lớn như vậy sao không nói với cha ngay?”

“Cái này... Lúc đó con thấy không thích hợp lắm nên chưa nói cho cha biết.” Vương Hiểu Dương kể lại sơ lược chuyện Hà Tích Mộ phát hiện ra chiếc đầu của Từ Tây.

“Đã có người báo cảnh sát rồi, chúng ta có nói thêm nữa cũng chẳng ích gì. May mà Mộ Mộ không làm xáo trộn hiện trường, con cũng không cần nhắc lại nữa.”

Chuyện đã như vậy, Vương Kiến Quốc cũng không thể làm gì khác, có ai lại muốn làm khó con trai và con dâu tương lai của mình chứ? Hơn nữa, bây giờ ông đã lớn tuổi, không còn to gan lớn mật như trước, cũng chẳng còn hơi sức để ganh đua với người khác. “Chúng ta không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng nếu lần sau còn xảy ra chuyện tương tự, các con nhất định phải báo cảnh sát trước tiên, biết chưa?”

“Vâng, con biết rồi ạ.”

“Con gọi cha ra đây chỉ để nói chuyện này thôi sao?”

Vương Hiểu Dương vội vàng nói: “Con cảm thấy thời gian gần đây, xung quanh Mộ Mộ luôn có những chuyện kì lạ xảy ra, con cũng không biết làm sao nên muốn nghe ý kiến của cha.”

“Nghe con nói cha cũng cảm thấy có gì đó rất kì lạ, nhưng cha nghĩ ngoài việc liên quan đến cậu bé đêm qua, những việc khác chỉ là trùng hợp thôi, đừng suy nghĩ nhiều quá làm gì.” Vương Kiến Quốc vốn là cảnh sát hình sự, khi kết luận bất cứ chuyện gì cũng cần phải có căn cứ và logic.

“Dù sao thì khi cảnh sát điều tra hai vụ án mạng này, cha nhớ để ý giúp con nhé. Có tiến triển gì, cha cứ nói cho con biết, con cũng sẽ nghĩ cách.”

“Biết rồi, chuyện này cứ giao cho cha. Nhưng cha cũng không chắc chắn đâu, vì dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của con mà thôi.”

Sau khi tiễn Vương Kiến Quốc rời đi, Vương Hiểu Dương đến văn phòng của bác sĩ, hỏi han một vài chuyện rồi mới trở về phòng bệnh, thấy Hà Tích Mộ vẫn đang nhìn chăm chăm về phía cửa sổ.

Thấy Vương Hiểu Dương quay trở lại, Hà Tích Mộ nói: “Hiểu Dương, có phải anh cũng không tin những gì em đã nói với Hứa Gia Danh không?”

“Sao cơ? Em nói vậy là có ý gì?”

“Anh đừng phủ nhận, em nhìn ra rồi. Em có thể không hiểu người khác, nhưng sao có thể không hiểu anh đây? Em quen anh hơn bảy năm rồi, không còn lạ về tính cách của anh nữa.” Hà Tích Mộ khẳng định. “Tại sao anh không tin em?”

Vương Hiểu Dương liền thẳng thắn thừa nhận: “Thực ra anh cảm thấy chuyện này thật khó tin. Em nghĩ xem, có cha mẹ nào lại để con mình đắm mửa trong đêm tối không? Lúc em tan làm về đến nơi thì ít

nhất cũng đã là tám giờ tối rồi. Tiểu khu đó lại ở ngoại ô, tám giờ tối mùa đông cũng là muộn lắm rồi.”

“Em biết, đến em còn không tin nổi chuyện này, nhưng đó là những gì em đã tận mắt nhìn thấy, không những thế, em còn tận tai nghe thấy những lời cậu ta nói. Những gì em nói đều là sự thật.”

Vương Hiểu Dương không đáp, anh đang suy nghĩ, nếu những lời Hà Tích Mộ nói là sự thật thì rất có khả năng cậu bé đó chính là hung thủ hoặc là kẻ đồng lõa của hung thủ, chỉ là tại sao cậu ta lại muốn Hà Tích Mộ đến chỗ đó rồi phát hiện ra túi nội tạng chứ? Sao không bảo người khác mà cứ phải là Hà Tích Mộ?

Hà Tích Mộ cho rằng Vương Hiểu Dương không đáp là vì không tin cô nên ầm ức nói: “Vì sao anh không tin em? Em nói dối để làm gì chứ?”

“Không phải anh không tin em, anh chỉ đang suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?”

“Tại sao cậu bé đó lại chọn em ? Lẽ nào vì thời điểm đó chỉ có một mình em ở đấy? Hơn nữa, chẳng phải mọi kẻ sát nhân đều muốn che giấu chân tướng sự việc hay sao? Tại sao cậu ta lại muốn để em phát hiện ra cái túi đựng nội tạng đó?”

“Chuyện này...” Hà Tích Mộ chưa từng suy nghĩ về vấn đề này bởi cô luôn sợ hãi, bây giờ Vương Hiểu Dương nhắc đến, cô mới phát hiện sự việc đã trở nên phức tạp hơn.

Ba ngày sau, sức khỏe đã hồi phục, Hà Tích Mộ xuất viện và đi làm trở lại. Cô vừa đến công ty, đồng nghiệp đã vây quanh hỏi han, có người quan tâm cô thật lòng, nhưng chắc chắn thành phần tò mò vẫn chiếm

phần hơn. Lúc đầu cô còn đáp lại vài câu, sau đó thì không nói thêm lời nào nữa.

Lúc tan làm, cô cùng Vương Hiểu Dương chuẩn bị về nhà thì thấy Hứa Gia Danh đột nhiên xuất hiện ở trước cửa công ty. Cô hỏi với vẻ khó hiểu: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Sức khỏe của cô đã khá hơn chưa?” Hứa Gia Danh hỏi.

“Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Tôi vẫn còn một vài thắc mắc liên quan đến vụ án cần hỏi cô, bây giờ cô rảnh chứ?”

Thì ra anh ta đến tìm cô là vì chuyện này, dù cô muốn nói là không rảnh cũng không được, đành trả lời: “Vâng, nhưng những gì tôi biết về vụ án đó đều đã nói với anh hết rồi, nên chẳng còn gì để nói nữa.”

“Nhưng vấn đề là, những gì cô nói không giống với kết quả chúng tôi điều tra được.”

“Không giống? Sao lại không giống chứ?”

“Chúng tôi đã tìm rông rã suốt bốn ngày trời nhưng không sao tìm thấy tung tích cậu bé mà cô nói. Vì thế, kết luận cuối cùng chúng tôi đưa ra là, cậu bé đó không hề tồn tại.”

Để tìm cậu bé trong lời kể của Hà Tích Mộ, Hứa Gia Danh đã điều động gần hết nhân lực của đội cảnh sát điều tra. Trước tiên họ đi hỏi thăm từng hộ trong tiểu khu nhưng không thu được kết quả gì, bèn mở rộng phạm vi điều tra, tìm kiếm trong khu vực dân cư xung quanh nhưng cũng không khả quan hơn là mấy. Hứa Gia Danh vẫn không thôi hy vọng, cho người điều tra ở một phạm vi rất rộng bên ngoài tiểu khu nhưng

cũng không tìm thấy cậu bé nào có đặc điểm giống như Hà Tích Mộ miêu tả. Hơn nữa, sau khi xem lại camera giám sát, anh ta cũng không phát hiện ra người nào giống như Hà Tích Mộ miêu tả xuất hiện trong tiểu khu.

Cuối cùng, Hứa Gia Danh và mấy người nữa đưa ra kết luận, có hai khả năng để không tìm thấy cậu bé đó. Thứ nhất, cậu bé có tồn tại, chỉ là không sống ở nơi này, sau khi giết người đã tìm một nơi cách xa hiện trường gây án để vớt phần nội tạng, không biết vì lý do gì còn chỉ cho Hà Tích Mộ biết, sau đó thì chạy mất. Thứ hai là Hà Tích Mộ đang nói dối, thực ra cô không nhìn thấy cậu bé nào cả, tất cả chỉ là do cô suy tưởng mà thôi. Chưa biết chừng sau khi nhìn thấy những thứ đó, cô quá sợ hãi mà ngất xỉu, dẫn đến rối loạn thần kinh, rồi tự tưởng tượng ra những chuyện như vậy.

Sau khi xem camera giám sát, cảnh sát càng nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Để chứng thực chuyện này, Hứa Gia Danh lại tìm đến Hà Tích Mộ, hy vọng cô sẽ nghĩ lại xem lúc ấy, rốt cuộc điều gì đã thôi thúc cô đi đến bãi cỏ đó.

“Cô hãy nghĩ kỹ lại một lần nữa xem.”

Hà Tích Mộ không biết phải giải thích thế nào, những lời cô nói đều là sự thật, tại sao cứ chất vấn cô mãi thế?

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tất cả những điều đó đều là sự thật, vì sao anh không tin tôi? Dù anh có bắt tôi suy nghĩ thế nào thì kết quả cũng sẽ không thay đổi đâu.”

Đã lâu rồi Vương Hiểu Dương không nhìn thấy vẻ thành khẩn của Hà Tích Mộ, chỉ những lúc không còn cách nào khác, cô mới để lộ vẻ mặt phức tạp này. Vương Hiểu Dương nghĩ, có lẽ anh nên tin Hà Tích Mộ, nếu ngay cả anh cũng không tin tưởng cô, vậy thì còn ai tin tưởng cô nữa đây?

“Không phải tôi không tin cô, nhưng cô cần biết rằng, chúng tôi làm việc gì cũng chú trọng vào chứng cứ. Bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, không có đứa trẻ nào giống như cô miêu tả, cô bảo chúng tôi phải tin cô thế nào đây?” Hứa Gia Danh nghiêm túc nhìn Hà Tích Mộ, còn nói bằng giọng không cho phép cô phản bác.

Hà Tích Mộ không biết làm thế nào, rõ ràng cô đã nhìn thấy cậu bé đó, vì sao mọi người lại không tin cô? Có điều, ngoài cảm giác bất đắc dĩ, cô còn cảm thấy kì lạ hơn, bởi tại sao camera giám sát không ghi lại hình ảnh của cậu bé đó? Trừ phi là linh hồn người chết, nếu không thì dù là ai khi đi qua cánh cửa lớn của tiểu khu cũng sẽ bị camera ghi lại. “Mộ Mộ, Mộ Mộ, em đang nghĩ gì vậy?” Nhìn thấy bộ dạng đờ đẫn của Hà Tích Mộ, Vương Hiểu Dương bèn huơ huơ tay trước mặt cô. “Em không sao chứ?”

“A, chuyện gì vậy?” Hà Tích Mộ giật mình.

“Chẳng có chuyện gì cả, thấy em hồn vía lên mây nên anh hơi lo lắng.”

“À, em không sao, không sao.”

Hứa Gia Danh cảm thấy nhất định Hà Tích Mộ đang che giấu điều gì đó, nếu không vì sao cô lại có vẻ thất thần như vậy, vì thế lại càng

ngghi ngờ cô. “Thật ngại quá, tôi cảm thấy chuyện này không thể nói rõ ràng ở đây được, cô Hà, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Hà Tích Mộ kinh ngạc nhìn Hứa Gia Danh, ý anh ta là muốn đưa cô đến đồn cảnh sát sao? “Vì sao? Những gì cần nói, tôi đã nói cả rồi, anh không có lí do gì để bắt tôi đến đồn cảnh sát.”

“Đội trưởng Hứa, anh nên nhớ bạn gái tôi chỉ là người bị hại, anh có nhiều thời gian làm khó cô ấy như vậy chi bằng tìm kiếm hung thủ thì sẽ tốt hơn đấy.” Vương Hiểu Dương đứng chắn trước mặt Hà Tích Mộ.

Hứa Gia Danh nở nụ cười lạnh lùng, nói bằng giọng khiêu khích: “Cậu nói gì? Có gan thì cậu nói lại lần nữa xem!”

Nếu Hà Tích Mộ không kéo Vương Hiểu Dương lại thì có lẽ anh đã xông lên đánh nhau với Hứa Gia Danh rồi.

Hà Tích Mộ vốn đã định rời đi nhưng vì Vương Hiểu Dương, cô không thể không thay đổi chủ ý. “Hiểu Dương, anh đừng tức giận nữa, người ta chỉ yêu cầu em kể lại chuyện đêm đó thôi mà. Được thôi, tôi sẽ đi với anh.”

Hà Tích Mộ vừa dứt lời, Vương Hiểu Dương đã nổi trận lôi đình. Anh nhìn sang cô, nói bằng giọng tức tối: “Hà Tích Mộ, em có biết em đang nói gì không? Vừa bị sốt nên não em có vấn đề à?”

“Em nghĩ nên nói rõ mọi chuyện một lần nữa, tránh sau này bọn họ lại đến tìm em. Ngày nào cũng có cảnh sát đến đứng trước cửa công ty thế này, em cảm thấy rất phiền phức. Anh yên tâm, không sao đâu mà.”

“Nhưng...”

Hà Tích Mộ nhanh chóng ngắt lời Vương Hiếu Dương, khẽ vỗ lên mặt anh, cười nói: “Không nhưng gì cả, chẳng phải tối nay anh còn có việc sao? Anh đi trước đi, khi nào về đến nhà em sẽ gọi cho anh, nhé?”

Vương Hiếu Dương đành nói: “Thôi được, em cẩn thận nhé!”

“Đội trưởng Hứa, chúng ta đi thôi!”

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên Hà Tích Mộ đến đồn cảnh sát, vì thế cô có chút căng thẳng, nhưng vẫn tự nhủ phải trấn tĩnh lại, nếu không Hứa Gia Danh sẽ cười vào mặt cô. Chỉ vào một lát thôi mà, cứ coi như đi thị sát một lần xem có giống trên ti vi vẫn chiếu không.

Vào bên trong, Hà Tích Mộ mới phát hiện, thực ra nơi này cũng không khác những văn phòng làm việc bình thường là mấy, cô liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng cũng biến mất hoàn toàn.

Hứa Gia Danh đưa Hà Tích Mộ đến một căn phòng nhỏ, ở trong đó chỉ có một chiếc bàn và năm, sáu chiếc ghế quây xung quanh, còn có một chiếc bình lọc nhưng không có giọt nước nào. Anh ta kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, sau đó chỉ chiếc ghế đối diện và nói với Hà Tích Mộ: “Cô ngồi đi!”

Hà Tích Mộ không khách sáo, kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hứa Gia Danh, không quên nhìn chằm chằm vào mắt anh ta.

Lúc này có một người mặc đồng phục cảnh sát bước vào, đặt một cốc nước xuống trước mặt Hà Tích Mộ, sau đó ngồi bên cạnh Hứa Gia Danh. Anh ta lấy ra một cuốn sổ ghi chép, một cây bút và một máy ghi âm loại nhỏ, sau đó quay sang hỏi Hứa Gia Danh: “Đội trưởng, có thể bắt đầu được chưa?”

Hứa Gia Danh gật gật đầu, nói với Hà Tích Mộ: “Bây giờ tôi sẽ hỏi lại lần nữa những vấn đề đã xảy ra trong buổi tối hôm đó, hy vọng cô sẽ trả lời thành thật.”

“Anh hỏi đi!”

“Họ tên?”

“Hà Tích Mộ.”

“Tuổi tác?”

“25.”

“Nghề nghiệp?”

“Nhân viên kinh doanh.”

“Vào khoảng tám giờ tối ngày 19 tháng 1 năm 2010, cô đã ở đâu? Có những ai làm chứng? Cô đã làm những việc gì?”

“Hôm đó, sau khi tan làm lúc năm rưỡi chiều, tôi đến cửa hàng sửa xe để lấy xe nên tốn không ít thời gian. Vì trời mưa nên tôi lái xe rất chậm, lúc quay về đến tiểu khu thì đã là hơn tám giờ tối. Sau khi đỗ xe, tôi thấy trời mưa to hơn nên chạy một mạch về nhà, nhưng không ngờ mới chạy được vài bước thì phát hiện có một cậu bé đứng chắn ngay trước mặt. Thấy cậu ta mặc quần áo mỏng manh nên tôi đã hỏi cậu ta ở đây làm gì, sao còn chưa về nhà nhưng cậu ta không trả lời, còn nói với tôi những điều rất kì quái, không những thế còn đọc vanh vách lời bài hát trong bộ truyện Khi hải âu cất tiếng khóc nữa. Tôi cảm thấy rất kì lạ, nhất thời không biết nên nói gì. Cuối cùng, cậu ta yêu cầu tôi đến chỗ bãi cỏ gần bức tường bao quanh tiểu khu xem cái gì đó, tôi quay đầu nhìn về hướng cậu ta chỉ, ngay sau đó quay lại thì đã không nhìn thấy cậu ta đâu

nữa. Vì quá tò mò nên tôi đi đến chỗ bãi cỏ đó. Lúc đầu tôi không phát hiện ra bất kì thứ gì, nhưng sau đó, áo tôi bị mắc vào cành cây, gỡ được áo thì điện thoại lại rơi xuống đất, tôi lần mò trên mặt đất tìm điện thoại, cuối cùng thì thấy những thứ đó.”

Hứa Gia Danh và viên cảnh sát kia đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn Hà Tích Mộ, hỏi: “Dựa vào lời khai của cô, chúng tôi đã đến nhiều nơi để tìm cậu bé đó, nhưng không có bất cứ manh mối nào liên quan đến sự tồn tại của cậu ta cả. Cô không cảm thấy điều này rất kì lạ sao?”

“Chỉ là các anh chưa tìm thấy thôi, sao có thể kết luận rằng cậu ta không tồn tại?” Hà Tích Mộ hỏi ngược lại. “Chẳng lẽ trong những đêm mặt trăng bị che khuất, các anh cũng cho rằng mặt trăng không hề tồn tại hay sao?”

“Cái này...” Hứa Gia Danh bỗng nhiên á khẩu. Anh ta không ngờ Hà Tích Mộ lại phản bác theo cách này, nhưng vì muốn giữ thể diện nên vẫn cố nói: “Hai chuyện cô nói chẳng có liên quan gì cả. Nếu theo logic của cô thì trong buổi tối hôm ấy, cậu bé đó thực sự xuất hiện trong tiểu khu, vậy vì sao camera lại không ghi lại được bất cứ hình ảnh nào của cậu ta?”

Hà Tích Mộ hết kiên nhẫn, nói: “Làm sao tôi biết được! Sao các anh không suy nghĩ theo hướng cậu ta đã cố tình lẫn tránh phạm vi ghi hình của camera? Điều này hoàn toàn có khả năng đấy chứ!”

“Nhưng khả năng đó là rất thấp.”

“Cứ cho là thấp thì cũng phải được mười, hai mươi phần trăm, chứ không thể phủ nhận hoàn toàn được.”

Hứa Gia Danh không ngờ khả năng tranh luận của Hà Tích Mộ lại khá như vậy. Cô bây giờ so với người mà anh ta gặp trong bệnh viện mấy hôm trước đúng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Vì Hà Tích Mộ có thể tranh luận, phản bác những vấn đề mà Hứa Gia Danh đặt ra nên cuối cùng cô được “thả” về nhà.

Nhưng dù được về nhà, Hà Tích Mộ vẫn không cảm thấy thoải mái hơn. Với những câu hỏi của Hứa Gia Danh, cô đều trả lời lấy lệ, nhưng với bản thân cô thì sao, đâu thể cũng cho qua như thế? Vì muốn đối phó với cảnh sát nên cô mới đưa ra những lời giải thích vô căn cứ, giờ cần một lời giải thích thực sự thì đến chính cô cũng không nghĩ ra được.

Cậu bé đó rốt cuộc từ đâu đến?

Chương 8: Ma quỷ trước đồng lửa

Trên đường về nhà, Hà Tích Mộ không ngừng nguyên rủa Hứa Gia Danh, mong cả đời anh ta sẽ gặp toàn những chuyện kì quái, ma quỷ, khiến anh ta sợ đến mức phải kêu cha gọi mẹ, xem anh ta còn dám gây phiền phức cho người khác nữa không.

Hà Tích Mộ lại một mình trở về tiểu khu. Cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, đặc biệt là lúc nhìn vào dãy nhà cũ đó, da gà cứ nổi lên, nỗi sợ hãi lại ùa về.

Nghĩ đến những câu hỏi của Hứa Gia Danh, Hà Tích Mộ cảm thấy mình vẫn nên tự đi kiểm tra, nếu không cô sẽ cảm thấy không an lòng.

Lúc đi qua phòng bảo vệ, cô gặp nhân viên bảo vệ mới. Nhìn thấy cô, anh ta nở một nụ cười thân thiện, cô cũng gật đầu chào lại rồi mới bước tiếp vào bên trong. Nhân viên bảo vệ cũ vì ngủ gật trong giờ trực ban nên mới để xảy ra chuyện người ngoài đem đồng nội tạng kia vứt vào trong tiểu khu, từ đó làm ảnh hưởng đến danh tiếng của tiểu khu nên đã bị sa thải. Nhân viên bảo vệ mới này có lẽ sẽ không dám sơ suất trong lúc trực ban nữa.

Nấn ná ở đồn cảnh sát hơi lâu nên hôm nay Hà Tích Mộ lại về nhà muộn. Mùa đông trời tối rất nhanh, cô cảm thấy vô cùng chán nản, bởi từ nhỏ cô đã không thích cái quang cảnh tiêu điều này, giờ lại xảy ra những chuyện kì lạ, cảm giác đó lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Mỗi lần đỗ xe vào bãi, cô luôn có cảm giác u ám, may mà hôm nay trời không mưa nên cũng dễ thở hơn một chút. Cô băng qua bãi đỗ xe, sau đó định chạy thật nhanh về phía tòa nhà của mình, nhưng đột nhiên cô đứng khựng lại.

Không biết tại sao nhưng Hà Tích Mộ cảm thấy cô nên qua bãi cỏ hôm qua để xem lại. Cô vốn là người cố chấp, nghĩ gì làm nấy nên đi thẳng về phía bãi cỏ.

Có lẽ do tâm lý nên càng đến gần chỗ đó, Hà Tích Mộ càng cảm thấy căng thẳng, hơi thở trở nên dồn dập, lòng bàn tay và trán túa đầy mồ hôi lạnh nhưng trong người lại nóng bừng bừng.

Đến trước bãi cỏ, cô thở dài một hơi, sau đó rút điện thoại ra, bật chế độ đèn pin rồi ngồi xổm xuống, quan sát thật kỹ mọi thứ xung quanh. Trước đó cảnh sát đã lục soát nơi này nên bây giờ cô chẳng thu hoạch được gì.

Sau khi rời khỏi đó, Hà Tích Mộ lại nhìn về phía cổng lớn của tiểu khu để xác nhận xem liệu camera có góc chết nào không. Đến phòng bảo vệ, cô nói với anh nhân viên: “Chào anh, anh vất vả quá!”

Tiểu Lưu nhìn thấy Hà Tích Mộ thì hỏi với vẻ khó hiểu: “Chẳng phải cô vừa mới lái xe vào sao, sao bây giờ lại đi ra vậy?”

Hà Tích Mộ giải thích: “Ừm, chuyện là thế này, mấy ngày trước tôi có gặp một cậu bé rất kì lạ, chắc anh cũng nghe qua rồi, nhưng trong camera cảnh sát thu được lại không có hình ảnh cậu bé đó, vì thế tôi mới qua đây để hỏi anh một chút, thực sự camera không thu được hình ảnh nào có liên quan sao?”

“Đúng vậy, khi chiếc băng ghi hình đó chưa bị cảnh sát lấy đi, tôi cũng có xem qua nội dung, đúng là một tuần gần đây không hề có người nào giống như cô nói vào trong tiểu khu này.”

“Ồ, vậy à...” Hà Tích Mộ nghĩ, nhân viên bảo vệ chắc hẳn không nói dối, xem ra những gì Hứa Gia Danh nói đúng là sự thật. “Vậy có phải camera ở cổng lớn này có thể bao quát được mọi nơi không?”

Tiểu Lưu vội đáp: “Đương nhiên rồi, chiếc camera này có thể quay 360 độ, không thể có góc chết được. Nếu không tin, cô có thể qua đó kiểm tra, chính sách bảo an của chúng tôi tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.”

Tuy rất muốn tự mình đi kiểm tra một chút nhưng Hà Tích Mộ nghĩ, người ta đã nói như vậy, nếu mình cứ đòi kiểm tra, người ta sẽ cho rằng mình không biết điều, thế nên cô đành nói với vẻ ngại ngùng: “Không làm phiền anh nữa, tôi về nhà đây. Đúng rồi, anh Lưu này, anh có đèn pin không? Phía trước hơi tối, tôi đi một mình hơi sợ, vì thế...”

“Có đấy, cô đợi một chút nhé, tôi đi lấy cho cô.”

Hà Tích Mộ nhận lấy chiếc đèn pin, nói lời cảm ơn rồi bước đi. Cô vừa đi vừa nghĩ, nếu đúng như những gì Hứa Gia Danh nói, cậu bé đó căn bản không hề tồn tại, vậy thì rốt cuộc tối hôm đó cô đã gặp thứ gì? Lễ nào đúng là ma? Sau khi suy nghĩ một hồi, Hà Tích Mộ bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, thế là liền sai bước nhanh hơn nữa.

“Meo... meo... meo...”

Vừa đi được vài bước, Hà Tích Mộ đột nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu quen thuộc, cô lập tức dừng lại, cả người nổi gai ốc, da đầu ngứa

ran nhưng không thể động đậy, muốn quay đầu mà mất hết dũng khí, chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ.

Tiếng mèo mỗi lúc một to, âm cuối cứ ngân dài ra, lần sau lại dài hơn lần trước. Hà Tích Mộ hận bản thân không thể bịt kín lỗ tai, nhưng dù có làm như vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cô không biết mình nên làm gì lúc này, nên lập tức chạy về nhà hay đi tìm nơi phát ra tiếng mèo kêu?

Khi Hà Tích Mộ còn đang do dự, con mèo đen đó đột nhiên chạy ngang qua trước mặt cô, lúc rời đi, nó còn quay đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng đó khiến cô sợ hãi vô cùng. Không một chút do dự, Hà Tích Mộ cất bước đuổi theo hướng con mèo biến mất. Lúc đi qua cánh cổng lớn của tiểu khu, cô vẫn không dừng bước. Nhân viên bảo vệ hết sức ngạc nhiên, anh ta vừa hoàn hồn, định lên tiếng gọi “cô Hà” thì đã không còn thấy cô đâu nữa.

Hà Tích Mộ một tay cầm đèn pin, một tay cầm điện thoại không ngừng đuổi theo con mèo. Tiếng mèo kêu lúc lớn lúc nhỏ, cô không xác định được nên chạy về hướng nào, chỉ biết di chuyển theo cảm tính. Nhưng cô có thể chắc chắn một điều, đó là con mèo đó vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Đến khi thấm mệt, Hà Tích Mộ mới dừng lại, cúi người xuống, chống hai tay vào đầu gối, thở phì phò từng hơi. Cô không biết mình đã chạy được bao xa, đến lúc hơi thở ổn định lại, cầm đèn pin lên soi mới phát hiện ra, nơi này cách tiểu khu một quãng khá xa, bốn bề đều là những căn nhà cũ, những cây cột trụ bằng gỗ phát ra thứ mùi mục ruỗng đặc trưng. Cô bất giác thầm sinh lòng hoài nghi, không biết ở nơi này rốt cuộc có ai sinh sống không.

Chắc vẫn phải có người sống ở đây, Hà Tích Mộ nghĩ. Xung quanh tối đen như mực, không có lấy dù chỉ một chút ánh sáng. Nhưng tại sao cô lại chạy đến đây? Con mèo đen đó đâu rồi? Vừa rồi còn rõ ràng nghe thấy tiếng kêu của nó, sao bây giờ lại yên ắng đến vậy?

Một cơn gió lạnh đột ngột thổi tới, Hà Tích Mộ cảm thấy lạnh toát cả sống lưng, mồ hôi trong lòng bàn tay và trên trán nhanh chóng được thổi khô, cảm giác nóng bức lúc trước cũng biến mất, thay vào đó là từng cơn giá lạnh.

Chỉ vì muốn tìm con mèo đen kia nên Hà Tích Mộ mới chạy theo nó đến nơi này, giờ không thấy nó đâu nữa, cô đành quay về. Cô nghĩ bụng không biết ban nãy mình bị làm sao mà lại chạy theo cái con mèo chết tiệt đó đến đây, mặc kệ nó chẳng phải sẽ tốt hơn ư? Cứ quay về nhà, đóng kín các cánh cửa, mèo đen, mèo trắng gì còn liên quan tới cô nữa sao?

Lúc quay đầu bước đi, Hà Tích Mộ thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, trong lòng có chút sợ hãi. Sau khi đã trải qua hai sự việc kia, cô làm gì cũng hết sức cẩn thận, chỉ sợ sẽ nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn.

Sau khi đi được một đoạn, Hà Tích Mộ bỗng ngửi thấy mùi khói ở đâu đó bốc lên, dường như có ai đang đốt thứ gì. Lúc đầu cô còn cho rằng khứu giác của mình nhầm lẫn, ở đây không có ai, sao có thể có khói được? Nhưng càng lúc mùi khói càng nồng nặc, Hà Tích Mộ mới hoảng hồn. Cô sợ sẽ có hỏa hoạn xảy ra, bèn lập tức tìm kiếm bốn bề xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện ra mối lửa nào.

Nhưng đúng là có mùi khói, rốt cuộc bắt nguồn từ đâu chứ? Hà Tích Mộ cầm đèn pin lia xung quanh tìm kiếm. Những hoài nghi trong lòng cô càng lúc càng dày đặc, nỗi sợ hãi cũng theo đó lớn dần. Để có thêm dũng khí, cô định gọi điện thoại cho Vương Hiểu Dương. Nhưng rất lạ, điện

thoại không có chút sóng nào, ngay đến tin nhắn cũng không gửi được, nó đã trở thành một khối sắt vụn rồi.

“Sao lại như vậy?”

Hà Tích Mộ thực sự sợ hãi, cô từ bỏ ý định đi tìm mối lửa, chỉ muốn thoát khỏi nơi quái quỷ này càng nhanh càng tốt. Cô quay đầu, chạy thật nhanh ra khỏi khu nhà cũ kĩ đó.

Nhưng không biết vì sao, càng chạy Hà Tích Mộ càng nhìn thấy rõ phía trước có ánh lửa lập lòe, mới đầu còn mù mịt, càng về sau càng rõ, lẽ nào mùi khói cô ngửi thấy ban nãy là từ đây tỏa ra?

“Nhưng mà vậy thì sao chứ? Có liên quan gì đến mình đâu? Việc mình cần làm lúc này là nhanh chóng rời khỏi đây, mình sẽ không xen vào bất cứ chuyện gì khác nữa.”

Hà Tích Mộ tăng tốc, bỗng nhiên cô nghe thấy một giọng nói từ đằng sau vang lên: “Sắp đến đêm thứ ba.”

Sắp đến đêm thứ ba, điều này có ý nghĩa gì? Hà Tích Mộ chợt nghĩ đến lời bài hát Khi hải âu cất tiếng khóc, lại thêm giọng nói non nớt này, người vừa nói lẽ nào là cậu bé đó? Trái tim cô đập thành thịch, như thể chỉ cần bất cẩn một chút thôi nó sẽ vọt khỏi lồng ngực và bay ra ngoài.

Nhưng Hà Tích Mộ đột nhiên lại thay đổi suy nghĩ, như vậy chẳng phải càng tốt sao? Tối hôm trước cô rõ ràng đã nhìn thấy cậu ta, nhưng mọi người lại cho rằng cô nhìn nhầm, đây chẳng phải là một cơ hội tốt để cô chứng minh những lời mình nói là đúng sao? Chỉ cần gặp cậu ta, hỏi cho rõ ràng, chưa biết chừng có thể giải quyết được chuyện này một cách êm xuôi.

Hà Tích Mộ xoay người, định mở miệng chào, chợt nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Cô lập tức ngậy người tại chỗ, không thốt nên lời. Phía trước là cảnh tượng hết sức kinh khủng, cô vừa lắc đầu vừa lùi ra sau, chân tay run lẩy bẩy, khiến chiếc điện thoại và đèn pin đang cầm trên tay suýt rơi xuống đất.

Bên cạnh đồng lửa cách Hà Tích Mộ không xa là một bóng hình nhỏ bé, nhưng chỉ có bóng mà không nhìn thấy người, xung quanh không có bất cứ thứ gì khác nữa.

Ngọn lửa từ từ lóe lên, chiếc bóng cũng lắc lư vẩy vẹo theo sự bập bùng của ngọn lửa, như thể đang múa một điệu múa kiêu diễm, lại cũng giống như đang giãy giụa vì gặp phải một sự đau khổ nào đó.

Hà Tích Mộ che miệng, không biết nên tiến hay lùi. Cô có cảm giác mình như đang lạc trong giấc mộng, cách rất xa thế giới thực, không thể tìm được đường quay về, chỉ có thể bàng hoàng đứng đó.

“Meo...meo...”

Tiếng mèo kêu bỗng đưa Hà Tích Mộ trở lại với hiện thực, cô hoảng hốt đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng ngoài đồng lửa đó, đâu đâu cũng chỉ là một dải tối đen như mực. Cô thực sự không thể chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này, suy nghĩ duy nhất còn tồn tại trong đầu là mau chóng thoát khỏi nơi đây.

Hà Tích Mộ chạy thực mạng, không ngừng nghỉ. Nhưng không biết vì lí do gì, cho dù cô có chạy nhanh như thế nào thì tiếng bước chân vẫn không ngừng bám theo phía sau, hơn nữa càng lúc càng gấp, như thể mỗi lúc một gần cô hơn và đã sắp đuổi đến. Không biết tại sao, hình ảnh về chiếc đầu của Từ Tây lại xuất hiện trong trí óc Hà Tích Mộ, bộ mặt

trắng bệch ấy nhìn chằm chằm vào cô, đi kèm với đó là một nụ cười đầy phần nộ và oán hờn, trên miệng còn có một dòng máu tươi rợn người. Cả bộ nội tạng kia nữa, mặc dù đã bị nước mưa làm cho biến dạng hoàn toàn, nhưng vẫn tỏa ra thứ mùi tanh nồng khó chịu.

Từ phía sau, Hà Tích Mộ dường như nghe thấy tiếng dao sắc lạnh không ngừng chém về phía cô, tuy không bị chém trúng nhưng cảm giác đau lại như thật. Hà Tích Mộ vẫn đang chạy bạt mạng, cô thực sự chưa muốn chết, cô còn chưa kết hôn, chưa sinh con, chưa nói lời xin lỗi với mẹ và còn rất nhiều chuyện chưa làm, sao có thể chết lúc này được?

Có lẽ do chạy quá nhanh nên Hà Tích Mộ bị vấp, ngã nhào trên mặt đất. Cô vội chống tay đứng dậy, định tiếp tục chạy bạt mạng, nhưng chân lại không thể nhúc nhích được nữa, bất luận cố sức giãy giụa thế nào vẫn không thể động đậy, sao lại vậy chứ? Rõ ràng không đau, tại sao lại không thể cử động được nhỉ?

Âm thanh phía sau càng lúc càng gần, đến mức Hà Tích Mộ có thể nghe thấy rõ hơi thở của người đó, bây giờ nên làm gì đây? Lẽ nào chịu chết sao? Cô cũng sẽ bị cắt đầu, mổ bụng, moi gan ư?

Hà Tích Mộ thở phì phò, không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm: “Không thể, không thể như vậy được. Tôi vẫn chưa sống đủ, sao có thể chết được? Không được lại đây, không được lại gần tôi, tôi vẫn chưa muốn chết. Không thể, không thể chết như vậy được!”

Hà Tích Mộ đang vừa thở vừa lẩm bẩm thì bỗng có một vật mềm nhũn khoác lên vai cô. Hà Tích Mộ buột miệng hét lên: “A... Cái gì vậy?” Bản năng sinh tồn thôi thúc cô nằm nhoài ra, hai tay không ngừng bấu chặt mặt đất, bò về phía trước. Cô cảm thấy chỉ cần không nhìn lại đằng

sau là có thể an ủi bản thân rằng đó chỉ là ảo giác, là hư vô, bản thân chỉ vì quá sợ hãi nên mới xuất hiện cảm giác đó.

Hà Tích Mộ chậm rãi bò dậy, cô tự trấn an mình gượng lên chút nữa, không được quay đầu nhìn lại, không được suy nghĩ đến thứ không tồn tại đó nữa, nếu không cô sẽ thua. Cô không thể thua thứ vô hình đó được, không thể sợ hãi, không thể vì thứ vô hình đó mà đánh mất bản thân mình.

“Chị ơi, chị đang sợ hãi sao?”

Hà Tích Mộ khó khăn lắm mới làm cho bản thân bình tĩnh hơn một chút, chợt lại nghe thấy phía sau có giọng nói vang lên. Toàn thân cô run lẩy bẩy, mồ hôi từ trên huyệt thái dương chảy xuống, lăn theo gò má rơi xuống đất. Hai mắt cô mở lớn, đồng tử giãn ra, tuy bầu trời tối đen như mực không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng cô vẫn không thể nhắm mắt lại được.

Nó biết nói, cái thứ ở phía sau biết nói, nó không hề vô hình, cũng không phải là thứ cô tưởng tượng ra sau cơn hoảng loạn. Cô thực sự sẽ bị giết chết ở đây sao?

“Chị ơi, vì sao chị lại chạy?”

Khi giọng nói vô hồn, lạnh băng đó vang lên lần nữa, Hà Tích Mộ có cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, là cậu bé đó ư? Nhưng vì sao cậu ta lại xuất hiện ở nơi này? Trái tim Hà Tích Mộ đập thành thịch từng hồi, như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Meo meo...”

Hà Tích Mộ không thể chịu nổi tiếng mèo kêu này thêm nữa, cũng không muốn quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, bèn quay phắt người sang chỗ khác, cơ thể vẫn run lẩy bẩy. Bất luận cố gắng kiềm chế thế nào, Hà Tích Mộ vẫn chẳng thể ngừng cơn run rẩy, mồ hôi túa ra, quần áo phút chốc đã trở nên ướt đầm.

Là cậu bé đó, trong tay cậu ta còn ôm một con mèo đen. Nó cuộn mình nằm trong vòng tay của cậu ta, hai mắt nhìn thẳng về phía Hà Tích Mộ, phát ra ánh sáng xanh biếc.

“Vì sao chị phải chạy?” Cậu bé đó giống như một pho tượng điêu khắc, đứng yên không động đậy, ngoài lúc nói chuyện cơ miệng còn cử động vài lần, còn lại dường như không có chút sức sống nào cả.

Hà Tích Mộ nuốt một ngụm nước bọt, thở sâu một hơi, mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa cậu bé và con mèo đen, thần kinh căng lên như dây đàn, tứ chi như bị trói chặt. Không biết qua bao lâu, Hà Tích Mộ mới nhỏ giọng nói: “Cậu... Sao cậu lại xuất hiện ở nơi này?”

“Vì sao tôi không thể xuất hiện ở nơi này?” Vẻ khinh thường và miệt thị tràn ngập trong giọng nói của cậu ta, nhưng nét mặt lại không hề thay đổi. “Còn chị, sao chị lại tới nơi này?”

“Tôi? Vì sao tôi đến đây ư?” Lúc này, Hà Tích Mộ mới ý thức được xung quanh mình là một nơi kì quái. Từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ đến một nơi như vậy, nếu có thể, cô nguyện chưa bao giờ đặt chân đến đây.

“Ha ha ha ha ha...” Cậu bé đó bỗng nhiên cười phá lên, tiếng cười vừa u ám lại vừa quái gở, giống như tiếng rên của phụ nữ trong cơn thống khổ. Cậu ta cứ cười liên tục, chỉ cười mà không nhúc nhích.

Hà Tích Mộ cảm thấy sồn tóc gáy, da gà trên cơ thể nổi hết lên. Cô nhìn cậu bé đó vẻ sợ hãi, còn con mèo đen với đôi mắt xanh kì dị kia nữa, thật quá đáng sợ. Rồi cô chợt thấy khuôn mặt của cậu bé từ từ mờ đi, phút chốc giống như một quả cầu chứa đầy nước bên trong, liên tục chuyển biến với những hình dạng khác nhau theo sự lay động của nước.

“Đừng cười nữa, đừng cười nữa, không được... Mau im miệng lại đi, không được cười nữa!” Hà Tích Mộ bịt chặt tai trong sự đau khổ, ngồi xồm xuống đất.

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Hà Tích Mộ, cậu bé đó cuối cùng cũng dừng lại. Cậu ta ngồi xuống trước mặt Hà Tích Mộ, nói về trách móc: “Chị à, có chuyện này nhất định là chị chưa từng được nghe.”

“Chuyện gì?” Hà Tích Mộ ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt cậu ta đang gần ngay gang tấc. Cô lập tức hoảng loạn hét lên, sau đó lùi về phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với cậu ta.

“Đúng vậy, chị không biết đâu, nơi này, ở ngay dưới chân chị, đã có rất nhiều người chết. Trước khi chết, bọn họ cũng giống như chị, không ngừng kêu gào thảm thiết. Nhưng dù có gào đến khản cả giọng thì cũng chẳng có người nào để ý đến bọn họ. Bọn họ tuyệt vọng, không biết phải làm gì, bọn họ đã rời khỏi thế giới này mang theo trong lòng sự phần uất tột cùng. Chị biết không? Bọn họ thực sự rất đau khổ, đau khổ tột cùng.”

Hà Tích Mộ nghe cậu ta nói vậy thì dường như nhìn thấy những người đã chết đó, bọn họ đang giãy giụa, cầu cứu, nhưng những người xung quanh hoàn toàn thờ ơ, như thể đang xem một màn diễn xuất thú vị, khóe miệng còn nhếch lên nở một nụ cười khinh thường, sau đó trở mặt đứng nhìn những con người đáng thương đó phải chết, máu tươi bắn trên

nền đất, nhuộm đỏ cả một vùng. Hà Tích Mộ cảm thấy thân kinh của mình sắp sụp đổ đến nơi, cô không muốn nghe những lời đó nữa, liền không ngừng lắc đầu, khóc lóc, nói: “Đừng nói nữa, tôi xin cậu mà, đừng nói nữa!”

“Chị biết không, tôi thực sự rất thông cảm với chị, chị không biết gì cả, nhưng chị đã đến nơi này rồi... Tôi không muốn bắt chị rời khỏi cõi đời này đâu, nhưng chị cũng không thể trách tôi được, vì chị đã sai khi chạy đến đây. Đáng lẽ chị không nên đặt chân đến mảnh đất này, chị hiểu chưa?”

“Không, không phải như vậy, tôi đã định rời khỏi đây rồi, tôi sẽ không trở lại nơi này đâu, cậu hãy tin tôi, hãy tin tôi!” Hà Tích Mộ không ngừng thanh minh, thậm chí cô còn cảm thấy miệng mình không còn lưu loát, cứ lắp ba lắp bắp, nhưng cô vẫn cố cất lời cầu xin, nếu không sẽ bị giết chết.

“Cứ coi như chị sẽ rời khỏi nơi này, vậy thì sao chứ? Dù gì chị cũng đang đứng ở đây rồi kia mà, đúng vậy không? Chính bởi vì các người đều là những người như vậy nên mới phải chết, tất cả đều là sai lầm của các người, tuyệt đối không thể trách chúng tôi, tuyệt đối không thể!”

Hà Tích Mộ không hiểu rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì, tại sao cậu bé đó lại đối xử với cô như vậy? Cô không biết gì, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mới chỉ chuyển đến sống trong căn hộ đó vài ngày thôi, tính ra còn chưa đến nửa tháng. Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Cô thực sự phải kết thúc cuộc đời mình ở đây sao?

“Nếu chị muốn oán hận thì hãy oán hận những người đó đi, là do bọn họ làm hại mọi người. Biến thành ma quỷ rồi chị cũng phải nhớ rõ, tất cả là do những người đó gây nên.”

“Không!” Hà Tích Mộ hét lên, cô vẫn chưa muốn chết, cô còn trẻ như vậy, vì sao phải chết chứ? Cô đứng phắt dậy, nhân lúc cậu ta chưa kịp phản ứng, bèn quay người định bỏ chạy. Vừa chạy, Hà Tích Mộ vừa tự nhủ cô phải rời khỏi nơi này, phải sống mà quay về!

Nhưng bất luận Hà Tích Mộ liêu mình chạy thế nào, tiếng bước chân vẫn không ngừng áp sát bên cô, kèm với đó còn có tiếng mèo kêu nữa, những thanh âm chói tai xộc thẳng vào màng nhĩ không ngừng.

“Meo meo...”

Hà Tích Mộ đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn con mèo đen phía trước. Cô biết mình đã không còn đường chạy.

“Chị cảm thấy còn có thể chạy trốn được sao?”

Cậu bé đó vừa dứt lời thì tiếng mèo đã vang lên như hưởng ứng: “Meo meo...”

“Có thể chạy trốn được sao?”

“Meo meo...”

“Có thể chạy trốn được sao?”

“Meo meo...”

Chương 9: Tìm người trên phố lúc nửa đêm

Đêm đông lạnh lẽo càng lúc càng trở nên yên tĩnh, ánh trăng không biết đã biến mất nơi nào, vài đám mây u ám thỉnh thoảng lại lững lờ trôi trên bầu trời, cơn gió lạnh thấu xương quất lên những nhánh cây, phát ra những tiếng xào xạc, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người đang chìm trong giấc nồng.

Trong khu nhà cũ ở vùng ngoại ô, giữa không gian tối đen như mực, có một cô gái ngã trên mặt đất, trước mắt cô một con mèo đen, phía sau là một cậu bé cao gầy đang nắm chặt trong tay một con dao nhọn. Cô sợ đến nỗi không nói nên lời, thậm chí quên cả cầu cứu, chỉ biết lắc đầu không ngừng, đôi mắt thì nhìn vào con dao trong tay cậu bé đó.

Cậu bé đó cất tiếng cười gằn, bước từng bước tiến lên phía trước, nói giọng kì quái: “Chị à, chị mong mình sẽ chết thế nào? Bị tôi moi hết tim gan hay cắt đứt động mạch? Tôi sẽ để chị tự lựa chọn.”

“Không, tôi không muốn chết!” Hà Tích Mộ cảm thấy điều này không phải là thật, nhất định là cô đang nằm mơ, nếu không sao lại gặp phải tình cảnh này? Cô nhất định phải rời khỏi nơi này, phải trốn đi càng nhanh càng tốt. Hà Tích Mộ quay người, đối diện với cậu bé đó, không ngừng lùi về phía sau.

“Chị không cần lùi lại nữa đâu, đó đã là góc chết rồi, chị có lùi nữa cũng không có tác dụng gì.” Cậu ta nói với vẻ dương dương tự đắc. “Tôi

đã quá quen với nơi này, vì thế chị không cần phải cố gắng chạy trốn, hiểu không?”

Cậu ta nói đùa sao? Hà Tích Mộ tiếp tục lùi về phía sau, cô nghe thấy tiếng mèo kêu ngay sát bên mình, vì thế mà càng lùi nhanh hơn. Cô nhất định phải chạy thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Tuy nhiên, đúng vào lúc Hà Tích Mộ đang tràn ngập hy vọng thì lưng cô chạm phải một bức tường, cậu bé đó nói đúng, nơi đây là ngõ cụt, cô không còn đường lùi nữa rồi. Hà Tích Mộ không thể tiếp tục chịu đựng thêm được nữa, hai tay ôm chặt mặt, lớn tiếng gào khóc: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi không làm gì hết, vì sao lại muốn tôi phải chết?”

“Vì sao ư? Chị muốn biết lí do ư?” Cậu bé đó tiến tới trước mặt Hà Tích Mộ, sau đó ngồi xổm xuống, chìa lưỡi dao vào cô. “Thực ra, ban này tôi đã giải thích rồi, tôi không thích phải nói lại lần nữa, chị hiểu không?”

“Nhưng rốt cuộc tôi đã làm gì sai, cậu nói tôi nghe đi!” Hà Tích Mộ gào lên. Cô nghĩ, cô sắp chết rồi, không còn đường thoát nữa, phải trút hết mọi sự phẫn nộ của mình ra một lần thì mới hả dạ. Cô hận con người trước mặt, nếu như có thể, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu bé này.

Lúc này, con mèo đen đến bên cạnh cậu bé đó, cậu ta tiện tay ôm lấy nó. “Chị hỏi chị đã làm gì ư? Chị không làm gì cả, chỉ là chị đã mua nhà ở đó. Để tôi nói cho chị biết, người sắp chết ạ, không riêng gì chị, chỉ cần là người sống trong tiểu khu đó, từng người từng người một đều sẽ chết, giờ chị đã hiểu chưa?”

Bỗng nhiên Hà Tích Mộ cảm thấy có một luồng khí lạnh thổi lên cổ, khiến cô không kìm được khẽ rùng mình. Cô không khóc nữa, vì cứ nhìn

vào mắt cậu bé đó là biết, dù có khóc lóc đến thế nào, dù có tỏ ra đáng thương đến thế nào thì cậu ta cũng không bao giờ bỏ qua cho cô. Cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Vậy thì...” Cậu ta giơ cao con dao lên, nét mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, đôi mắt mở lớn, há to miệng, quát: “Hãy chết đi!”

Vì quá sợ hãi, hai bàn tay của Hà Tích Mộ siết chặt thành nắm đấm, nhắm chặt mắt lại, sau đó là mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp hệ thần kinh. Cô chưa kịp quen với cảm giác này thì đã cảm thấy con dao lạnh như băng đó đang đâm liên tiếp vào cơ thể mình.

Hà Tích Mộ không biết mình đã bị đâm bao nhiêu nhát dao, ban nãy còn vì đau dữ dội nên mới không mở nổi mắt, bây giờ, cảm giác đau đớn dần biến mất, cơ thể như nhẹ dần đi, không có chút phản ứng.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ý thức như tan biến dần. Cô gắng gượng nhớ tới khuôn mặt của mẹ và Vương Hiểu Dương, nhưng thật kì lạ, hai người vốn thân thiết với cô là vậy, thế mà lúc này dù cố gắng thế nào cô cũng không thể nhớ ra gương mặt họ.

Đây chính là cảm giác của một người sắp chết sao? Dường như mình vẫn còn quá nhiều chuyện chưa hoàn thành, không ngờ lại chết trong ngày hôm nay, thực sự quá nực cười! Vì sao mình phải chết trong tay một thằng nhóc ở một nơi kì quái thế này?

Trước mặt cô xuất hiện vô số những đốm nhỏ màu đen, cô nhìn thấy cha mình, nhìn thấy ánh sáng chói lọi, nhìn thấy một bức tranh kì quái, những người đó là ai? Họ đều có bộ dạng kì quái, lẽ nào là thiên sứ? Nhưng vì sao họ lại không có cánh? Còn con sông màu hồng kia rất

cuộc là gì? Lẽ nào cô đang ở trong thế giới mơ hồ giữa sự sống và cái chết?

Hà Tích Mộ dần mất đi ý thức, tuy cô đã rất cố gắng duy trì sự tỉnh táo nhưng về căn bản, cô không có cách nào khống chế được bản thân. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Hà Tích Mộ nghe thấy tiếng gào như có như không, tiếp theo là một trạng thái tĩnh lặng, sau đó cô hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.

Hôm nay, Lan Vũ Hàm sau mấy ngày liên hệ với người môi giới, cuối cùng đã tìm được người mua nhà giúp Hà Tích Mộ. Sau khi hoàn thành công việc ở công ty, cô lập tức lái xe đến nhà Hà Tích Mộ.

Đến nơi, Lan Vũ Hàm ấn chuông mãi mà không thấy có người ra mở cửa. Cô tưởng Hà Tích Mộ mệt quá nên ngủ quên mà không nghe thấy tiếng chuông cửa, đành lớn tiếng gọi: “Hà Tích Mộ, là tớ đây, mau ra mở cửa đi, nếu không tớ đập cửa xông vào đấy.”

Vẫn không có bất cứ động tĩnh nào chứng minh Hà Tích Mộ có ở trong nhà.

Lan Vũ Hàm định giơ chân đập cửa thật.

Đúng lúc này, nhân viên bảo vệ đi ngang qua, nhìn thấy bộ dạng đó của Lan Vũ Hàm thì bèn chạy tới kéo cô lại, sau đó nghiêm túc hỏi: “Cô là ai, ở đây làm gì vậy?”

Lan Vũ Hàm nhìn thấy nhân viên bảo vệ thì liền vội vàng hạ chân xuống, cười vẻ ngại ngùng, giải thích: “Thật ngại quá, đây là nhà bạn tôi, tên là Hà Tích Mộ, dáng người dong dỏng cao, mặt mũi ưa nhìn, có lẽ anh cũng biết. Tôi đến tìm cô ấy, nhưng gõ cửa mãi mà vẫn không thấy có ai mở cửa nên tôi mới định... Ha ha ha...”

Sắc mặt của nhân viên bảo vệ trở nên thân thiện hơn. “Thì ra cô đến tìm bạn, nhưng kể cả không có ai ra mở thì cô cũng không nên đập cửa như vậy, ngộ nhỡ hỏng cửa thì làm thế nào?”

“Anh nói rất đúng, rất đúng. Tôi sẽ rút kinh nghiệm.”

“Đúng rồi, cô nói cô là bạn của cô Hà phải không?”

Lan Vũ Hàm gật đầu, nói: “Đúng vậy, anh biết cô ấy phải không?”

“Bởi vì tiểu khu này có rất ít người ở, người đi ô tô lại càng ít hơn, nên tôi cũng có chút ấn tượng về cô ấy. Hôm nay, lúc về qua cổng lớn, cô ấy còn qua chỗ tôi hỏi vài chuyện.” Anh ta ngẫm nghĩ một hồi rồi nói thêm: “Nhưng có lẽ cô Hà vẫn chưa về nhà đâu.”

“Chưa về nhà ư?” Lan Vũ Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp mười một giờ rồi, sao cô ấy lại chưa về chứ? Hơn nữa, lúc đỗ xe ở bãi, cô còn nhìn thấy xe của Hà Tích Mộ cơ mà. “Có phải anh nhầm rồi không? Vừa nãy tôi còn nhìn thấy xe của cô ấy đỗ dưới bãi mà.”

“Trừ phi lúc cô Hà quay lại, tôi không nhìn thấy cô ấy, nếu không, tôi có thể khẳng định cô ấy hiện không có ở trong nhà.”

“Không biết có chuyện gì nhỉ?” Trái tim Lan Vũ Hàm bỗng đập dữ dội, một cảm giác bất an ủa tới, dường như đã xảy ra chuyện gì đó chẳng lành.

Nhân viên bảo vệ bèn kể lại chuyện ban nãy khi gặp Hà Tích Mộ. “Sau cùng, cô Hà còn hỏi mượn tôi một chiếc đèn pin vì cảm thấy hơi sợ khi đi về một mình, thế là tôi lấy cho cô ấy mượn. Nhưng sau khi đi được một đoạn, cô ấy bỗng quay ngược lại, chạy ra ngoài, tôi gọi thế

nào cũng không thấy cô ấy trả lời, không biết đã đi đâu, sau đó tôi không nhìn thấy cô ấy quay lại.”

“Sao lại như vậy nhỉ?” Lan Vũ Hàm nhìn xuống đồng hồ đeo tay lần nữa, theo như những gì nhân viên bảo vệ nói thì Hà Tích Mộ đã ra ngoài được gần bốn tiếng rồi, không biết đã đi đâu. Lan Vũ Hàm liền lấy di động ra, gọi vào số của Hà Tích Mộ, nhưng không liên lạc được, cô bực tức nói: “Nghe máy đi, đồ đáng ghét kia!”

Nhân viên bảo vệ nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Lan Vũ Hàm thì cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, chốc chốc lại hỏi: “Sao rồi? Không gọi được à? Vẫn không có ai nghe máy à?”

Lan Vũ Hàm không thể bình tĩnh thêm được nữa, cảm giác bất an càng lúc càng lớn lên trong lòng cô. Cô dự cảm đã có điều gì đó chẳng lành xảy đến với Hà Tích Mộ, liền xoay người chạy xuống dưới lầu, không quên ngoái lại nói với nhân viên bảo vệ ở phía sau: “Thật ngại quá, tôi lo là có chuyện chẳng lành đã xảy đến với bạn tôi, phiền anh đi tìm cô ấy với tôi một vòng, được không?”

Nhân viên bảo vệ cũng lo để xảy ra chuyện gì thì mình sẽ bị mất việc, thế nên bèn trả lời ngay: “Đương nhiên, tôi sẽ đi cùng cô!”

Ngay sau đó, Lan Vũ Hàm gọi cho Vương Hiểu Dương, bảo anh qua đây nhanh một chút.

Sau khi kết thúc buổi dạy, Vương Hiểu Dương có gọi ngay cho Hà Tích Mộ, nhưng không thấy ai nghe máy, anh còn tưởng cô đang tắm hoặc đang mãi mê lên mạng nên mới không để ý tới điện thoại. Sau khi trở về nhà, anh lập tức mở máy tính, nhưng cũng không thấy Hà Tích Mộ

đâu. Anh gọi lại cho cô lần nữa, vẫn chẳng thấy ai nghe máy. Đúng vào lúc anh đang vô cùng lo lắng thì Lan Vũ Hàm gọi đến.

Nhất định là đã xảy ra chuyện! Vương Hiểu Dương liền nhớ đến một số chuyện mà Hà Tích Mộ từng nói với mình, anh không chút nghi ngại, với lấy chiếc áo khoác, chạy thẳng ra khỏi nhà.

Lúc Vương Hiểu Dương gặp được Lan Vũ Hàm thì đã là hơn mười hai giờ đêm. Công ty bất động sản cũng điều thêm mấy nhân viên bảo vệ cùng đi tìm Hà Tích Mộ.

“Sao rồi? Đã tìm thấy chưa?” Vương Hiểu Dương hỏi vẻ lo lắng.

Lan Vũ Hàm tỏ ra không vui, nói: “Sao bây giờ anh mới đến? Điện thoại không liên lạc được, tôi cũng không biết đi đâu để tìm. Nhân viên bảo vệ nói có nhìn thấy cô ấy chạy ra ngoài, nhưng không biết đi đâu, bây giờ họ đang đi xung quanh kiểm tra, tôi ở đây đợi anh để cùng đi.”

“Vậy chúng ta mau đi thôi!”

Lúc tìm thấy Hà Tích Mộ đã là bốn giờ sáng, cô ở trong một ngõ cụt, trên người bị đâm bốn nhát dao, toàn thân đầm máu. Lúc phát hiện ra cô, vì bị mất quá nhiều máu nên cô đã rơi vào trạng thái hôn mê. Cô được đưa thẳng vào phòng phẫu thuật của bệnh viện. Ca phẫu thuật kéo dài bốn tiếng đồng hồ, mọi người chưa kịp nhìn rõ thì cô đã bị đưa vào phòng theo dõi đặc biệt.

Sau khi Hà Tích Mộ được đưa tới bệnh viện, Hứa Gia Danh dẫn theo năm, sáu người cùng đến, bọn họ đứng ngoài phòng phẫu thuật, vây quanh Vương Hiểu Dương, Lan Vũ Hàm và nhân viên bảo vệ. Ánh mắt của bọn họ không mấy thân thiện, dường như muốn nhìn thấu những người trước mặt.

Trong phạm vi quản lý của Hứa Gia Danh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã xảy ra liên tiếp hai vụ án mạng, vụ thứ nhất vẫn chưa tìm được ra được thân thể của người bị hại, vụ thứ hai lại càng chẳng có chút manh mối nào, đừng nói thân thể không biết đang ở đâu, ngay đến người chết là ai cũng chẳng biết. Bây giờ lại xảy ra sự việc hi hữu này, những chuyện về sau nhất định sẽ càng ồn ào huyên náo gấp bội. Mấy ngày này, Hứa Gia Danh ăn không ngon ngủ không yên, thoạt nhìn già đi rất nhiều.

“Như vậy đi, chúng tôi sẽ hỏi từng người một.” Hứa Gia Danh lấy ra một điều thuốc, đưa lên miệng, tìm bật lửa, nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn thấy hàng chữ “Cấm hút thuốc” được dán ở trên tường, anh ta bèn rút điều thuốc từ trong miệng ra, gài vào đăng sau tai. “Anh là người đầu tiên tiếp xúc với Hà Tích Mộ sau khi cô ấy trở về tiểu khu, tôi sẽ bắt đầu hỏi từ anh.” Hứa Gia Danh chỉ vào nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ bị cặp mắt như điều hâu của Hứa Gia Danh làm cho hoảng hốt, liền rụt rè nói: “Tôi, tôi sao? Thực ra tôi...”

“Mời anh đi cùng chúng tôi.”

Nhân viên bảo vệ đành lặng lẽ đi theo Hứa Gia Danh, vừa đi vừa quay lại nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Sau khi Hứa Gia Danh đưa nhân viên bảo vệ đi khỏi, Lan Vũ Hàm lập tức kéo Vương Hiểu Dương qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Sao không thấy mẹ của Mộ Mộ đến nhỉ?”

Vương Hiểu Dương nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi đâu dám nói chứ! Sức khỏe của mẹ cô ấy vốn

không được tốt, chuyện lần trước đã khiến bà sợ hãi rồi, tôi sợ bà không thể chấp nhận nổi chuyện này nữa nên không dám nói.”

“Vậy ngộ nhỡ Mộ Mộ xảy ra chuyện gì thì sao? Sao có thể giấu bác gái mãi được?” Lan Vũ Hàm nói với vẻ tức giận.

“Phỉ phui cái mồm cô đi! Đừng nói những lời không tốt lành như vậy, được không?” Vương Hiếu Dương vội vàng nói, tuy rất lo sợ nhưng chưa bao giờ anh dám nghĩ tới chuyện Hà Tích Mộ sẽ biến mất khỏi thế giới này. “Nhất định cô ấy sẽ khỏe lại, đến lúc đó nói với bác gái cũng chưa muộn.”

Lan Vũ Hàm suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, có lẽ Vương Hiếu Dương nói đúng, cô nên nghĩ đến những chuyện tốt đẹp hơn.

Vương Hiếu Dương nhìn chằm chằm vào dòng chữ “Đang phẫu thuật” trên cửa phòng đối diện. Anh không ngừng tự trách mình, rõ ràng biết xung quanh Hà Tích Mộ có rất nhiều điều kì lạ như vậy nhưng vẫn để cô về nhà một mình, nếu hai người về cùng nhau thì có phải hôm qua cô đã không xảy ra chuyện gì không. Mà dù có xảy ra chuyện đi chăng nữa thì có anh ở bên, người bị thương cũng sẽ không phải là Hà Tích Mộ.

Càng nghĩ Vương Hiếu Dương càng cảm thấy mình đáng trách, nếu Hà Tích Mộ thực sự xảy ra chuyện thì anh nhất định sẽ không thể tha thứ cho bản thân. Anh lại càng căm giận hung thủ hơn, rốt cuộc là loại người nào mà lại hành động tàn ác với một cô gái như vậy?

Nửa giờ sau, Hứa Gia Danh dẫn nhân viên bảo vệ trở lại. Anh ta đến trước mặt Lan Vũ Hàm, nói: “Cô là Lan Vũ Hàm phải không? Mời cô đi cùng với chúng tôi một chuyến.”

Lan Vũ Hàm hoảng hốt hỏi: “Vì sao chứ?”

“Chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu về quá trình Hà Tích Mộ bị hại thôi, hy vọng cô có thể phối hợp với công tác điều tra của chúng tôi.”

Lan Vũ Hàm còn đang phân vân, Hứa Gia Danh đã quả quyết nói: “Xin cô hãy phối hợp với chúng tôi để điều tra rõ vụ việc này.” Hứa Gia Danh tỏ ra cứng rắn, không cho phép bất cứ ai phản bác.

Thế nên, Lan Vũ Hàm không tiện nói gì thêm, nhìn Hứa Gia Danh với ánh mắt vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng Hứa Gia Danh hoàn toàn không để ý, anh ta quay người, đi phía trước, Lan Vũ Hàm đành đi theo sau anh ta.

Vương Hiểu Dương thấy Lan Vũ Hàm đã đi xa thì bèn đến bên cạnh nhân viên bảo vệ, hỏi với vẻ lo lắng: “Tối qua rốt cuộc Mộ Mộ đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy về nhà lúc mấy giờ? Sau đó vì sao lại ra ngoài? Phía sau cô ấy có người kì lạ nào xuất hiện không? Vì sao cô ấy lại đến nơi đó?”

Nhân viên bảo vệ mặt ửng mầu chau ngẩng đầu nhìn Vương Hiểu Dương, anh ta vốn chẳng còn chút sức lực nào, giờ lại nghe Vương Hiểu Dương hỏi nhiều như vậy, không khỏi khiến anh ta nghĩ đến những câu hỏi của Hứa Gia Danh lúc nãy, liền nhất thời kích động, nói: “Sao anh lại giống bọn họ thế? Hỏi gì mà hỏi lắm vậy? Tôi chẳng biết gì cả, tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ, chẳng phải là vệ sĩ, mà dù là vệ sĩ đi chăng nữa thì lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh cô ấy mới được sao?”

“Ừm, cái này...” Câu nói này của nhân viên bảo vệ khiến Vương Hiểu Dương ghen hòng, lúc này anh mới ý thức được mình đã quá nóng vội, thế nên đành ngại ngùng nói: “Thực sự xin lỗi anh, là tôi đã quá nóng vội, hy vọng anh hiểu cho tôi.”

“Ừm, không sao...” Không ngờ Vương Hiểu Dương lại nói lời xin lỗi, cơn giận dữ của nhân viên bảo vệ bỗng chốc tan biến. “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh lúc này, nhưng mà anh cũng nên hỏi từng câu một thôi, tôi biết cái gì thì sẽ nói cái ấy, còn những gì tôi không biết thì cho dù anh có hỏi thế hỏi nữa cũng chẳng có tác dụng gì đâu, anh thấy có phải không?”

Vương Hiểu Dương gật gật đầu. “Đúng vậy, đúng vậy. Anh nói rất đúng. Vậy thì, tối qua Hà Tích Mộ quay về tiểu khu vào khoảng mấy giờ?”

“Ừm, tôi sẽ lần lượt kể lại những điều mà tôi biết, để tránh anh phải hỏi từng câu một, tôi đau đầu mà anh cũng đau đầu.”

“Cảm ơn anh.”

“Sự tình là như vậy, tối hôm qua tối phiên tôi trực ban, lúc tám giờ, cô Hà lái xe về đến tiểu khu, còn rất thân thiện thò đầu ra chào tôi, nhưng không lâu sau đó cô ấy lại đi ra, hỏi tôi vài câu kì lạ.”

“Kì lạ như thế nào vậy?” Vương Hiểu Dương vội hỏi.

Nhân viên bảo vệ nhìn Vương Hiểu Dương, nói: “Cô Hà hỏi tôi camera có ghi lại được hình ảnh của cậu bé mà cô ấy đã miêu tả hay không, rồi lại hỏi tôi liệu camera có góc chết nào không, sau khi tôi trả lời xong, cô ấy liền rời đi, nhưng lại nói là sợ bóng tối, muốn mượn tôi chiếc đèn pin, sau đó đi về phía căn hộ của mình. Chưa đầy ba phút sau, cô ấy bỗng nhiên lại chạy thẳng ra ngoài cổng như bị ma đuổi, tôi gọi thế nào cũng không thấy cô ấy có phản ứng. Sau đó thì không thấy cô ấy quay lại nữa, mấy tiếng sau, khi đồng nghiệp của tôi đến, tôi bèn bảo

cậu ấy ở lại trông, còn mình thì đi tuần trong tiểu khu, thế rồi gặp được bạn của cô Hà, chuyện về sau anh cũng biết rồi đấy.”

Vương Hiếu Dương gật đầu, những chuyện xảy ra sau đó Lan Vũ Hàm đã kể lại cho anh nghe toàn bộ. Nhân viên bảo vệ nói Hà Tích Mộ đã hỏi những câu kì lạ, điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi qua thông tin của cha mình, anh biết Hứa Gia Danh căn bản không tìm ra tung tích của cậu bé kia, vì thế mà nghi ngờ những lời nói của Hà Tích Mộ chỉ là giả. Vì muốn làm rõ chân tướng sự việc, Hà Tích Mộ đã đến phòng bảo vệ để hỏi rõ đầu đuôi, điều này cũng dễ hiểu, bởi đây đúng là tác phong làm việc của cô ấy.

Chỉ là, tại sao sau đó Hà Tích Mộ lại đột ngột chạy ra khỏi tiểu khu? Nếu cô ấy thực sự đã nhìn thấy gì đó, ít nhất cũng phải hét lớn một tiếng, phòng bảo vệ cách đó không xa, nhân viên bảo vệ cũng là một người đàn ông khỏe mạnh, đủ sức để bảo vệ cô, tại sao cô lại bỏ chạy như thế chứ? Hoặc chí ít cô cũng nên chạy thẳng về nhà mới phải, chạy ra ngoài có thể giải quyết được vấn đề gì sao?

Vương Hiếu Dương càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, trừ phi là có lí do nào đó khiến Hà Tích Mộ buộc phải làm như vậy. Anh không khỏi nhớ đến những chuyện kì quái mà Hà Tích Mộ đã nói trước đó. Xâu chuỗi một số chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây lại, có thể thấy mọi việc không hề đơn giản như anh vẫn nghĩ.

“Đúng rồi, anh thử nhớ lại xem lúc đó có ai đuổi theo đằng sau Hà Tích Mộ không?”

Nhân viên bảo vệ lắc đầu, nói với giọng khẳng định: “Không có, tôi nhớ rất rõ, lúc ấy cô Hà chỉ có một mình, sau khi cô ấy đi, cũng không thấy có người nào khác xuất hiện nữa.”

Không có người khả nghi xuất hiện, vậy chính là... Vương Hiếu Dương như bừng tỉnh ngộ. “Vậy có âm thanh gì không? Ví dụ như tiếng rên khóc hay tiếng mèo kêu, chó sủa?”

“Cái này thì...” Nhân viên bảo vệ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói với giọng không chắc chắn lắm: “Tôi thực không nhớ rõ nữa, trong tiểu khu cũng có một số gia đình nuôi chó mèo, nghe thấy chúng nó kêu đã thành quen rồi, nên tôi cũng chẳng để ý.”

Vương Hiếu Dương gật đầu. Anh nghĩ, nếu nhân viên bảo vệ đã nói như vậy thì khả năng có tiếng mèo kêu lúc đó sẽ là 50%. Từ trước đến giờ, Hà Tích Mộ vẫn luôn bị tiếng mèo quấy nhiễu, lần trước cô phát hiện ra chiếc đầu của Từ Tây cũng là nhờ vào tiếng mèo kêu, vì thế trong sự việc bất ngờ lần này, không thể loại bỏ khả năng này được.

Đúng lúc này, Lan Vũ Hàm quay lại, vừa nhìn thấy Vương Hiếu Dương, liền bắt đầu than vãn: “Cái tay Hứa Gia Danh đó cứ hỏi nọ hỏi kia, lại cùng một ý nữa chứ, có nhất thiết phải hỏi nhiều lần như vậy không? Tôi đã nói là tôi không biết, anh ta còn cố tình hỏi đi hỏi lại, người ta không biết thì sao mà trả lời được đây? Tôi chẳng phải người có năng lực siêu nhiên, sao có thể biết được những việc mà mình không tận mắt chứng kiến chứ? Thật làm tôi tức chết mà!”

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa, bọn họ đều như vậy đó.” Vương Hiếu Dương an ủi. Cha anh làm ở đội cảnh sát hình sự, đối với các phương thức điều tra xét hỏi, dù gì anh cũng hiểu được phần nào. Cho dù Lan Vũ Hàm không phải người bị tình nghi, thậm chí không tận mắt chứng kiến sự việc, nhưng bị tra hỏi cặn kẽ cũng là chuyện thường tình.

Mười hai tiếng tiếp theo là thời điểm quan trọng nhất, Hà Tích Mộ có thể qua khỏi hay không hoàn toàn phụ thuộc vào thời gian này.

Vương Hiếu Dương đứng ngồi không yên, anh cảm thấy nếu cứ tiếp tục ở ngoài phòng bệnh chờ đợi thế này, anh sẽ phát điên mất, bầu không khí đầy áp lực này khiến anh không thở nổi, anh cần làm gì đó, không thể cứ đứng mãi ở đây được.

“Vũ Hàm, tôi phải ra ngoài một lát, phiền cô ở đây trông coi giúp tôi nhé.” Vương Hiếu Dương quyết định đi điều tra một chút trước khi Hà Tích Mộ tỉnh lại.

Lan Vũ Hàm vốn đang lo lắng cho bạn mình, không ngờ vào giờ phút này mà Vương Hiếu Dương lại muốn bỏ đi, cô lập tức sa sầm nét mặt, nói giọng không vui: “Đã là lúc nào rồi mà anh còn định ra ngoài? Anh không lo cho Mộ Mộ sao? Nếu hôm qua anh đưa cô ấy về nhà thì liệu có xảy ra chuyện này không?”

Vương Hiếu Dương không nói gì, anh cảm thấy mình không còn hơi sức để phản bác vào lúc này, bởi những lời Lan Vũ Hàm nói đều chính xác, nếu không phải do anh thì có lẽ Hà Tích Mộ đã không xảy ra chuyện như vậy. Anh không muốn dồng dài nữa, nhất định anh phải điều tra cho ra chân tướng. “Nói chung, phiền cô để mắt tới Mộ Mộ giúp tôi.”

Vương Hiếu Dương bỏ lại câu nói này rồi quay người dứt khoát bước đi.

Nhìn Vương Hiếu Dương dần dần khuất bóng, Lan Vũ Hàm tức giận giậm mạnh chân, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Là thầy giáo dạy toán có tiếng của một trường trung học, áp lực mà Vương Hiếu Dương phải gánh chịu thực sự rất lớn, dường như điều đó

đã lấy đi toàn bộ sinh lực của anh, nếu có thể, anh thực không muốn theo ngành này chút nào, bởi anh cảm thấy bản thân chưa đủ tốt, bất luận là phương diện gì cũng đều không có tư cách đi dạy dỗ người khác. Nhưng dù nghĩ vậy, công việc vẫn là công việc, đã chọn thì phải theo, anh chỉ biết cố gắng để làm, nếu không sẽ có lỗi với sự kính yêu mà lũ trẻ dành cho anh. Bởi vậy, Vương Hiểu Dương luôn cố gắng làm ở mức tốt nhất có thể, cho dù ốm đau, anh cũng chưa từng một lần xin nghỉ.

Thế nhưng hôm nay, anh đành quẳng gánh nặng đó sang một bên, điều quan trọng nhất bây giờ chính là Hà Tích Mộ, nếu ngay cả người con gái mình yêu cũng không bảo vệ được, anh còn xứng là đàn ông nữa hay sao?

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Vương Hiểu Dương đi thẳng về tiểu khu của Hà Tích Mộ. Đã quá giờ cao điểm nên đường đi rất thoáng, chưa đầy nửa giờ sau, anh đã về đến tiểu khu. Tiểu khu ngày thường vốn im lìm, hôm nay càng có vẻ lạnh lẽo, không chút sinh khí.

Vương Hiểu Dương không đi vào trong tiểu khu mà nhìn về nơi Hà Tích Mộ đã bị thương. Đó là một dãy nhà cũ cách tiểu khu một đoạn đường, nơi Hà Tích Mộ được tìm thấy là một ngõ cụt, đường vào ngoắt ngoáy, nếu không sáng sớm nay người ta cũng sẽ không mất nhiều thời gian như vậy để tìm thấy cô.

Dãy nhà cũ dưới ánh sáng mặt trời có vẻ không âm u như lúc trời tờ mờ tối. Nơi này cách xa chốn thành thị, không có tiếng người huyên náo, trông có vẻ hoang sơ và mang trong mình một phong vị rất riêng. Nếu Hà Tích Mộ không bị tấn công bất ngờ và trước đó không xảy ra nhiều chuyện kì quái như vậy, Vương Hiểu Dương còn cảm thấy đây là một nơi rất tuyệt, ít nhất những kiến trúc cổ kính ở nơi này cũng tạo ra sức

hút lạ kì, khiến người ta không kìm được phải thốt lên vài lời tán dương về chúng.

Vương Hiếu Dương dừng lại hồi lâu trước một căn nhà cũ, nhìn căn nhà đã nhuốm màu thời gian, anh bỗng có cảm giác như trở về thuở thiếu thời, được sống ở một vùng quê hẻo lánh, không có xe cộ, không có nhà xưởng, không có máy móc, mỗi ngày đều hứng khởi cùng lũ bạn đến trường. Tuy cuộc sống rất cực nhọc nhưng chưa từng có cảm giác không vui.

Từ ngày bước chân vào thành thị, tuy điều kiện vật chất có tốt lên, nhưng anh không thể tìm được cảm giác từng có của ngày xưa. Mỗi khi ở một mình trong đêm khuya tĩnh lặng, Vương Hiếu Dương luôn có một cảm giác mất mát, như thể mình đã thiếu mất thứ gì. Nhưng rốt cuộc đó là thứ gì thì chính anh cũng không thể nói ra được.

Bây giờ, khi đứng trước căn nhà cũ sắp sập này, Vương Hiếu Dương cuối cùng cũng hiểu ra thứ mà bản thân mình đang thiếu, vì thế lúc này anh vô cùng bình tĩnh, không còn cảm giác bức bối khó chịu như lúc mới đến đây.

Đúng lúc này, Vương Hiếu Dương bỗng nhìn thấy một bóng người đứng cách đó không xa, vô cùng quen thuộc. Nhưng anh nhất thời không thể nhận ra đó là ai, chỉ biết chậm rãi đi theo bóng người đó, dõi theo từng hành động của đối phương.

Một bóng người đang dán chặt vào bức tường của căn nhà cũ, mặc cho những vết nứt trên bức tường có thể bám vào người, chẳng mấy để tâm. Hắn cẩn trọng tiến về phía trước, cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chỉ có những tên trộm mới có bộ dạng lén lút như vậy.

Vương Hiếu Dương cảm thấy hết sức kì lạ, có tên trộm nào lại đến nơi hoang tàn này để trộm đồ chứ? Căn nhà này khá cũ, không có bất cứ ai sinh sống, hơn nữa còn có khả năng sụp đổ bất cứ lúc nào, ngay cả một tên trộm ngốc nghếch nhất cũng chẳng lựa chọn một nơi như vậy để hoạt động. Nhưng nếu không phải kẻ trộm thì có thể là ai? Người giống hần quả là có một không hai.

Sau khi bước vào nhà, người đó tiếp tục đi thẳng về phía trước. Bởi vì hần mặc đồ gần như che kín cả người và khuôn mặt, cho nên Vương Hiếu Dương không thể nhìn rõ tướng mạo của hần. Chỉ là càng nhìn anh càng cảm thấy người này có vẻ quen quen.

“Hần ta là ai vậy nhỉ?”

Vương Hiếu Dương cố gắng suy nghĩ nhưng thực sự không thể nghĩ ra được là ai, anh cảm thấy người mình quen biết không có khả năng đến nơi cũ kĩ này, nếu không phải là Hà Tích Mộ mua nhà ở khu này thì cả đời anh cũng sẽ chẳng bước chân đến đây.

Nhưng người này trông rất quen, dường như anh đã nhớ ra đó là ai nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nói ra cái tên ấy được, chỉ đành tiếp tục theo chân người đó, hy vọng có thể dần dần nhớ ra.

Sau khi đi được một đoạn đường ngắn, người đó bỗng dừng lại, xung quanh đều là cành cây khô, tất cả đều đã bị nắng gió thời gian làm cho mục ruỗng. Người đó cẩn trọng bước từng bước qua những cành cây khô.

Cuối cùng, đến trước một cửa phòng, người đó dừng lại, sau khi nhìn ngó một lát thì bèn lùi lại vài bước, không cẩn thận giẫm lên một cành cây, suýt ngã ngửa ra đằng sau. Hần dang rộng hai tay tay để giữ

thăng bằng, nhưng vẫn lão đảo một hồi, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Vị trí hắn đứng quay lưng về phía Vương Hiếu Dương, hắn bỏ mũ xuống, để lộ một mái tóc thưa, sau đó liền ngồi xổm xuống, cúi thấp đầu, không biết đang tìm kiếm thứ gì, một hồi lâu sau vẫn chẳng thấy nhúc nhích.

Vương Hiếu Dương đứng cách đó không xa, anh cảm thấy vô cùng kì quái, đây chẳng phải là nơi đầu tiên Hà Tích Mộ phát hiện ra chiếc đầu của Từ Tây sao? Tuy anh chưa từng tới nơi này, nhưng dựa vào những miêu tả chi tiết của Hà Tích Mộ, một người vốn vô cùng tự tin vào khả năng suy đoán của mình như Vương Hiếu Dương có thể khẳng định, chiếc đầu của Từ Tây nhất định đã được phát hiện ra ở nơi này.

Vậy thì, tại sao người kia lại xuất hiện ở đây?

Nếu là nơi khác, Vương Hiếu Dương còn cảm thấy có thể bỏ qua, hắn có khả năng là người ở sống ở khu vực xung quanh, vì nhàn rỗi không có việc gì làm nên mới đến đây tìm kiếm ít đồ còn dùng được.

Nhưng người đó lại đến nơi mà chiếc đầu của Từ Tây được phát hiện ra, dù Vương Hiếu Dương không có sức liên tưởng quá phong phú thì cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ. Lẽ nào người này chính là hung thủ? Trên mạng có nói có hai loại người thích quay lại hiện trường, một là hung thủ giết người, hai là người tình đã chia tay.

Nhưng khả năng đây là nơi chia tay gần như bằng không, bởi dù suy nghĩ thế nào thì hai người từng yêu nhau cũng không thể chọn một nơi thế này để chia tay được. Hơn nữa theo lẽ thường, phụ nữ quay trở về chốn xưa sẽ chiếm phần đông, còn đàn ông dù có không nữ thì nhiều

nhất cũng chỉ mượn rượu giải sầu, không đời nào đi làm một việc khác người như vậy.

Sau khi phán đoán người đó có khả năng là hung thủ, Vương Hiếu Dương bỗng không biết nên làm gì, nên báo cảnh sát hay nên qua đó để chế ngự hung thủ đây? Nếu báo cảnh sát, nhờ để hấn chạy mất trong thời gian này thì sao? Nhưng nếu bản thân qua đó, nhờ hung thủ có mang theo hung khí thì chắc gì mình đã có thể địch lại.

Chính vào lúc này, người đó bỗng đứng dậy. Vương Hiếu Dương còn tưởng hấn định làm gì đó, nhưng đang chuẩn bị sẵn sàng thì hấn lại ngồi xồm xuống, cứ như thể vừa rồi Vương Hiếu Dương gặp ảo giác vậy.

“Mẹ kiếp, gì vậy chứ?” Vương Hiếu Dương thầm thả lỏng cơ thể, nhưng vẫn không dám lơ là cảnh giác. Anh cảm thấy rất có khả năng người đó đã phát hiện ra mình, vì thế mới cố ý làm vậy để anh mất cảnh giác, sau đó tấn công bất ngờ.

Vương Hiếu Dương nghĩ thầm: Cần phải nghĩ ra cách gì đó để nắm quyền chủ động mới được, như vậy mới có khả năng giành phần thắng.

Nghĩ đến đây, Vương Hiếu Dương khom lưng, nhặt một viên gạch trên mặt đất, nắm chặt trong tay. Đợi người kia đứng dậy, quay người, anh sẽ xông đến đập vào đầu hấn, vậy là sẽ ổn.

Đợi một lúc người đó mới từ từ đứng dậy, lại ngẩng đầu nhìn căn nhà cũ, sau đó đội mũ lên, chậm rãi xoay người.

Vương Hiếu Dương nắm chặt tay, hơi run rẩy. Trước đây khi còn ngồi trên ghế nhà trường, tuy anh không phải là học sinh giỏi, nhưng chí ít vẫn chưa từng đánh nhau, cùng lắm cũng chỉ là trốn học, hút thuốc...

Thế nên lúc này, anh thực sự có hơi hoảng loạn. Đợi người đó xoay người, Vương Hiểu Dương giơ tay quá đầu, đang định xông thẳng ra ngoài thì liền nhìn thấy mặt của người đó, thế rồi lập tức ngậy người.

Chương 10: Kẻ tấn công lúc nửa đêm

Vì sao Giám đốc Lưu Chuẩn lại xuất hiện ở nơi này? Vương Hiểu Dương cầm viên gạch, không biết nên đặt xuống hay nên tiếp tục cầm như thế.

Lưu Chuẩn không phát hiện ra Vương Hiểu Dương, hắn cúi đầu, bước nhanh về phía trước. Lúc đi đến chỗ rẽ, hắn cảm thấy dường như có người theo sau mình nên đã quay người lại nhìn nhưng không thấy gì. Hắn sờ chiếc mũ đang đội trên đầu, hơi sửng sốt, sau đó quay lại và tiếp tục bước đi.

Vương Hiểu Dương thở phào nhẹ nhõm, cũng may anh đã kịp thời trốn ra phía sau bức tường nên mới không bị phát hiện. Sau khi đặt viên gạch xuống, anh tiếp tục bám theo sau Lưu Chuẩn, anh muốn xem xem rốt cuộc vì sao Lưu Chuẩn lại xuất hiện ở nơi này. Tuy cái đầu của Từ Tây được phát hiện ở đây nhưng lẽ nào Lưu Chuẩn lại có tình có nghĩa như vậy, còn đến đây để cúng tế cô ta hay sao?

Tuy khả năng này cũng có thể xảy ra nhưng không biết vì sao, Vương Hiểu Dương cảm thấy nếu là người khác thì còn có thể, riêng Lưu Chuẩn thì không. Bình thường, hắn luôn tìm cách đày đọa nhân viên, chẳng lý nào lại coi trọng tình nhân như vậy.

Để làm rõ mục đích của Lưu Chuẩn, Vương Hiểu Dương quyết định sẽ đi theo quan sát hắn, nếu hắn thực sự là người giết chết Từ Tây thì kẻ tấn công Hà Tích Mộ rất có khả năng cũng là hắn.

Sau khi rời khỏi nơi hẻo lánh đó, Lưu Chuẩn gọi một cuộc điện thoại, chừng mười phút sau, một chiếc xe dừng lại bên cạnh hắn. Chỉ thấy hắn giật mạnh chiếc mũ, quăng đi, sau đó mở cửa xe rồi chui vào trong. Ngay lập tức, chiếc xe khởi động, lao đi vun vút, rất nhanh đã chẳng còn bóng dáng.

Vương Hiếu Dương đi đến nhặt chiếc mũ vừa bị Lưu Chuẩn vút đi, nhìn con đường đã không còn bóng xe rồi lặng lẽ bước lên phía trước. Anh không hiểu, rốt cuộc Lưu Chuẩn đến đây làm gì?

“Ái chà, không ổn rồi!” Vương Hiếu Dương chột thốt lên, đã sắp mười hai giờ, anh phải nhanh chóng quay lại bệnh viện. Nếu Hà Tích Mộ tỉnh dậy mà không thấy anh thì chắc chắn sẽ rất thất vọng.

Vương Hiếu Dương chạy vội đến giao lộ, chặn một chiếc taxi. Sau khi lên xe, anh thở phào nhẹ nhõm rồi nói với tài xế: “Nhanh, nhanh đến bệnh viện!”

Đến bệnh viện, Vương Hiếu Dương bỏ lại một tờ năm mươi tệ rồi vội vã xuống xe, trên tay vẫn cầm chiếc mũ của Lưu Chuẩn. Anh chạy một mạch đến cửa phòng bệnh của Hà Tích Mộ, sau khi nhìn thấy Lan Vũ Hàm thì mới yên lòng một chút, thế rồi liền khom lưng, chống hai tay lên đầu gối, thở hổn hển không ngừng.

Lan Vũ Hàm thấy Vương Hiếu Dương thì lập tức quay đi, không thèm nhìn anh. Trong lúc anh rời đi, bác sĩ có qua phòng bệnh vài lần, nhưng dù cô có hỏi điều gì cũng chỉ nhận được những câu trả lời dè dặt từ phía họ. Thái độ như vậy khiến cô rất bất an, cô luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó nhưng lại không biết nói với ai nên cứ đi đi lại lại một mình ở ngoài phòng bệnh.

Vương Hiếu Dương đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán rồi nói với Lan Vũ Hàm: “Vũ Hàm, thật ngại quá, tôi vừa có việc gấp nên phải ra ngoài một lát, khi nào có cơ hội tôi sẽ mời cô một bữa cơm để chuộc lỗi. Một Một bây giờ thế nào rồi?”

“Tôi không đói khát đến mức phải chờ anh mời.” Lan Vũ Hàm tỏ vẻ khinh thường.

“Không, không, tôi không có ý đó, tôi biết...” Vương Hiếu Dương nhất thời không biết phải nói gì. Anh cũng biết lúc đó rời đi là không đúng, nhưng nếu cứ ở lại đây, chắc chắn anh sẽ phát điên. “Tóm lại, lần này tôi đã nợ cô một ân tình, lần sau cô có chuyện gì thì chỉ cần nói một câu, tôi nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

Dù Vương Hiếu Dương đã nói vậy nhưng Lan Vũ Hàm vẫn chẳng hề thay đổi thái độ. Cô đang định nói gì đó thì mấy bác sĩ và y tá đi tới, mở cửa phòng bệnh và bước vào trong. Cô đành nuốt lại những lời định nói, đứng ở bên ngoài nhìn vào trong phòng bệnh với vẻ lo lắng. Chỉ thấy các bác sĩ lúc thì ấn chỗ này, lúc lại xem chỗ kia trên người Hà Tích Một. Vì họ đều đeo khẩu trang nên không thể nhìn rõ sắc mặt, điều này lại càng khiến Lan Vũ Hàm cảm thấy lo lắng.

Sau khi kiểm tra một lượt, các bác sĩ bước ra ngoài, để lại hai y tá ở bên trong.

Lan Vũ Hàm và Vương Hiếu Dương lập tức chạy đến, đồng thanh hỏi: “Sao rồi, bác sĩ?”

Một bác sĩ gỡ khẩu trang ra, bình thản nói: “Đã qua cơn nguy kịch, bây giờ có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường.” Nói xong liền đi ngay.

“Tốt quá rồi!” Vương Hiếu Dương và Lan Vũ Hàm vui vẻ thốt lên, sau đó cùng cười lớn.

Ba viên cảnh sát hình sự vẫn luôn túc trực ở chỗ này, khi nhìn thấy những cử chỉ của Vương Hiếu Dương và Lan Vũ Hàm thì liền thở phào nhẹ nhõm. Một người nói: “Người bị hại đã qua cơn nguy kịch, tôi sẽ gọi điện báo cho Đội trưởng. Hai cậu ở đây theo dõi tình hình nhé!” Nói xong, anh ta rút điện thoại ra và đi đến một góc khác để gọi điện, chỉ một lát đã quay lại, nói: “Đội trưởng nói sẽ đến, chúng ta cứ ở đây quan sát tình hình là được rồi.”

Hà Tích Mộ đã qua cơn nguy kịch nên Lan Vũ Hàm sẽ về nhà, thành ra lúc này chỉ còn lại một mình Vương Hiếu Dương ở lại bệnh viện.

Đến tận sáng sớm hôm sau, Hà Tích Mộ mới dần tỉnh lại. Cô nhìn thấy Vương Hiếu Dương đang ngồi bên cạnh, bèn hỏi bằng giọng yếu ớt: “Hiếu Dương, em đang ở đâu vậy?”

Vương Hiếu Dương vô cùng kích động nhưng cố kiềm chế cảm xúc của mình, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hà Tích Mộ, cười nói: “Ở bệnh viện. Mọi chuyện ổn cả rồi, em không sao cả. Bây giờ em cảm thấy thế nào? Có đói không? Có muốn ăn chút gì không, anh đi mua cho em!”

Hà Tích Mộ lắc đầu.

“Nếu không ăn thì làm sao em có thể chịu nổi, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ em chưa ăn gì rồi.” Vương Hiếu Dương tỏ vẻ lo lắng.

“Em không muốn ăn gì cả.”

“Thế thì thôi vậy.” Vương Hiếu Dương buồn bã nói, sau đó lại hỏi: “Tối hôm kia, vì sao em lại một mình đến chỗ đó? Em có biết chỗ đó

nguy hiểm như thế nào không, lỡ xảy ra chuyện gì, em bảo anh phải làm sao chứ? May mà Lan Vũ Hàm có việc tìm em nên mới kịp thời phát hiện ra, nếu không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

Nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm đó, Hà Tích Mộ nghĩ ngay đến nét mặt của cậu bé ấy, đó là bộ dạng cảm hận đến mức dù cô có chết thì cậu ta cũng không tha thứ cho cô, cô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát. Nhưng vì sao cô vẫn được cứu sống trong trường hợp đó? Cô cảm thấy vô cùng kì lạ.

“Đúng rồi, Lan Vũ Hàm đâu?”

“À, từ lúc em xảy ra chuyện, cô ấy chưa về nhà nên lúc bác sĩ bảo em đã qua cơn nguy kịch, cô ấy liền về qua nhà rồi.”

“Thì ra là vậy, thật vất vả cho cậu ấy quá.” Nói xong, Hà Tích Mộ bỗng nhìn thấy chiếc mũ đặt trên bàn. Cô chưa từng nhìn thấy chiếc mũ đó, bèn hỏi: “Đó là mũ của anh à? Anh mua nó khi nào vậy, sao em chưa thấy bao giờ nhỉ?”

Lúc đầu Vương Hiếu Dương còn không biết Hà Tích Mộ nói đến chiếc mũ nào, nhưng khi quay đầu nhìn lại, anh lập tức hiểu ra, đáp: “Đây không phải mũ của anh.”

“Không phải của anh, lẽ nào là của Lan Vũ Hàm?”

“Cũng không phải.”

“Vậy...”

Vương Hiếu Dương đưa tay xoa mặt, cầm chiếc mũ lên nhìn lướt qua, rồi nói: “Đây là mũ của Lưu Chuẩn, hắn vứt nó dưới đất nên anh nhặt lại, nhưng cũng chẳng để làm gì.”

“Mũ của Lưu Chuẩn sao? Em chưa từng nhìn thấy anh ta đội chiếc mũ này.” Hà Tích Mộ cảm thấy vô cùng kì lạ. “Anh ta đã vứt chiếc mũ này đi, anh còn nhớ về làm gì?”

“À, chuyện này thực sự có chút kì lạ, để anh từ từ kể cho em nghe, được không?”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Vương Hiểu Dương liếc mắt nhìn Hà Tích Mộ, hỏi: “Ai đến vào lúc này nhỉ?”

Thấy Hà Tích Mộ cũng lắc đầu, anh đành đặt chiếc mũ xuống, đi ra mở cửa. Nhìn thấy Hứa Gia Danh, anh buồn bực thở dài một hơi, sau đó tránh qua một bên để Hứa Gia Danh và mấy người khác bước vào.

Hứa Gia Danh bước đến trước giường bệnh, hồ hững hỏi: “Nghe nói cô đã tỉnh, bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?”

Hà Tích Mộ không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

“Nếu có thể, chúng tôi muốn hỏi cô vài câu.”

Vương Hiểu Dương đứng bên cạnh tức giận nói: “Mộ Mộ vừa tỉnh mà các anh đã đòi hỏi này nọ rồi, có phải hơi quá không? Cô ấy cần phải nghỉ ngơi, muốn hỏi gì để lúc khác đi!”

“Thật ngại quá, xin anh phối hợp với công tác điều tra của chúng tôi!” Một người đứng bên cạnh Hứa Gia Danh nói.

“Nhưng các anh cũng phải tôn trọng chúng tôi chứ!”

Hà Tích Mộ sợ Vương Hiểu Dương nổi nóng, bèn nói: “Hiểu Dương, không sao đâu, em khỏe lên nhiều rồi, trả lời vài câu hỏi không thành vấn đề.”

“Nhưng...”

“Em không sao thật mà. À đúng rồi, bây giờ em hơi đói, anh đi mua ít đồ ăn cho em nhé?”

Biết rõ là Hà Tích Mộ đang gạt mình nhưng Vương Hiếu Dương vẫn không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu rồi bước ra ngoài.

Khi Vương Hiếu Dương đóng cửa, Hứa Gia Danh nói: “Cảm ơn sự phối hợp của cô. Về việc bị tấn công bất ngờ lần này, cô biết được bao nhiêu? Có nhìn rõ kẻ tấn công là ai không?”

“Ừm, tôi nhìn rõ, là một cậu bé.”

“Cô đang đùa giỡn chúng tôi sao?” Hứa Gia Danh giận dữ nói. Anh ta cho rằng Hà Tích Mộ đang nói hươu nói vượn, lần trước anh ta đã khẳng định là cậu bé đó không tồn tại, vì sao Hà Tích Mộ còn nói như thế?

“Vì sao tôi phải đùa giỡn các anh? Làm như vậy thì tôi được gì chứ?” Hà Tích Mộ hỏi ngược lại.

Hứa Gia Danh ghen lời. Thực ra, Hà Tích Mộ không có lí do gì để làm vậy, nhưng bọn họ đã điều tra rất kĩ mà vẫn không tìm được người này. Vì sao lại không tìm được một người có tồn tại chứ? Người đó rốt cuộc ẩn náu ở đâu?

Hứa Gia Danh rất giận, cho rằng cậu bé đó là do Hà Tích Mộ bịa ra. Sau khi hỏi xong quá trình cô xảy ra chuyện, anh ta bèn dẫn người rời đi.

Hà Tích Mộ biết Hứa Gia Danh không tin những gì cô nói, thế nên muốn tìm ra cậu bé đó, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Khi Vương Hiếu Dương mua đồ về, Hà Tích Mộ nghiêm túc hỏi: “Hiếu Dương, anh có tin em không?”

“Hả, cái gì?” Vương Hiếu Dương nghe Hà Tích Mộ hỏi vậy thì có chút sững sờ. Anh không biết vì sao cô lại hỏi câu đó, nhưng anh đương nhiên tin tưởng người anh yêu. “Điều này còn phải hỏi sao? Anh không tin em thì tin ai? Trong cuộc đời này, người anh tin tưởng nhất là cha mẹ anh, tiếp đến chính là em đấy.”

“Cảm ơn anh, Hiếu Dương.”

“Sao tự dưng lại khách sáo vậy? Anh tin tưởng em vốn là chuyện đương nhiên mà.”

“Vậy anh tin những lời em nói trước đây chứ? Chính là chuyện liên quan đến cậu bé đó, em thực sự đã nhìn thấy cậu ta trong tiểu khu. Hơn nữa lần này, em thành ra như thế này cũng là vì cậu ta. Thực ra con mèo đen đó là của cậu ta, cậu ta còn dùng dao đâm em nữa... Tóm lại, tất cả những chuyện này đều là do cậu ta làm.” Hà Tích Mộ đang nôn nóng nên nói chuyện có phần lộn xộn, rất khó diễn đạt hết suy nghĩ của mình.

Vương Hiếu Dương khẽ vỗ lên tay Hà Tích Mộ, dịu dàng nói: “Em đừng vội, có gì từ từ nói!”

“Tóm lại đều là do cậu ta làm...”

Chín rưỡi tối, Hứa Gia Danh ngồi trong văn phòng của đội trinh sát, đứng bên cạnh là Lưu Chuẩn, sắc mặt của hai người đều không tốt lắm, suốt hồi lâu không ai lên tiếng. Cuối cùng, Hứa Gia Danh chỉ vào chiếc ghế trước mặt và nói với Lưu Chuẩn: “Anh ngồi xuống trước đi, cứ đứng như vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.”

Lưu Chuẩn liền ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng phức tạp, hai tay xoa vào nhau.

“Sao anh còn dám đến chỗ tôi hả? Ngoài kia có bao nhiêu người nhìn vào, anh làm vậy khiến tôi rất khó xử! Cũng may bây giờ trời tối, mọi người đã về hết, nếu không anh bảo tôi phải nói sao với cấp dưới đây?” Hứa Gia Danh oán trách. “Nói thật với anh, anh chính là người bị tình nghi nhất trong cái chết của Từ Tây, bây giờ mọi người đang nghĩ cách thu thập bằng chứng, anh đột nhiên chạy tới đây, chẳng phải muốn hạ bệ tôi sao?”

Lưu Chuẩn lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải vậy. Nói thật lòng, tôi cũng rất bối rối, những người bên cạnh tôi đều đã biết chuyện này, vợ tôi thậm chí còn đòi li hôn với tôi. Tôi thể cái chết của Từ Tây không liên quan đến tôi, nhưng giờ thì tôi gặp rắc rối to rồi, anh biết đấy, vợ tôi...”

“Chuyện giữa anh và vợ anh, tôi không có hứng thú nghe, còn về chuyện của Từ Tây, ngoài thân thể vẫn chưa tìm thấy, những thứ khác tôi đã điều tra kỹ càng rồi. Tôi thực sự không thể tưởng tượng được một cô gái chỉ mới hai mươi mấy tuổi như cô ta đã đầu tư bất động sản. Anh cho cô ta tiền sao?”

“Sao có thể chứ!” Lưu Chuẩn kích động nói. “Tôi có bao nhiêu tiền, anh không biết sao? Mua nhà cho ả đã là giới hạn của tôi rồi, tôi đâu có thừa tiền cho ả làm mấy chuyện đó. Tôi nghĩ ngoài tôi ra, chắc chắn ả còn có những gã đàn ông khác. Nghĩ lại thì thấy thật khốn nạn quá, vì một món hàng nát mà bây giờ tôi phải khuynh gia bại sản!” Thực tế Lưu Chuẩn không nghĩ vậy, nhưng Từ Tây đã chết, hắn cứ nói theo cách có lợi cho mình, dù sao người chết cũng không thể đối chứng.

Hứa Gia Danh cười lạnh, nói: “Đáng đời anh lắm! Nhưng hôm nay anh đến chỗ tôi rồi cuộc là có chuyện gì?”

Lưu Chuẩn bỗng nở nụ cười, lại lấy điếu thuốc đưa cho Hứa Gia Danh bằng hai tay, đợi Hứa Gia Danh cầm lấy đưa lên miệng thì lập tức châm lửa giúp. “Thực ra là thế này, chuyện về Từ Tây, anh xem có thể xử lý giúp tôi được không, đừng làm ồn ào quá, tốt nhất là chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không!”

“Chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không sao? Lưu Chuẩn ơi Lưu Chuẩn, anh nghĩ chuyện này là cái gì? Ăn trộm hay là ăn cướp?” Hứa Gia Danh kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, tức giận nói. “Đây là một vụ án mạng đó!”

Lưu Chuẩn thấy thế thì vội nói: “Không, không, tôi không có ý này. Tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi, tôi chỉ hy vọng anh bỏ qua mối quan hệ giữa tôi và Từ Tây thôi. Anh biết tôi nói cái gì mà, chỉ cần vợ tôi không đòi li hôn, những chuyện khác đều dễ nói. Người anh em, với quan hệ của chúng ta, bây giờ tôi gặp phải cảnh ngộ này, anh cũng nên giúp tôi một chút chứ! Yên tâm đi, tôi không để anh giúp không tôi đâu.”

“Anh có ý gì? Định hối lộ tôi sao?”

Lưu Chuẩn khoác vai Hứa Gia Danh, cười nói: “Đâu có, tôi không dám làm những chuyện đó đâu! À, bây giờ đã muộn rồi, chúng ta tìm một nơi ăn uống đã, sau đó có chuyện gì sẽ bàn bạc thêm, được không?”

“Đúng là tôi cũng đói bụng rồi, tìm chỗ nào để nhét đầy cái bụng đã.”

“Được thôi, đến chỗ nào tùy anh, bữa này tôi mời!”

Sau khi xuất viện, Hà Tích Mộ theo Vương Hiếu Dương về nhà anh. Vương Kiến Quốc đang uống trà, đọc báo, nhìn thấy Hà Tích Mộ thì lập tức nở nụ cười, đặt tờ báo xuống, nói: “Tích Mộ đến rồi à! Mau qua đây ngồi đi! Sức khỏe của cháu thế nào rồi? mấy ngày nay bác không có thời gian đến thăm cháu, chuyện trong đội thực sự nhiều quá.”

“Không sao đâu bác ạ, cháu khỏe hẳn rồi.” Hà Tích Mộ cười, nói.

Sau vài câu hàn huyên, Vương Hiếu Dương nói: “Cha, thực ra lần này bọn con có một vài chuyện muốn hỏi cha. Con biết đó là chuyện công việc, cha không tiện tiết lộ, nhưng bọn con vẫn mong cha có thể tâm chước, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ.”

“Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng vậy?”

“Đương nhiên là chuyện liên quan đến vụ án mạng rồi.” Vương Hiếu Dương nói thẳng vào chuyện chính. “Đã điều tra ra thân phận của nạn nhân chưa ạ? Con nghĩ là được thôi, chỉ cần liệt kê danh sách những người mất tích ở khu vực đó rồi tiến hành so sánh thì sẽ biết được.”

Vương Kiến Quốc chau mày nhìn hai người trước mặt, tỏ vẻ khó hiểu, hỏi: “Điều này có liên quan gì tới hai đứa?”

“Đương nhiên là có liên quan ạ!” Hà Tích Mộ nói bằng giọng chắc nịch. “Trước đây cháu từng nói về một cậu bé, sau đó người tấn công cháu, muốn giết chết cháu cũng chính là cậu ta, nhưng mọi người đều nói không có người nào giống như vậy, chuyện này chẳng phải rất lạ sao? Hơn nữa, bây giờ cháu còn nghi ngờ thủ phạm giết chết hai người trước cũng là cậu ta. Bác ạ, cháu biết Hứa Gia Danh không tin cháu, vì thế cháu muốn tự điều tra, cháu hy vọng bác có thể giúp cháu.”

“Không được! Nếu một mình cháu có thể điều tra ra chuyện này thì còn cần đến cảnh sát làm gì?” Vương Kiến Quốc tức giận nói. “Có rất nhiều việc hai đứa không nên nhúng tay vào, mà chính xác hơn là không được nhúng tay vào. Chuyện về cậu bé đó bác sẽ tự điều tra, đảm bảo sẽ không để lọt thủ phạm. Còn hai đứa cứ đi làm bình thường là được rồi, đừng lo lắng quá!”

“Nhưng cha ạ, Mộ Mộ đã suýt bị giết hại đấy!”

“VẬY thì sao? Cha đã nói rồi, chuyện này cảnh sát tự khắc sẽ điều tra.”

Thấy Vương Kiến Quốc cương quyết như vậy, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương liếc mắt nhìn nhau, biết chắc rằng sẽ không hỏi được điều gì. Cuối cùng, Vương Hiếu Dương nói: “Thế thì thôi vậy, chào cha, bọn con có việc phải đi trước đây ạ.”

“Hầy, hai cái đứa này, ở nhà ăn cơm rồi hầy đi.” Vương Kiến Quốc đứng dậy níu giũ, vì nếu để hai người họ đi, khi vợ ông đi chợ về nhất định sẽ không bỏ qua cho ông, cho nên dù thế nào ông cũng phải giữ họ ở lại ăn cơm.

Vương Hiếu Dương biết cha mình rất sợ mẹ nên càng muốn đi, ai bảo vừa nãy ông công tư phân minh như vậy chứ. “Bọn con không ăn đâu! Bọn con thực sự có việc mà, để lần sau cha nhé, bọn con đi đây!”

“Chúng cháu đi đây ạ, tạm biệt bác!”

Sau khi ra ngoài, một cơn gió lạnh thổi đến, Hà Tích Mộ bất giác rung mình, tâm trạng có phần hụt hẫng vì những lời của Vương Kiến Quốc. Cô nhìn Vương Hiếu Dương, hỏi: “Bác trai không đồng ý giúp đỡ, vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Em yên tâm đi, tụi chúng ta cũng có thể điều tra được mà, đâu cứ nhất thiết phải nhờ người khác.” Vương Hiếu Dương nhẹ nhàng an ủi, nhưng thực ra chính bản thân anh cũng không biết nên làm gì tiếp theo. “Anh đói rồi, chúng ta đi ăn trước đã. Nếu em không sợ, chúng ta sẽ quay lại nơi đó xem sao.”

“Anh muốn nói đến nơi em bị hại ư?”

“Ừ. Thực ra anh còn chưa nói cho em biết, mấy ngày trước anh đã nhìn thấy Giám đốc của em ở đó.”

“Cái gì?” Hà Tích Mộ suýt thì rớt cả hai mắt ra ngoài. “Anh không nhìn nhầm chứ? Lưu Chuẩn xuất hiện ở nơi đó sao? Chẳng lẽ hẳn không sợ linh hồn của Từ Tây đến tìm à?”

Vương Hiếu Dương vốn còn đang rầu rĩ, lúc này đã nở nụ cười, khẽ xoa đầu Hà Tích Mộ, nói: “Trên đời này làm gì có linh hồn, em nghĩ nhiều quá rồi đấy. Thực ra hôm ấy, anh đã nhặt được chiếc mũ của hắn ở đó, vốn định nói cho em biết nhưng sau đó Hứa Gia Danh đến nên anh quên mất. Anh cảm thấy Giám đốc của bọn em rất kì lạ, nếu muốn biết rõ chân tướng sự việc, chưa biết chừng phải bắt đầu từ hắn. Nhưng đương nhiên không phải là bây giờ, điều quan trọng nhất lúc này là ăn cho no bụng cái đã.”

“Vậy được, lát nữa chúng ta sẽ qua đó, chắc em vẫn nhớ đường. Mà em còn muốn tìm con mèo đen kia nữa, tìm được nó thì sẽ tìm được cậu bé kia.”

Chương 11: Tin tức bất ngờ

Ăn uống xong xuôi, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương liền đến nơi đã phát hiện ra cái đầu của Từ Tây.

Hà Tích Mộ đứng trên một bãi đất không bằng phẳng, chỉ vào hòn đá dưới chân và nói: “Nếu em nhớ không nhầm thì chính là nơi này. Lúc đó em đã ngã ở đây, cái đầu thì được đặt ở chỗ này, vừa khéo bị ánh đèn pin chiếu vào, trông vô cùng đáng sợ, bây giờ nghĩ lại em vẫn còn cảm thấy rùng mình.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, đều đã qua cả rồi.” Vì không muốn Hà Tích Mộ nhớ lại những chuyện không hay, Vương Hiểu Dương bèn kéo tay cô rời đi. Họ đến nơi Lưu Chuẩn đã từng ngồi xuống, rồi Vương Hiểu Dương nói: “Giám đốc của bọn em đã ngồi xổm ở nơi này. Khi đến đây, hắn đã đội chiếc mũ đó và vút nó trước khi lên xe, thế rồi anh nhặt lại.”

“Thì ra là vậy!” Hà Tích Mộ giật mình bừng tỉnh.

Tiếp đó, họ lại đi vòng quanh nơi này nhưng vẫn không phát hiện ra manh mối nào.

Hà Tích Mộ thất vọng ngồi xuống một thanh gỗ, nói: “Bỏ đi, có lẽ chúng ta chẳng tìm được thứ gì ở nơi này đâu. Có manh mối gì thì cũng bị người của Hứa Gia Danh mang đi hết rồi. Hiểu Dương này, hay là chúng ta đi thôi, trời sắp tối rồi.”

“Nhưng chúng ta còn chưa đến nơi em bị tấn công.” Vương Hiểu Dương khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì. “Đúng rồi Mộ Mộ, anh thấy cậu bé đó rất quen thuộc khu này, lại thường xuyên xuất hiện quanh đây nên rất có khả năng cậu ta sống ở nơi này đây.”

“Ở nơi này sao? Nhưng người ở khu này đã dọn đi hết rồi mà, với lại những ngôi nhà quanh đây đều không an toàn, làm sao mà sống được!” Hà Tích Mộ trầm ngâm nói. “Em cảm thấy cùng lắm chỉ là cậu ta quen thuộc nơi này thôi, chứ không thể sống ở nơi này được.”

Vương Hiểu Dương cười, nói: “Sao lại không thể? Em yêu, không tận mắt nhìn thấy thì không nên khẳng định. Thôi, bây giờ chúng ta đến nơi em bị đâm xem thử nhé.”

“Nhưng em không nhớ đường. Hôm đó trời rất tối, không nhìn thấy gì cả, em chỉ đi theo cảm giác thôi.”

“Em không nhớ thì còn có anh mà. Lúc đi tìm em, anh đã đi qua nơi này một lần, vì thế cũng biết được đại khái phương hướng.” Vương Hiểu Dương rất tự tin về khả năng cảm nhận phương hướng của mình, chỉ cần đi qua một lần là anh có thể nhớ rõ đường, huống hồ buổi tối hôm đó anh còn đi qua đi lại nơi này nhiều lần như thế.

Hà Tích Mộ thở dài một hơi, nói: “Vậy được, chúng ta đi tiếp thôi.”

Khi đi theo Vương Hiểu Dương, Hà Tích Mộ chẳng có chút ấn tượng nào về những đoạn đường mình đã đi qua. Tuy cô không phải loại mù đường nhưng trong trường hợp đó, cô chẳng thể nhớ được mình đã đi qua những đâu, vì thế lúc này, cô có vẻ rất ngỗ ngàng, thậm chí khi đến nơi mình bị đâm, cô vẫn không thể nhớ ra được điều gì.

Vương Hiếu Dương chỉ vào bức tường của ngõ cụt, nói: “Hôm đó em tựa người vào đây, sau đó thì gục xuống. Đã nhìn thấy chỗ này chưa? Tuy đã bị nước mưa xóa đi ít nhiều nhưng vẫn còn vết máu. Lúc đó, trên người em toàn máu là máu làm anh vô cùng hoảng sợ. Nếu em mà có mệnh hệ gì, anh thực sự không biết phải sống tiếp như thế nào nữa.”

“Phì, phì, sao anh nói gở vậy? Chẳng phải bây giờ em đang rất khỏe sao?” Hà Tích Mộ đỏ ửng mặt, cô rất ít khi nghe thấy Vương Hiếu Dương nói những lời tình cảm như vậy, vì thế nhất thời không thích ứng nổi. Cô ngồi xuống để che giấu sự thẹn thùng, lại quờ tay lên mặt đất lạnh như băng và tưởng tượng tình cảnh lúc đó. “Ngẫm lại thì đúng là nguy hiểm thật. Đúng rồi, hình như lúc đó em nghe thấy có người nói điều gì đó, nhưng sao lại không thể nhớ ra nhỉ? Trí nhớ của em tệ quá!”

“Rốt cuộc là thế nào? Em cố nhớ lại đi!”

“Để em nghĩ xem đã! Em còn nhớ lúc em bị đâm, hình như có người nói chuyện với cậu bé đó, sau đó cậu ta liền bỏ đi. Cụ thể đã nói những gì, để em nghĩ lại xem nào... Trời ơi, sao em lại ngốc nghếch như vậy chứ?” Hà Tích Mộ vò đầu bứt tai vẻ vô cùng buồn bực.

Vương Hiếu Dương nắm tay Hà Tích Mộ, không cho cô tự làm tổn thương mình nữa. “Không sao đâu, không nhớ được thì thôi, ai mà chẳng có lúc đăng trí, khi nào em nhớ ra được thì tính tiếp. Trời sắp tối rồi, chúng ta đi thôi, nếu lại gặp phải những chuyện quái lạ thì rắc rối to.”

Sau khi rời khỏi ngõ cụt đó, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đắn đo không biết có nên trở về tiểu khu hay không nên đứng lại ngoài cổng tiểu khu.

Đúng lúc này, có hai người phụ nữ chừng năm mươi tuổi bước qua bên cạnh Vương Hiếu Dương và Hà Tích Mộ. Hai người họ một béo một gầy và có vẻ rất thân thiết. Lúc nói chuyện, họ cúi thấp đầu, gương mặt tràn ngập nụ cười.

“Chúng ta đi thôi, cứ ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì.” Hà Tích Mộ đề nghị.

“Ừ.”

Thế là Vương Hiếu Dương và Hà Tích Mộ liền bước đi theo sau hai người phụ nữ đó.

“Cô biết không, Trịnh Nghị Hiển chết rồi đấy, hình như bị người ta moi cả ruột ra, nghe nói rất kinh khủng.” Người phụ nữ béo nói với vẻ xúc động, chân tay khua khoắng loạn xạ. “Nếu tôi mà nhìn thấy chắc sẽ sợ đến chết mất.”

Người phụ nữ gầy dừng lại, đưa mắt nhìn người phụ nữ béo, sau đó tiếp tục bước đi, vừa đi vừa nói: “Thật thế sao? Gã đó thực sự chết rồi sao? Xem ra đúng là ông trời có mắt, ác giả ác báo, kẻ ác cuối cùng cũng chết rồi.”

Càng nghe, Hà Tích Mộ càng cảm thấy quen thuộc, bèn kéo Vương Hiếu Dương đi nhanh hơn để đến gần hai người phụ nữ kia, như vậy sẽ nghe rõ hơn một chút.

Người phụ nữ béo nói tiếp: “Đúng đấy, nhớ lúc hần cưỡng chế dỡ nhà của chúng ta, đuổi chúng ta ra ngoài, tôi đã nghĩ kẻ này nhất định sẽ bị báo ứng. Nhìn mà xem, tôi đã nói trúng rồi. Không biết người tốt nào đã làm chuyện này nữa, sau này nếu có gặp, tôi nhất định phải cảm ơn mới được.”

“Nói cũng phải, nhưng vì sao cô biết vậy?”

“Tôi có người nhà làm trong sở cảnh sát, mấy ngày trước đã nghe nói rồi.” Người phụ nữ béo cười nói vẻ vô cùng đắc ý.

Hà Tích Mộ quay sang nói nhỏ với Vương Hiếu Dương đang thẳng thốt: “Nhìn vẻ mặt của anh thì chắc chúng ta đang cùng nghĩ đến một nơi rồi, thật là muốn tìm thì tìm không ra, không tìm lại sờ sờ trước mắt. Hiếu Dương, bây giờ chúng ta nên làm gì? Có nên đi theo hai người phụ nữ này nữa không?”

“Anh nghĩ không đi theo họ nữa thì hơn, họ nói chuyện rất mơ hồ, chúng ta có bám theo cũng chẳng thu hoạch được gì nữa đâu.” Ở nhà, Vương Hiếu Dương đã cảm nhận được một cách sâu sắc sự đáng sợ của phụ nữ, ngay đến Vương Kiến Quốc cũng phải đau đầu về điều này. “Chúng ta cứ đến hỏi thẳng thì hơn.”

“Như vậy liệu có ổn không?”

“Đương nhiên là ổn rồi, xem anh này.”

Nói xong, Vương Hiếu Dương buông tay Hà Tích Mộ, rảo bước đi đến trước mặt hai người phụ nữ, cười nói: “Cháu chào hai cô, lúc này cháu có nghe hai cô nói đến Trịnh Nghị Hiển, lẽ nào hai cô cũng quen người này sao?”

Khi bị Vương Hiếu Dương chặn ngang đường, hai người phụ nữ lộ vẻ cảnh giác, nhưng vừa nghe nói đến Trịnh Nghị Hiển thì bèn thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ béo nói: “Chúng tôi có quen hẳn, nhưng cậu là ai? Lẽ nào là người quen của Trịnh Nghị Hiển? Vừa này chúng tôi không nói xấu hẳn đâu.”

“À không, không, cô hiểu lầm ý cháu rồi.” Vương Hiếu Dương vội giải thích. “Thực ra, cả cháu và bạn gái đều bị Trịnh Nghị Hiển hãm hại, vì thế vô cùng cảm hận hắn. Đúng rồi, đây là bạn gái của cháu.” Nói xong, Vương Hiếu Dương kéo Hà Tích Mộ tới, vẻ mặt tươi cười.

Hà Tích Mộ cũng lập tức nở nụ cười, cúi thấp đầu, nói: “Cháu chào hai cô!”

“Chà, cô bé này trông xinh quá, lại còn cao nữa.” Người phụ nữ gầy nhìn Hà Tích Mộ từ trên xuống dưới một lượt, nói.

“Ha ha, cô quá khen rồi, như cô mới tốt, đáng người khỏe khoắn, chắc cô chưa tới bốn mươi tuổi đâu nhỉ?” Để lấy lòng đối phương, Hà Tích Mộ cố ý nói ra những lời dễ nghe nhất. “Đến lúc bằng tuổi cô bây giờ mà có được đáng người đẹp thế này thì cháu có nằm mơ chắc cũng vẫn cười tươi.”

Quả nhiên, những lời của Hà Tích Mộ khiến người phụ nữ gầy hớn hở mặt mày. Bà ta kéo tay Hà Tích Mộ, nói: “Cô bé này đúng là biết nói chuyện, thực ra tôi đã năm mươi một tuổi rồi, nào phải bốn mươi gì đâu! Đúng rồi, lúc này hai đứa có nói đến Trịnh Nghị Hiển, hắn đã làm gì hai đứa vậy? Có phải cũng đến cường chế dõ nhà không? Hai đứa ở đâu vậy?”

Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào Trịnh Nghị Hiển có liên quan đến đội giải tỏa khu nhà đó?

“Đúng thế ạ, bọn cháu đã bị hãm hại đến mức thâm thối.” Vương Hiếu Dương bỗng dừng lại một lát, rồi hỏi: “Nhưng hắn đã làm gì hai cô vậy? Nhìn vẻ cảm hận đến tận xương tủy của hai cô, chắc hắn đã từng làm rất nhiều chuyện xấu xa đúng không?”

“Đúng vậy, hẳn đúng là rất xấu xa!” Người phụ nữ mập nói với giọng đầy căm phẫn. “Nếu hai đứa cũng bị hấn hại thì chắc đã biết rồi, lúc đó hẳn muốn dỡ nhà của bọn tôi, nhưng lại chỉ đền bù có một chút tiền. Chúng tôi không chịu đi, hẳn bèn giở trò cưỡng chế, còn cho máy xúc đến phá nhà. Rất nhiều người kêu gào thảm thiết nhưng chẳng có tác dụng gì, vì thế chúng tôi vô cùng căm hận hẳn.”

Người phụ nữ gầy nói tiếp: “Đúng vậy, hai đứa còn trẻ, chắc chưa hiểu được cảm giác đó. Phải trơ mắt nhìn ngôi nhà mình đã sống mấy chục năm bị người ta dỡ đi, thực sự là khó chịu vô cùng. Điều tại cái tên Trịnh Nghị Hiến đó, nếu không phải do hẳn thì bây giờ chúng tôi đã chẳng phải sống ở một nơi xa lạ rồi.”

“Đúng vậy, cái tên Trịnh Nghị Hiến đó bây giờ chết rồi, đúng là báo ứng, làm quá nhiều chuyện xấu ắt sẽ bị trừng phạt.”

Nhìn nét mặt đau khổ của hai người phụ nữ, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương bỗng không biết nên nói gì, đành đứng yên nghe họ nói xấu Trịnh Nghị Hiến.

Sau khi tạm biệt hai người phụ nữ, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương quay trở về. Đã biết người chết là ai, vậy thì họ phải đi hỏi thăm về những chuyện liên quan đến Trịnh Nghị Hiến, vì thế, họ quyết định trước tiên sẽ đến công ty bất động sản.

“Anh nói xem, vì sao Hứa Gia Danh không công khai thân phận thực sự của Trịnh Nghị Hiến nhỉ?” Hà Tích Mộ vừa đi vừa hỏi.

Vương Hiểu Dương lắc đầu, đúng lúc có một chiếc taxi đi tới, anh vừa vẫy tay vừa nói: “Anh làm sao biết được! Cha anh không nói gì với chúng ta, còn tỏ thái độ đó, đúng là kì lạ!”

Sau khi đã lên xe, Vương Hiểu Dương nói với tài xế: “Đến công ty bất động sản Mỹ Lai ở đường Minh Dương.”

Hà Tích Mộ cũng rất đau đầu, sự việc này nếu chỉ dựa vào bản thân họ thì sẽ rất khó để tìm ra manh mối, như bây giờ cũng chỉ là đi một vòng luẩn quẩn, dù có đến công ty bất động sản thì cũng chưa chắc đã hỏi được điều gì. Cô bèn nhìn Vương Hiểu Dương, hỏi: “Hiểu Dương, chúng ta cứ thế này qua đó liệu có tác dụng gì không?”

“Không có tác dụng gì thì cũng phải đi, nếu không thử thì làm sao biết là có tác dụng hay không.” Vương Hiểu Dương cũng không mấy tự tin về hành động lần này nhưng vẫn phải tìm những lời dễ nghe để nói. “Ngày mai trường anh bắt đầu tổ chức thi cuối kì rồi, sau đó là kì nghỉ, tới lúc đó chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian, vì thế em không cần lo lắng.”

“Em cảm thấy mình quá ích kỉ, suốt ngày làm phiền đến anh. Bây giờ, khó khăn lắm anh mới có chút thời gian để nghỉ ngơi thì lại phải chạy ngược chạy xuôi vì chuyện của em. Hiểu Dương, hay là chúng ta bỏ đi?” Nghĩ đến việc Vương Hiểu Dương mỗi ngày phải bôn ba vất vả, Hà Tích Mộ bất giác cảm thấy xót xa vô cùng.

Nhưng Vương Hiểu Dương chỉ lắc đầu, cười nói: “Sao thế được? Hung thủ đã khiến anh suýt mất em, sao có thể cho qua được chứ! Dù sao anh cũng không có việc gì làm trong kì nghỉ, nếu cả ngày chỉ chơi chắc sẽ buồn bực đến chết mất, bây giờ có chuyện để làm rồi, rất đúng lúc.”

Thực ra Vương Hiểu Dương nói vậy cũng chỉ là để an ủi Hà Tích Mộ mà thôi. Anh biết, tuy ngoài miệng Hà Tích Mộ nói bỏ đi nhưng trong lòng cô lại không nghĩ vậy, từ ngày đầu tiên quen biết Hà Tích Mộ, Vương Hiểu Dương đã biết cô có tính rất tò mò, gặp chuyện gì cũng

phải làm rõ ngọn ngành, nếu không sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu hôm nay anh đồng ý từ bỏ việc này, cô nhất định sẽ một mình điều tra, như thế đương nhiên là không ổn, vì nếu lại có chuyện gì xảy ra với cô, anh sẽ oán hận bản thân mình.

Sau khi họ đến công ty bất động sản, trời đã nhá nhem tối, một số người bắt đầu ra về.

Hàn Tích Mộ liếc nhìn đồng hồ, nói: “Lạ thật, vẫn chưa đến giờ tan làm, sao bọn họ đã về rồi nhỉ?”

Vương Hiểu Dương quan sát một lúc rồi nói: “Có một số người không phải nhân viên ở đây, lẽ nào là người mua nhà? Tiểu khu của chúng ta nếu cũng nhộn nhịp được như ở đây thì tốt quá.”

“Thế nên em mới muốn bán căn nhà đó đi, không biết Vũ Hàm đã giúp em tìm được người mua nhà chưa nữa.” Nói xong, Hà Tích Mộ bỗng nhìn thấy ông Lý sống ở một đơn nguyên khác trong tiểu khu, bèn kéo Vương Hiểu Dương chạy đến trước mặt ông, tươi cười, nói: “Ông Lý, cháu chào ông.”

Cũng giống như Hà Tích Mộ, ông Lý thuộc nhóm người dọn đến tiểu khu đầu tiên. Ở trong thành phố quá ồn ào, mà nhà cũng có điều kiện nên con trai ông Lý mới mua một căn hộ ở ngoại ô để cha mẹ có thể an hưởng tuổi già.

Mỗi sáng sớm, ông Lý đều tập Thái Cực quyền trong khuôn viên tiểu khu, vì thế lúc đi làm Hà Tích Mộ thường xuyên gặp ông. Sau khi gặp gỡ nhiều lần, họ bắt đầu chào hỏi nhau, dần dà thì coi như là có quen biết.

Nhìn thấy Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương, khuôn mặt vốn đang tràn đầy vẻ tức giận của ông Lý dần ra phần nào, rồi ông cười, nói: “Ồ, là Tích Mộ đấy à, chào cháu! Đây là bạn trai cháu ư? Thật đúng là trai tài gái sắc, ha ha ha!”

Hà Tích Mộ liếc nhìn Vương Hiểu Dương, mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Ông Lý, ông toàn nói những lời dễ nghe thôi, nhưng cháu thích, hì hì.”

Vương Hiểu Dương thấy thế bèn nói: “Chào ông Lý, cháu là bạn trai của Tích Mộ. Cô ấy thường kể với cháu về ông, nói ông rất trẻ, còn thích nói đùa, nhưng đối xử với cô ấy rất tốt, hôm nay được gặp ông thực là may mắn quá.”

“Cậu bé này thật khéo ăn nói, tôi đâu có tốt như vậy.” Tuy miệng nói vậy nhưng ông Lý rõ ràng đang rất vui, cơn giận trước đó đã tan biến hoàn toàn.

Hà Tích Mộ tranh thủ lúc tâm trạng ông Lý đang tốt, bèn vội vàng hỏi: “Đúng rồi ông Lý, sao ông lại đến đây vậy?”

Nhắc đến chuyện này, ông Lý lập tức trở nên kích động, nói: “Hai cháu không biết đó thôi, ta mới ở trong căn hộ đó được vài ngày đã xảy ra hàng loạt vấn đề, đầu tiên là rò rỉ nước, sau đó là nhảy cầu dao điện, rồi gần đây tường còn bị lồi lên và bong vôi nữa, mọi thứ rối tung rối mù cả lên. Ta gọi điện đến công ty bất động sản yêu cầu họ đến xem thì họ luôn kiếm cớ từ chối, làm ta tức chết mất. Hôm nay nhân lúc thời tiết tốt, ta mới qua đây một chuyến, nhưng hai cháu biết không, không ngờ họ lại nói đây không phải chuyện của họ, họ không thể giải quyết. Có công ty nào như vậy không chứ?”

“A, nghe ông nói vậy cháu mới nhớ ra, khi trời mưa tường nhà cháu bị ngấm nước, cháu còn tưởng chỉ mỗi nhà cháu có vấn đề. Cháu cũng định đến công ty bất động sản để hỏi cho rõ nhưng mấy ngày nay có một số chuyện, thế là quên mất. Hôm nay đến đây rồi, cháu phải hỏi cho ra nhẽ mới được.” Hà Tích Mộ nói.

Nhưng ông Lý lại lắc đầu, nói: “Ta khuyên cháu nên chuẩn bị tâm lí trước, thái độ của bọn họ rất tệ. Cũng may là tuổi ta đã cao, không dễ nóng giận, chứ nếu đổi lại là hồi ta còn trẻ, ta ắt không để yên cho đám người đó đâu!”

“Được rồi mà, ông Lý, ông đừng tức giận nữa, chuyện này chắc chắn sẽ được giải quyết thôi, đây là trách nhiệm của bọn họ mà. Bây giờ trời cũng bắt đầu tối rồi, ông nên về đi thì hơn.” Vương Hiếu Dương nhẹ nhàng an ủi ông Lý, nhưng trong lòng cũng muốn biết vì sao công ty bất động sản lại dám làm như vậy, lẽ nào bọn họ không sợ bị khiếu nại ư?

“Ôi, có cách gì chứ, tức giận cũng vô ích, hôm nay ta đành về đã vậy, nếu bọn họ không giải quyết, ta sẽ đến đây hằng ngày.” Ông Lý hậm hực nói. “Thôi, ta đi trước đây.”

Vương Hiếu Dương gật đầu, nói: “Vâng ạ, ông đi cẩn thận.”

Ông Lý mới đi được mấy mét, Hà Tích Mộ bỗng nhớ ra điều gì, bèn chạy tới vội vã hỏi: “Đúng rồi, ông Lý, gần đây ông có nghe thấy tiếng mèo kêu không? Nhất là buổi tối ấy ạ, tiếng mèo kêu rất to.”

“Tiếng mèo kêu?” Ông Lý lộ vẻ kinh ngạc. “Tiếng mèo kêu gì cơ?”

“Là tiếng mèo kêu bình thường thôi ạ, nghe như là tiếng khóc của trẻ con, hơn nữa còn hay vang lên vào lúc nửa đêm. Lẽ nào ông và bà đều

chưa từng nghe thấy sao ạ?” Hà Tích Mộ nhìn ông Lý với vẻ mong chờ.

Ông Lý trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó ánh mắt sáng ngời, nói: “Ồ, cháu không nói thì ta cũng quên mất đấy. Ta nhớ ra rồi, bà nhà ta không được dễ ngủ như ta, chỉ cần tiếng động hơi lớn thôi là sẽ bị mất ngủ. Có mấy lần vào buổi sáng, bà ấy nói với ta là không biết mèo nhà ai kêu khiến bà ấy cả đêm không ngủ được, lúc đó ta còn cười bảo là bà ấy nghe nhầm.”

“Quả nhiên là vậy.” Hà Tích Mộ liếc nhìn Vương Hiếu Dương rồi lại đưa mắt nhìn ông Lý. “Vậy ông có biết đó là mèo nhà ai kêu không?”

Ông Lý lắc đầu, nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Nhưng cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng thấy ai mang mèo vào tiểu khu, chưa biết chừng đó không phải là mèo ở tiểu khu chúng ta đâu, dù sao bây giờ cũng có rất nhiều người nuôi chó mèo.”

“Bởi vì chúng đáng yêu mà.” Hà Tích Mộ nói. “Cháu lại làm lỡ thời gian của ông rồi, thật có lỗi quá.”

“Không có gì, chỉ là một, hai phút thôi mà. Thôi, ta đi trước nhé!”

“Vâng ạ, ông đi cẩn thận.”

Nhìn bóng lưng ông Lý rời đi, Hà Tích Mộ nói với Vương Hiếu Dương: “Thấy chưa, em không nói dối mà, thực sự có một con mèo, hơn nữa luôn kêu vào buổi tối, vì thế em mới nói cậu bé đó và con mèo nhất định là sống ở khu vực quanh đó. Nhưng Hứa Gia Danh lại nói đã lật tung nơi ấy lên rồi mà vẫn không tìm thấy người này, như vậy chẳng phải là rất kì lạ sao?”

Vương Hiếu Dương ráp nối các sự việc đã xảy ra rồi bắt đầu suy nghĩ. Lúc đầu anh còn có chút nghi ngờ những lời Hà Tích Mộ nói, nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn tin tưởng.

“Được rồi, vào trong đó thôi, nếu không bọn họ sẽ về mất đấy.” Hà Tích Mộ kéo tay Vương Hiếu Dương, đi về phía cửa lớn của công ty bất động sản.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng còi hụ của xe cảnh sát vang lên. Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương lập tức dừng chân, nhìn về hướng phát ra âm thanh. Sau mấy chuyện xảy ra gần đây, họ đặc biệt nhạy cảm với tiếng còi hụ này, vừa nghe thấy đã giật mình thon thót, cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Đội đã, đó không phải là Hứa Gia Danh sao?” Vương Hiếu Dương chỉ vào chiếc xe cảnh sát vừa đi qua bên cạnh, tuy chỉ nhìn liếc qua nhưng anh vẫn nhận ra Hứa Gia Danh với ánh mắt lạnh lùng, hờ hững kia.

Hà Tích Mộ lập tức nói: “Nhanh bắt xe, chúng ta bám theo!”

Chương 12: Tiếng khóc của người đàn bà

Tính cả chiếc xe Hứa Gia Danh ngồi thì tổng cộng có bốn xe cảnh sát được điều động. Cả bốn chiếc xe đều đi rất nhanh, liên tiếp vượt đèn đỏ. Nếu đây không phải đô thị loại hai, tình trạng tắc đường không quá nghiêm trọng thì chắc Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đã bị mất dấu rồi.

Rất kì lạ, đoàn xe cảnh sát cuối cùng lại đi về hướng tiểu khu nơi Hà Tích Mộ sinh sống. Vì là ngoại ô nên nơi này chỉ có một con đường dẫn đến tiểu khu nên Hà Tích Mộ không thể nào nhầm được. Nếu gần đây không xảy ra hai vụ án mạng thì cô còn có chút hoài nghi, nhưng bây giờ cô có thể khẳng định những chiếc xe cảnh sát đó đang tới tiểu khu nhà mình.

Đúng như dự đoán, cuối cùng đoàn xe cảnh sát đã đến tiểu khu. Hơn nữa giống như lần trước, Hứa Gia Danh không vào tiểu khu mà tới khu vực những căn nhà cũ nát.

Để tránh bị Hứa Gia Danh phát hiện, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương dừng xe cách những ngôi nhà cũ kia khá xa, dù sao họ cũng biết đường đi rồi. Chỉ có điều tốc độ đi bộ rất chậm, họ xuống xe không bao lâu thì đã không thấy bóng dáng những chiếc xe cảnh sát đâu nữa, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng còi hú.

Giống như lúc phát hiện ra đầu của Từ Tây, phía trước ngôi nhà cũ đó cũng có rất nhiều người. Bọn họ không ngừng bàn tán, chỉ trỏ, nhưng

về mặt ai nấy đều lạnh lùng, giống như chuyện không liên quan gì tới mình.

“Ái chà, sao lại như vậy chứ? Chưa đầy một tháng mà tiểu khu của chúng ta đã có đến ba người chết, sau này còn ai dám sống ở đây nữa?”

“Đúng vậy, liệu có phải khu này xuất hiện một tên cuồng sát rồi không? Tôi phải về nói chuyện với đám cháu của tôi mới được, không cho chúng ra ngoài chơi vào buổi tối nữa, tan học là phải về ngay. Còn cả cửa sổ nữa, phải gia cố thêm mới được, nếu không thì nguy hiểm quá.”

“Nghe đâu người chết là đội trưởng đội san lấp mặt bằng. Lúc tiểu khu này chưa xây dựng, chính hắn đã đưa người đến đây đập phá. Hình như hắn chết mười mấy ngày rồi, thi thể thối rữa, nếu không có chứng minh thư bên người thì không thể nhận ra, đúng là vô cùng thê thảm. Nghe nói cô gái phát hiện ra cái xác bây giờ đang phải nhập viện vì quá sợ hãi đấy.”

Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương vừa lắng nghe những lời bàn tán vừa gặng sức chen vào giữa đám đông. Lúc này hiện trường đã bị cảnh sát dùng dây cảnh giới quây lại, hơn nữa còn có ba, bốn cảnh sát canh giữ ở lối ra, người bình thường không thể ra vào.

“Tệ quá, bọn họ hành động nhanh thật đấy!” Hà Tích Mộ không kìm được hậm hực nói. “Hiểu Dương, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Đi vào từ chỗ này là điều không thể, trừ phi chúng ta biết phép tàng hình.” Vương Hiểu Dương dùng tay che cho Hà Tích Mộ, không để cô bị đám đông xô đẩy. “Có điều, anh biết một con đường nhỏ khác, chỉ là không rõ đi theo lối đó có tới được nơi này không, chúng ta cứ thử xem sao nhé?”

Hà Tích Mộ không chút do dự nói: “Đương nhiên là phải thử chứ.” Nếu ở lại đây chẳng có ích gì, vậy chi bằng thử con đường khác, chưa biết chừng lại có thu hoạch bất ngờ.

Vương Hiểu Dương liền kéo tay Hà Tích Mộ len ra khỏi đám đông, đi vòng qua nơi này, rẽ sang bên trái, tới một con hẻm nhỏ. Vương Hiểu Dương vô tình phát hiện ra con đường này trong lúc tìm kiếm Hà Tích Mộ, anh mới chỉ đi qua một lần, không có nhiều ấn tượng, vì thế có thể vòng về chỗ ngôi nhà cũ kia hay không anh cũng không dám chắc. Nhưng nói chung, các con hẻm được xây dựng trước đây thường thông với nhau, vì thế không có gì bất ngờ khi đi theo lối này có thể quay vòng trở về.

Hà Tích Mộ đưa mắt nhìn xung quanh, nghe thấy âm thanh loáng thoáng, như thể đây là một thế giới khác, cô bất giác nắm chặt tay Vương Hiểu Dương, nói: “Nơi này yên tĩnh quá!”

“Ừ, tại nơi này không còn người ở nữa rồi mà.” Vương Hiểu Dương giải thích. “Được rồi, đi thôi, em nhớ cẩn thận một chút!”

Con hẻm rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, thực ra đó chỉ là phần khe hở giữa hai ngôi nhà. Hơn nữa, dưới nền đất toàn là bùn lầy ẩm ướt, còn tỏa ra một thứ mùi hôi thối khó tả. Cũng may trong hẻm có những viên gạch được xếp dưới đất làm chỗ kê chân, nhưng lúc đi vẫn phải vô cùng cẩn thận, nếu không có thể trượt ngã bất cứ lúc nào.

Hà Tích Mộ bất giác cảm thấy rợn người, những cơn gió lạnh không ngừng thổi vào người cô từ mọi phía.

Vương Hiểu Dương phát hiện Hà Tích Mộ đang run rẩy, bèn quay đầu lại, hỏi: “Sao vậy, em lạnh à?”

“Không có gì, em vẫn ổn. Đúng rồi, còn bao xa nữa vậy?”

Ở nơi này, giọng nói hơi to một chút là sẽ tạo thành tiếng vang khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi đi qua con hẻm, trước mặt họ xuất hiện hai con đường rộng chừng một mét. Lần trước Vương Hiếu Dương quá nóng ruột nên cũng không nhớ rõ mình đã đi bên nào, nhưng dù có nhớ thì cũng chẳng ích gì, bởi anh vẫn không thể xác định được chúng thông đến nơi nào.

“Làm sao bây giờ? Anh quên mất lần trước mình đã đi bên nào rồi.” Vương Hiếu Dương nói.

“Không sao, chúng ta cứ chọn đại một bên thôi, coi như là một chuyến phiêu lưu, ha ha ha ha.” Hà Tích Mộ cười và vỗ nhẹ lên lưng Vương Hiếu Dương, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ vào con đường bên phải. “Vậy để em quyết định nhé, chúng ta chọn bên này đi! Em thấy bên này có vẻ âm u hơn, chắc âm khí của người chết phát ra từ đó, chúng ta mau đi thôi!”

Câu nói này của Hà Tích Mộ khiến Vương Hiếu Dương cảm thấy ớn lạnh, nhủ thầm ngay đến từ “âm khí” mà Mộ Mộ cũng đã nói ra, lẽ nào cô ấy không sợ sao?

Đang đi, Hà Tích Mộ bỗng nói: “À, Hiếu Dương này, anh không cảm thấy kì lạ sao?”

“Kì lạ? Cái gì kì lạ?” Vương Hiếu Dương chẳng hiểu ra sao, bèn hỏi lại: “Em muốn nói đến điều gì?”

“Anh thử nghĩ xem, vì sao ba người đó đều xuất hiện ở nơi này? Tạm chưa nói đến việc hiện trường các vụ án mạng là ở đâu, nhưng ít nhất đây cũng là nơi phát hiện ra một phần thân thể của bọn họ, điều này lẽ nào không kì lạ sao? Hơn nữa, ba người đều giống nhau, không ai còn

thân thể hoàn chỉnh. Chưa hết, không nói đến Từ Tây, nhưng Trịnh Nghị Hiển và người được phát hiện hôm nay đều có liên quan đến tiểu khu này.”

Vương Hiếu Dương giật mình bừng tỉnh ngộ, vỗ đầu nói: “Anh hiểu rồi, em muốn nói là ba người này rất có khả năng bị một kẻ giết hại, hơn nữa nguyên nhân còn có liên quan đến tiểu khu, đúng vậy không?”

“Đúng rồi, ý em chính là như vậy.”

“Suy đoán của em xem chừng cũng có lý đấy, nhưng vẫn còn điểm phải xem xét lại. Nói hai người đàn ông kia bị cùng một kẻ giết hại thì còn chấp nhận được, nhưng Từ Tây chẳng liên quan gì tới tiểu khu này cả, nói ra thì...”

“Chờ đã...” Hà Tích Mộ cắt ngang lời Vương Hiếu Dương, nắm tay anh vẽ kích động, móng tay cắm cả vào da thịt anh. “Em nhớ ra rồi, cuối cùng em cũng nhớ ra rồi. Lúc cầm dao đâm em, cậu bé đó đã nói những lời rất kì quái, cái gì mà đều tại chúng ta hãm hại, vì thế cậu ta mới phải báo thù. Chuyện này nhất định là do cậu ta làm, tất cả đều do cậu ta làm, cậu ta đang báo thù. Cậu ta đang báo thù đó!”

Nhìn dáng vẻ của Hà Tích Mộ, Vương Hiếu Dương biết cô đang nhớ lại buổi tối đáng sợ kia, bèn quay sang ôm chặt lấy cô, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện đã qua rồi, sẽ không còn ai đến làm hại em nữa, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ em.”

“Không phải đâu, cậu bé đó thực sự đã nói như vậy, cậu ta nói cậu ta trở thành như vậy là do chúng ta hãm hại. Em thật không nghĩ ra, tại sao lại là chúng ta hại cậu ta chứ? Em chẳng làm gì cả, vì sao cậu ta lại

muốn giết em? Đúng rồi, lần trước xe của em bị hỏng phanh, rồi cả vụ chậu hoa rơi xuống nữa, nhất định đều là do cậu ta làm, cậu ta muốn em chết.”

“Anh biết, nhưng chuyện đã qua rồi, sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, em yên tâm. Anh sẽ bảo vệ em, em đừng sợ, sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Được Vương Hiếu Dương trấn an, tinh thần Hà Tích Mộ rốt cuộc cũng dần bình tĩnh trở lại. Vương Hiếu Dương hỏi: “Em bây giờ ổn chứ? Chúng ta có nên đi tiếp không? Trời cũng tối rồi.”

Hà Tích Mộ trầm ngâm một lát rồi nói: “Em không sao, đi tiếp thôi. Mà hình như em vừa ngửi thấy mùi xác chết, chắc chúng ta sắp đến nơi rồi.”

“Thật không? Sao anh không ngửi thấy gì nhỉ?” Vương Hiếu Dương cố gắng hít sâu một hơi để xem có mùi gì không, đúng lúc có một cơn gió thổi tới, anh lập tức khom người nôn thốc nôn tháo tất cả những thứ đã ăn hồi trưa. Nhưng thứ mùi đó vẫn quẩn quanh trong mũi anh, không thể nào xua tan đi được.

Hà Tích Mộ nhẹ nhàng xoa lưng Vương Hiếu Dương, lại lấy khăn giấy ra giúp anh lau miệng, sau đó lo lắng hỏi: “Anh vẫn ổn chứ? Anh cũng ngửi thấy rồi đúng không? Chắc nơi chúng ta đang tìm ở ngay phía trước rồi. Hay là anh đừng đi nữa, để một mình em qua đó cũng được.”

“Không, anh sẽ đi cùng em, để em đi một mình anh không yên tâm.” Vương Hiếu Dương gắng sức đứng thẳng người dậy, xé tờ khăn giấy ra làm đôi và vê thành hai cuộn tròn nhét vào hai lỗ mũi, sau đó lại vê hai cuộn khác đưa cho Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ lắc đầu, nói: “Em không cần, chúng ta nhanh đi thôi.”

Nhưng thứ mùi đó quả thực rất nồng, Vương Hiếu Dương dù đã bịt mũi nhưng vẫn phải dùng tay áo che thêm. “Thật đáng sợ, trời đang lạnh mà còn có thể ngửi thấy mùi nồng như vậy, cái xác này rốt cuộc đã ở đây bao lâu rồi chứ?”

Hà Tích Mộ nhăn mũi, bước từng bước cẩn trọng. Cô bỗng cảm thấy có người đang theo dõi phía sau nên quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy bất kì thứ gì.

Sau khi đi ngang qua hai ngôi nhà, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương rốt cuộc cũng đến được nơi muốn đến, họ biết điều này là vì nghe được cuộc nói chuyện giữa Hứa Gia Danh và những người khác. Hai người đều rất mừng khi đi bữa mà lại đến đúng nơi, thậm chí còn muốn ôm chầm lấy nhau hét toáng lên, nhưng vì để tránh bị phát hiện nên đành im lặng.

“Thế nào rồi, đã chụp ảnh xong chưa?” Đây là giọng của Hứa Gia Danh.

“Dạ, xong rồi.”

“Đám người bên ngoài còn ở đó không? Các cậu mau tìm cách đuổi họ đi, chứ nếu thứ mùi này tỏa ra ngoài thì chắc chắn sẽ ầm ĩ cả lên đấy. Lúc này còn có nhà báo đến, cậu ra ngoài nói với Tiểu Dương là bất luận thế nào cũng đừng để những người đó vào, nếu họ mà viết lung tung thì rắc rối to.”

“Dạ, em biết rồi. À, Đội trưởng Hứa, vật chứng ở hiện trường đã thu thập đủ, đợi bên pháp y xử lý xong thi thể này thì chúng ta có thể về. Anh xem còn phải làm gì nữa không?”

“Các cậu hãy lấy chứng minh thư của Tô Hạo Châu đi điều tra cho tôi, nhớ làm rõ tất cả những chuyện có liên quan tới hắn ta. Còn cả Trịnh Hiển Nghị trước đây nữa, xem xem giữa hai người này có quan hệ gì. Lát nữa tôi sẽ đến bệnh viện, à mà bệnh viện nào ấy nhỉ? Người phát hiện ra thi thể tên là gì?”

“Là Bệnh viện Nhị Phụ, đi xe từ đây mất chừng hai mươi phút. Người phát hiện ra cái xác là một học sinh lớp 11, nghe nói là người thấy mùi lạ nên mới vào trong xem thử. Còn về tên thì... Đúng rồi, tên là Cao Tây, mới mười bảy tuổi.”

Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đưa mắt nhìn nhau, hiểu ngay ý của đối phương. Sau khi rời khỏi nơi này, họ cũng đến bệnh viện để tìm nữ sinh có tên Cao Tây đó.

Có điều, dù đã đến được nơi này nhưng muốn nhìn thấy thi thể cũng không phải là việc dễ, bởi xung quanh có nhiều người, họ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ bị phát hiện, đến lúc đó chắc sẽ rắc rối to.

Vương Hiếu Dương tựa người vào tường nhìn bầu trời đang tối dần, khẽ hỏi: “Trời sắp tối rồi, chúng ta vẫn phải đợi sao?”

Lúc này Hà Tích Mộ mới chợt nhận ra trời sắp tối, nếu còn không đi, đợi trời tối hẳn thì họ có muốn đi cũng chẳng dễ dàng gì. Cô không kìm được thở dài một hơi, trong lòng hết sức phiền muộn.

Vương Hiếu Dương thấy Hà Tích Mộ không nói gì, bèn khẽ lay tay cô, nhỏ giọng nói: “Đừng im lặng như vậy, anh đang đợi em quyết định đây này.”

Hà Tích Mộ nuốt nước miếng, sau đó chăm chú nhìn vào mắt Vương Hiếu Dương, nghiêm túc hỏi: “Hiếu Dương, anh sợ phải không?”

“Anh... Mộ Mộ, chẳng lẽ em định...” Mồ hôi của Vương Hiếu Dương chảy ròng ròng, dù ngày thường to gan lớn mật đến mấy nhưng trong trường hợp này, nói không sợ rõ ràng là lừa gạt chính mình. Có điều, Hà Tích Mộ nói như vậy tức là cô không muốn quay về, anh là một người đàn ông, sao có thể chùn chân chứ? Vì thế anh nói: “Em yên tâm, nếu em ở lại thì anh tuyệt đối sẽ không đi một mình.”

Ai ngờ Hà Tích Mộ lại bật cười, lắc đầu, nói: “Thực ra em rất sợ, vì thế em muốn nói là, dù anh có sợ hay không thì em cũng sợ, thế nên chúng ta về thôi. Với lại, dù chúng ta có ở lại đây thì cũng chẳng ích gì, chẳng lát nữa họ cũng mang thi thể đi, chi bằng mình cứ đi luôn thì hơn.”

Nghe thấy thế, Vương Hiếu Dương thở phào nhẹ nhõm. “Anh còn tưởng em... Thôi, không nói nữa, chúng ta về thôi, theo đường cũ mà về là được rồi.”

Trời mùa đông tối rất nhanh, mới thoáng đó mà màn đêm đã bao trùm. Lúc Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương quay về, họ gần như không nhìn thấy đường nữa, may mà Vương Hiếu Dương đã đi qua đây hai lần nên miễn cưỡng vẫn có thể đi được.

Sau khi đi được một đoạn, mùi thi thể không còn nồng như trước, Hà Tích Mộ hít sâu một hơi, thấy không khí đã trong lành hơn rất nhiều, lúc này mới nói: “Đã rời khỏi nơi đó rồi đúng không? Cảm giác này thật tuyệt.”

Vương Hiếu Dương lấy thứ bịt trong mũi ra, ném xuống đất. “Phải nhét hai cục giấy ở mũi thật khó chịu, quả nhiên được hít thở không khí trong lành vẫn là tuyệt nhất. Nhưng bây giờ cũng muộn rồi, mau đi thôi, chỉ cần đi qua con hẻm này thì coi như đã ra ngoài được rồi.”

“Ừm, ra bên ngoài được là an toàn rồi.” Hà Tích Mộ vui mừng nói.

Nhưng đúng lúc Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương chuẩn bị tiến vào trong con hẻm thì bỗng nghe thấy tiếng khóc. Hai người lập tức dừng lại, chăm chú lắng nghe xem âm thanh từ đâu vọng đến.

Tiếng khóc lúc to lúc nhỏ, có lúc còn chói tai thảm thiết, vẻ vô cùng đau khổ. Do bốn phía xung quanh đều là những căn nhà cũ nên tiếng khóc vang vọng khắp nơi, khiến người ta không thể biết được nó bắt đầu từ đâu. Nhưng có một điều chắc chắn là tiếng khóc phát ra từ chính nơi này chứ không phải từ bên ngoài kia.

Hà Tích Mộ cười khan mấy tiếng, nói: “Nơi này không còn người ở nữa rồi cơ mà, sao còn có âm thanh này? Lẽ nào chúng ta đang ở trong một bộ phim kinh dị? Nhất định là có ảo giác rồi.”

“Không, em nhầm rồi Mộ Mộ, âm thanh này không phải ảo giác, nó thực sự tồn tại, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh chúng ta.” Dù ở trong trường hợp này nhưng Vương Hiểu Dương cũng không chịu nói dối, bởi trong anh, lí tính luôn có vị trí lớn hơn cảm tính, đây chính là đặc điểm của một giáo viên toán học.

“Anh đừng đùa như thế chứ!” Hà Tích Mộ bỗng không khống chế được cảm xúc, đẩy mạnh tay Vương Hiểu Dương, ôm chặt đầu, kích động kêu lên. “Nơi này đâu còn người ở, sao lại có tiếng khóc khó nghe như vậy chứ? Nhất định là giả, tất cả đều là giả dối mà thôi!”

Dù Hà Tích Mộ đã trở nên như vậy nhưng Vương Hiểu Dương vẫn kiên trì với lí trí của mình. Anh muốn nắm chặt tay cô nhưng lại bị đẩy ra, vì vậy đành nói: “Em phải nhận thức rõ sự thật, cứ trốn tránh như vậy cũng chẳng ích gì. Tiếng khóc là có thật, nhưng rốt cuộc là ai đang khóc

thì chúng ta cần làm rõ, vì thế đừng kích động như vậy, được không? Mộ Mộ, bình tĩnh lại đi, đừng để ý đến âm thanh đó, chúng ta cứ bước từng bước một ra ngoài là được rồi. Chỉ cần đi qua con hẻm này là mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Sao có thể không để ý được chứ? Anh nghe đi, nghe kĩ đi, âm thanh này giống như đang nói: Mọi lỗi lầm đều là của các người, vì thế các người phải chết, đều phải chết! Vương Hiếu Dương, anh nghe đi!” Hà Tích Mộ có cảm giác như quay trở về lúc bị cậu bé kia tấn công, toàn thân lạnh giá tột cùng.

“Đau quá, đau quá! Cứu tôi, mau đến cứu tôi, cứu tôi với... Hu hu hu, đau chết mất, ai đến cứu tôi với! Mau đến cứu tôi, hu hu hu...”

Lần này, ngoài tiếng khóc còn có những tiếng gọi thảm thiết, là giọng khàn khàn của một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi. Người phụ nữ ấy không ngừng gào khóc, không gian tĩnh mịch bị những âm thanh chói tai ấy xé tan.

Hà Tích Mộ bỗng im lặng, cô chậm rãi dựa sát vào Vương Hiếu Dương, đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng mới nói: “Anh nghe thấy chưa? Hiếu Dương, anh nghe thấy chưa? Đó là tiếng gào khóc của một người phụ nữ, nhưng vì sao cô ta lại ở nơi này? Vì sao chứ?”

“Anh nghe thấy rồi, rất rõ ràng.” Trái tim Vương Hiếu Dương đập thình thịch trong lồng ngực, bốn bề xung quanh đều là một màu tối đen, bây giờ chỉ có hai người họ ở nơi này, dù thực sự xảy ra chuyện thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

“Hiếu Dương, chúng ta đi thôi, mau đi thôi!” Hà Tích Mộ kéo Vương Hiếu Dương chạy vào trong con hẻm. Chỉ tiếc là đường quá lầy lội, đi

còn không tiện chứ đừng nói đến chạy. Vì thế, giày của cô dính đầy bùn đất, thậm chí còn bị nước bắn bắn trên người, nhưng cô không bận tâm đến nhiều chuyện như vậy, bây giờ cô chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi.

Hai người dạt nhau chạy quá thật không tiện, cơ thể Vương Hiếu Dương thường xuyên bị cọ vào tường, đặc biệt là cánh tay, nhưng anh chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Lộp bộp... Lộp bộp...” Ngoài tiếng gào khóc, phía sau Vương Hiếu Dương bỗng vang lên những tiếng bước chân. Trong hoàn cảnh này, tiếng bước chân đó quả thực là vô cùng rùng rợn.

“Sao lại như vậy chứ?” Hà Tích Mộ kêu lên, trước đó cô đã cảm thấy có người theo dõi mình nhưng lại không nhìn thấy ai, lẽ nào bây giờ người đó đã xuất hiện?

“Hiếu Dương, anh chạy nhanh lên, đừng để bị đuổi kịp, nếu không thì nguy mất.”

Càng lo lắng, Hà Tích Mộ càng thúc giục Vương Hiếu Dương. Chân cô hiện giờ vẫn lún trong bùn nhão, bước đi bình thường cũng vô cùng khó khăn chứ đừng nói đến chạy. Nếu không phải đang nắm tay Vương Hiếu Dương, chưa biết chừng cô đã ngã nhào rồi.

Sau khi ra khỏi con hẻm, Hà Tích Mộ thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy ánh đèn cách đó không xa, cô rốt cuộc đã yên lòng trở lại. “Cuối cùng cũng thoát được rồi, những âm thanh đó cũng biến mất rồi, may quá...”

“Nếu chỉ là cậu bé đó thì vì sao chúng ta phải chạy chứ?” Lúc này Vương Hiếu Dương mới nhớ ra anh là một người trưởng thành, không

đến nỗi không đánh nổi một cậu bé mới mười mấy tuổi.

“Vì sao phải chạy ư ? Đương nhiên là...” Nói đến đây, Hà Tích Mộ bỗng im bặt.

“Sao vậy? Sao tự dưng em không nói gì nữa vậy?”

“Giám... Giám đốc, sao anh lại ở đây?”

Chương 13: Tờ giấy vay nợ biến mất

Sau cái chết của Từ Tây, Lưu Chuẩn luôn cảm thấy bối rối, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là chuyện hần nuôi bồ nhí ở ngoài đã bị bại lộ, vợ hần biết được liền cương quyết đòi li hôn, mà không chỉ có vợ hần, cả cha mẹ vợ, thậm chí là cha mẹ ruột của hần cũng vô cùng thất vọng về hần. Gia đình hần bây giờ đang rối như mớ bòng bong.

Còn công ty thì sao? Sau khi ban giám đốc của tổng công ty biết được chuyện này đã thay đổi hần thái độ với hần, trừ phi lập được nhiều công lớn, nếu không trong cuộc họp ban giám đốc lần tới, hần chắc chắn sẽ bị cách chức.

Ngoài rắc rối về sự nghiệp và gia đình, điều khiến Lưu Chuẩn đau đầu hơn nữa là tờ giấy vay nợ đã bị Từ Tây mang đi mất. Chỉ cần lấy lại được tờ giấy đó, dù phải li hôn hay thất nghiệp cũng chẳng sao, vì hần vẫn có tiền, đi đâu cũng có thể sống thoải mái.

Hôm Từ Tây chết, ban ngày Lưu Chuẩn vẫn luôn ở cùng cô ta, bèn để luôn tờ giấy vay nợ cho cô ta giữ, vì hần lo nếu để ở nhà thì có khả năng bị vợ mình phát hiện. Hần cũng không có gì phải lo lắng cả, vì muốn lấy được khoản tiền đó, ngoài tờ giấy vay nợ ra còn cần hần đích thân đi mới được, thế nên nếu chỉ có một tờ giấy vay nợ thì Từ Tây cũng chẳng thể làm được gì.

Nhưng Lưu Chuẩn không ngờ mới ban ngày mình còn ở bên cạnh Từ Tây, sáng hôm sau đã có người phát hiện ra đầu của cô ta rồi, hơn nữa

thời gian tử vong mà bên pháp y cung cấp là khoảng tám đến mười giờ tối. Như vậy tức là vài tiếng sau khi dùng xong bữa tối với hần, Từ Tây đã bị sát hại, còn tờ giấy vay nợ đó có còn trên người Từ Tây hay không thì tạm thời Lưu Chuẩn không rõ.

Lưu Chuẩn vốn đã trở lại căn nhà của Từ Tây để tìm kiếm với hy vọng nó sẽ ở đó, nhưng rốt cuộc chẳng tìm thấy thứ gì. Hơn nữa, vừa bước vào nhà, Lưu Chuẩn đã đoán được là Từ Tây chưa quay lại đây, bởi vì căn nhà vẫn gọn gàng, nếu Từ Tây đã về thì nhất định sẽ rất lộn xộn.

Hần đoán tờ giấy vay nợ vẫn còn ở trên người Từ Tây, thế nên mới năm lần bảy lượt đến nơi Từ Tây bị sát hại, hy vọng có thể tìm ra tờ giấy đó. Hơn nữa, theo thông tin Hứa Gia Danh lén lút để lại, nơi phát hiện ra chiếc đầu của Từ Tây chính là hiện trường gây án đầu tiên, túi của cô ta cũng được phát hiện ở gần đó, còn về phần cơ thể nằm ở đâu thì tạm thời chưa có thông tin gì.

Trước khi Từ Tây đi, Lưu Chuẩn đã chính mắt nhìn thấy cô ta để tờ giấy vay nợ ở trong chiếc túi đó. Vì thế, lúc cảnh sát gọi hần tới xác nhận chiếc túi của Từ Tây, hần đã rất kích động, người khẽ run rẩy, mồ hôi không ngừng túa ra trên trán. Khi Hứa Gia Danh hỏi hần có sao không, hần liền nói bởi vì nhìn thấy di vật của Từ Tây nên mới như vậy. Thực ra, hần chỉ chờ đợi sự xuất hiện của tờ giấy vay nợ kia thôi, lại vì có cảnh sát ở bên cạnh nên mới căng thẳng, bởi nếu tờ giấy vay nợ bị phát hiện thì rắc rối to.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại khiến Lưu Chuẩn buồn bực mãi không thôi, bởi vì trong chiếc túi không hề có tờ giấy đó. Hần vô cùng thất vọng, có cảm giác bị lừa dối. Tiếc là Từ Tây đã chết, hần chẳng có chỗ nào trút giận, đành cố gắng đi tìm lại tờ giấy vay nợ đó mà thôi.

Nếu là người khác thì chắc sẽ nghi ngờ tờ giấy đó đã bị hung thủ lấy đi, nhưng Lưu Chuẩn lại không nghĩ vậy, vì nếu hung thủ thực sự nhăm vào tờ giấy đó thì tại sao đồ dùng trong túi của Từ Tây lại còn nguyên vẹn như thế? Cho nên, hắn cảm thấy có lẽ tờ giấy vay nợ vẫn ở chỗ cũ, chẳng qua là bị gió thổi bay đi đâu đó mà thôi. Nhưng ngay trong lần đầu tiên đến nơi đó, hắn đã bị Vương Hiếu Dương nhìn thấy, chỉ có điều hắn lại không phát hiện ra đối phương. Ngoài ra, lúc đó là ban ngày, hắn lo bị người khác bắt gặp nên không dám ở lại quá lâu, chỉ tìm một lát đã vội vã rời đi.

Đây là lần thứ hai Lưu Chuẩn tới đây. Trời đã sẩm tối, lại nghĩ đã có ba vụ án mạng xảy ra ở nơi này, hắn cũng hơi sợ, nhưng nghĩ đến tờ giấy vay nợ, hắn liền nốc hết nửa chai rượu trắng, sau đó quyết định liều một phen. Có điều, sau khi đến nơi, bị gió lạnh thổi vào người, hắn liền tỉnh táo trở lại, mới tìm được mười mấy phút đã chuẩn bị đánh bài chuồn, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương, vì thế hắn ngạc nhiên vô cùng.

Về phần Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương, sau khi nhìn thấy Lưu Chuẩn, họ kinh hãi không nói nên lời, nhưng sau đó lại nhớ ra Lưu Chuẩn đã từng đến đây một lần, thế nên nỗi sợ hãi cũng dần giảm đi.

Nghe Hà Tích Mộ gọi một tiếng “giám đốc”, Lưu Chuẩn xấu hổ nói: “Ừ, Tiểu Hà đây à, đây là bạn trai của cô phải không? Tên là gì ấy nhỉ, Vương... Vương Dương đúng không?”

“Là Vương Hiếu Dương.” Hà Tích Mộ nói, rồi lại nghi hoặc hỏi: “Nhưng sao Giám đốc lại đến nơi này thế?”

“A, thực ra tôi...” Lưu Chuẩn nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nét mặt vô cùng bối rối, bàn tay cầm đèn pin không ngừng run lên, vì

thế ánh sáng cũng đảo đi đảo lại, vô tình rọi lên khuôn mặt của Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương. Phát hiện họ đều đang nhìn mình, Lưu Chuẩn bất giác lùi lại phía sau.

“Giám đốc?”

Lưu Chuẩn đưa tay sờ khuôn mặt nóng bừng vì ngấm rượu, bàn tay lành lạnh nên cảm giác rất thoải mái, sự căng thẳng giảm đi phần nào. “Thực ra, Từ Tây... Tiểu Hà, chắc cô cũng biết quan hệ giữa tôi và cô ấy, tôi đến đây là để thăm cô ấy. Chẳng phải có câu rằng người ra đi ở đâu thì linh hồn sẽ quanh quẩn ở đó sao? Vì vậy tôi nghĩ linh hồn của cô ấy chắc là ở quanh đây, thế nên mới đến thăm.”

“Thật không? Có chuyện như vậy sao?” Hà Tích Mộ nhìn Lưu Chuẩn bằng ánh mắt nghi ngờ, rồi lại quay sang nhìn Vương Hiếu Dương đang đứng bên cạnh. “Hiếu Dương, anh đã từng nghe nói về chuyện như vậy chưa?”

Vương Hiếu Dương lắc đầu vẻ mù tịt. “À, anh thì chưa nghe nói bao giờ, nhưng cũng có thể đây là suy nghĩ của những người thuộc thế hệ trước.”

“Đúng, đúng, Vương Hiếu Dương nói đúng, chuyện này chỉ có những người thuộc lứa tuổi của tôi trở về trước mới tin thôi. Các cô cậu còn trẻ, lại sống trong thời đại của khoa học nên chắc chắn không tin có ma quỷ hay linh hồn tồn tại.” Lưu Chuẩn như tìm được cứu tinh, lập tức nói bám theo lời của Vương Hiếu Dương.

Rõ ràng biết Lưu Chuẩn đang nói hươu nói vượn nhưng Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương cũng đành giả bộ như không biết gì.

Lưu Chuẩn nghĩ Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương tin những lời hắn nói, bèn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ lại chợt thấy có vấn đề, đã muộn như vậy rồi, vì sao Hà Tích Mộ lại ở đây? Hắn bèn hỏi: “Tiểu Hà này, thế vì sao cô và Vương Hiểu Dương lại ở đây vậy? Trời đã tối rồi.”

“Giám đốc không biết sao? Tôi sống ở tiểu khu cách nơi này không xa.” Hà Tích Mộ nói. Cô bỗng nghĩ ra một cách có thể dọa được Lưu Chuẩn, thế là cố ý làm ra vẻ nghiêm trọng, tiến lên phía trước vài bước để ánh đèn pin rọi vào mặt mình, lại nói với Lưu Chuẩn bằng giọng rờn rợn khác thường: “Giám đốc, thực ra ở nơi này đã chết ba mạng người, có một người còn chết ở phía sau anh, ruột văng ra khắp nơi, hai mắt trợn trừng về đây oán hận. Tôi nghĩ, nếu người chết thực sự có linh hồn thì nhất định sẽ đứng ở nơi mình đã chết, thấy có ai đi qua sẽ bóp cổ người đó, sau đó nói với người đó rằng: “Trả mạng cho ta!”.”

“A...” Lưu Chuẩn vốn đã rất sợ, lại bị Hà Tích Mộ hù dọa nên lúc này không kìm được kêu lên thất thanh, đánh rơi cả chiếc đèn pin xuống đất.

Lưu Chuẩn lau mồ hôi trên trán, để một tay trước ngực, không ngừng thở phì phò, một lúc sau mới cười gượng, nói: “Ha ha ha, Tiểu Hà, cô thật biết pha trò đấy, ha ha ha.”

“Tôi không pha trò đâu, những điều tôi nói đều là sự thật. Nửa giờ trước người của đội cảnh sát hình sự mới rời khỏi đây, anh biết không? Người chết hình như là đội trưởng đội san lấp mặt bằng gì đó, đã chết từ nhiều ngày trước rồi, thi thể bắt đầu thối rữa, tỏa ra một thứ mùi hôi thối vô cùng. À, mà anh có ngửi thấy thứ mùi đó không?”

“Ờe...” Lưu Chuẩn cảm thấy mình như đã ngửi thấy thứ mùi khó chịu đó, thế là không kìm được nôn khan một tiếng. Đương nhiên, hắn

biết Tô Hạo Minh đã chết, vì thế mới càng căng thẳng, bất giác nói: “Tô Hạo Minh, ông ta...”

Hà Tích Mộ vốn chỉ định hù dọa Lưu Chuẩn, không ngờ hắn lại nói ra cái tên này, xem ra giữa hai người bọn họ nhất định có quan hệ gì đó.

“Hiếu Dương, anh hãy an ủi anh ta vài câu đi.” Hà Tích Mộ nói nhỏ với Vương Hiếu Dương.

“Anh biết rồi.” Vương Hiếu Dương vừa nói vừa đi tới nhặt chiếc đèn pin rơi dưới đất lên, sau đó đến bên cạnh Lưu Chuẩn, vỗ nhẹ lên vai hắn và nói: “Anh không sao chứ Giám đốc Lưu? Ngại quá, cô ấy cứ thích trêu chọc người khác như vậy đấy. Trên thế giới này làm gì có ma quỷ, anh thấy có đúng không?”

Lưu Chuẩn lập tức gật đầu, nói: “Đúng vậy, không có ma quỷ, đương nhiên là không có ma quỷ.”

“Được rồi, bây giờ muộn lắm rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

“Anh nói rất đúng, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Lưu Chuẩn chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này. Ở đây thêm một phút, đối với hắn cũng là sự giày vò trong cơn thống khổ.

Sau khi về nhà, Hà Tích Mộ nằm trên xô pha với bộ dạng mệt mỏi.

Vương Hiếu Dương đóng chặt cửa, vào bếp đun nước rồi nói: “Em mệt rồi thì nghỉ ngơi đi. Anh cảm thấy như đã rất lâu mới quay lại nơi này nên có chút lạ lẫm.”

“Đương nhiên là lạ lẫm rồi, gần đây chúng ta luôn ở trong bệnh viện, sau khi xuất viện cũng đã quay về đây lần nào đâu.” Hà Tích Mộ

ngồi dậy, đưa tay day huyệt thái dương, cười nói: “Nếu không phải đã xảy ra chuyện thì căn nhà này có lẽ đã cũ đi nhiều rồi đấy.”

“Làm gì đến mức như thế, căn nhà này mới ở có mấy tháng mà đã cũ rồi thì mấy chục năm sau sẽ thành cái gì đây?” Vương Hiếu Dương bưng nước nóng từ trong phòng bếp đi ra, sau đó rót nước cho mình và Hà Tích Mộ. “Mà lúc này, sao em lại dọa Giám đốc của em như vậy? Chắc đêm nay anh ta không dám ngủ một mình đâu.”

Hà Tích Mộ nói: “Vì sao không thể dọa hấn ta chứ? Loại người như hấn, dọa nhiều một chút mới tốt, bình thường luôn hung hăng càn quấy, lần này cứ coi như em dạy cho hấn một bài học. Hơn nữa, anh không cảm thấy hấn toàn nói dối sao? Cái gì mà linh hồn chứ, đúng là nhăng nhít. Nếu thực sự có linh hồn, Từ Tây sớm đã đến nhà tìm hấn rồi.”

“Em nói vậy cũng có lý, nhưng vì sao hấn phải đến nơi đó nhỉ?”

“Chuyện này thì...” Hà Tích Mộ một tay cầm cốc nước, một tay chống cằm, suy nghĩ một lúc mới nói: “Lần trước anh đã thấy hấn ở nơi đó rồi, lại thêm lần này nữa, rõ ràng hấn đang tìm kiếm thứ gì đó, hơn nữa với bộ dạng lén lén lút lút như vậy thì có lẽ là rất sợ bị người khác phát hiện ra, anh có nghĩ vậy không?”

“Thứ không muốn bị người khác phát hiện ra? Là thứ gì nhỉ?”

“Sao em biết được! Nhưng nghĩ kỹ lại, thứ có thể khiến hấn nửa đêm còn chạy đến nơi này chắc chỉ có tiền thôi.” Hà Tích Mộ trầm ngâm nói.

Nghe Hà Tích Mộ nói thế, Vương Hiếu Dương cũng cảm thấy khả năng này rất lớn. “Đúng rồi, chúng ta còn phải đi tìm cô nữ sinh trung học

đã phát hiện ra thi thể của Tô Hạo Minh nữa. Cô bé ấy tên là gì ý ấy nhỉ, anh quên mất rồi.”

Hà Tích Mộ nhú chặt đôi mày, cố gắng suy nghĩ. “Tên là gì nhỉ, để em nghĩ lại xem nào. Đúng rồi, Cao Tây, hình như là Cao Tây, đang nằm ở Bệnh viện Nhị Phụ. Sáng mai chúng ta nhất định phải qua đó xem sao mới được.”

“Nhưng ngày mai em còn phải đi làm mà.”

“Em gọi điện cho Lưu Chuẩn xin nghỉ là được rồi. Nếu là trước đây, hẳn nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống em, nhưng em tin sau chuyện vừa rồi, hẳn sẽ không dám nói gì đâu.” Hà Tích Mộ nói bằng giọng chắc chắn, hơn nữa, dù Lưu Chuẩn thực sự không vui thì cùng lắm cũng chỉ trừ tiền thưởng của cô chứ không đến nỗi sa thải cô đâu.

Tuy cảm thấy Hà Tích Mộ làm như vậy không được hay lắm nhưng sau một hồi suy nghĩ, Vương Hiểu Dương vẫn đồng ý. Vì Hà Tích Mộ là phụ nữ, mà người ta thường ít cảnh giác với phụ nữ hơn, vì thế nếu hai người họ cùng vào bệnh viện, thái độ của người nhà Cao Tây chắc chắn sẽ tốt hơn.

Cả đêm, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đều không ngủ được mấy vì còn mãi suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây. Mà rất lạ, lần này bên ngoài đặc biệt yên tĩnh, đừng nói là tiếng mèo kêu, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng chẳng có. Hà Tích Mộ đã quen với tiếng mèo kêu sau mười hai giờ đêm, bây giờ bỗng nhiên không có, thế là lại càng khó ngủ.

Vì vậy, sáng hôm sau, hai mắt Hà Tích Mộ sưng húp, trông có vẻ rất uể oải, tiều tụy. Lúc soi gương, cô cảm thấy mình rất giống một nữ quỷ,

may mà không đau bù tóc rồi, nếu không thì chẳng khác gì nhân vật trong phim kinh dị.

Vương Hiếu Dương nhìn Hà Tích Mộ, xót xa nói: “Em vẫn Ổn chứ? Đêm qua không ngủ được phải không? Hay là hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ tới bệnh viện.”

Nhưng Hà Tích Mộ làm sao mà chờ được nữa, ngày nào cậu bé đó còn chưa xuất hiện, ngày đó cô còn chưa thể ngủ ngon, vì thế cứ tìm cách giải quyết ngay là tốt nhất. Cô lắc đầu, nói: “Em không sao. Bây giờ em sẽ gọi điện cho Lưu Chuẩn, anh chuẩn bị trước đi, đợi em gọi điện xong chúng ta sẽ đi luôn.”

Từ trước đến giờ Hà Tích Mộ luôn quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi. Vương Hiếu Dương đành thu dọn phòng qua loa, sau đó đi sắp xếp đồ đạc, lúc làm xong thì Hà Tích Mộ cũng gọi điện thoại xong.

“Chúng ta đi thôi!”

Bình thường, lái xe từ tiểu khu đến Bệnh viện Nhị Phụ mất chừng hai mươi lăm phút, nhưng vì chưa đến giờ cao điểm nên đường rất thoáng, Hà Tích Mộ chỉ mất mười lăm phút đã đến được Bệnh viện Nhị Phụ rồi.

Bệnh viện lúc nào cũng có rất nhiều người. Một số người thì mặt mày hớn hở vì bệnh tình có chuyển biến tốt, cũng có người tỏ ra u sầu, buồn bực vì bệnh tình trở nên trầm trọng hơn, một vài đứa trẻ thì lộ vẻ ngây thơ, chúng vẫn còn chưa biết gì về bệnh tật và cái chết, vì thế lúc nào cũng vui vẻ.

Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đứng ở cửa bệnh viện, lòng thầm thổn thức không thôi. Nếu không gặp phải sự cố ngoài ý muốn này, hiện giờ Cao Tây chắc đang trên đường đi học, vui vẻ nói cười với bạn bè, vậy mà giờ cô bé lại phải nằm ở phòng bệnh lạnh ngắt, trong đầu tràn ngập những hình ảnh máu me, dù có ngủ thì cũng rất dễ bị đánh thức bởi những cơn ác mộng.

Vì mượn cơ đến thăm bệnh nhân nên không thể đến tay không, do đó trước khi vào bệnh viện, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đã mua một ít hoa quả và thực phẩm chức năng rồi mới đi tới chỗ quây trực ban và hỏi cô y tá ở đó: “Xin hỏi, Cao Tây đang ở phòng bệnh nào? Chúng tôi là họ hàng của cô bé, biết cô bé không khỏe nên đến thăm.”

“Cao Tây?” Cô y tá trẻ ngược đôi mắt mệt mỏi vì mất ngủ lên, lại ngáp dài một cái, sau đó mới lấy cuốn sổ ghi chép ra, uể oải hỏi: “Là cô bé được đưa đến chiều tối hôm qua vì sợ hãi quá độ đúng không?”

“Đúng, đúng, chính là cô bé đó.” Hà Tích Mộ vội vàng gật đầu, nói.

“Ừm, vậy để tôi tìm xem.” Cô y tá nhìn cuốn sổ ghi chép, ngón tay lướt qua từng cái tên, sau khi lật được vài trang, đôi mắt bỗng sáng lên, ngón tay dừng lại ở một cái tên phía dưới, nói: “Lên tầng bốn thì rẽ trái, tìm phòng 423, cô bé ở phòng đó.”

Hà Tích Mộ cười, nói: “Đã làm phiền cô rồi, cảm ơn.”

Khi Hà Tích Mộ nói lời cảm ơn, cô y tá từ từ khép cuốn sổ ghi chép lại, đúng lúc này Vương Hiểu Dương vô tình liếc thấy thông tin gì đó, bỗng nhiên trở nên kích động, bèn kéo tay Hà Tích Mộ bước đi.

“Anh làm gì vậy?” Hà Tích Mộ hỏi với vẻ khó hiểu.

Vương Hiếu Dương vừa đi vừa giải thích: “Em biết anh vừa phát hiện ra điều gì không? Thì ra Cao Tây học ở trường của anh đấy. Lúc này anh vẫn luôn nghĩ xem chúng ta nên lấy danh nghĩa gì để đến thăm Cao Tây, bây giờ thì tốt rồi, vấn đề này coi như đã được giải quyết, chúng ta có thể đường đường chính chính đến thăm cô bé rồi.”

“VẬY thì tốt quá!” Hà Tích Mộ mừng rỡ nói. Cô vì nôn nóng muốn gặp Cao Tây nên chưa kịp nghĩ xem phải tự giới thiệu thế nào, trong lòng cũng rất lo lắng, nhưng bây giờ chuyện đó đã được giải quyết rồi.

Đến cửa phòng bệnh 423, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đưa mắt nhìn nhau, sau đó Vương Hiếu Dương gõ cửa. Tiếng ghế dịch chuyển lập tức vọng ra, chắc hẳn người ngồi trên ghế đã đứng dậy khi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Một lát sau, cửa phòng bệnh mở ra, đứng sau cửa là một người phụ nữ chừng ba bảy, ba tám tuổi, hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ.

Nhìn thấy những vị khách lạ mặt, người phụ nữ đó tỏ vẻ hoài nghi. “Hai người... lẽ nào đã đi nhầm phòng bệnh?”

Vương Hiếu Dương lập tức nở nụ cười tươi, nói: “Chị chắc là mẹ của Cao Tây đúng không? Chị hiểu lầm rồi, thực ra chúng tôi đến đây thăm Cao Tây. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là giáo viên ở trường trung học XXX, còn đây là đồng nghiệp của tôi. Nhà trường biết Cao Tây đang phải nằm viện nên đã cử chúng tôi đến đây thăm em ấy.”

“Đúng vậy ạ, chúng tôi đến thăm Cao Tây, không biết hiện giờ tình trạng của em ấy thế nào rồi?” Hà Tích Mộ giơ túi đồ đang cầm trong tay lên, tỏ ý rằng hai người họ thực sự đến thăm bệnh.

Chương 14: Lời cầu cứu bất đắc dĩ

Nghe xong lời giới thiệu của Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương, mẹ Cao Tây không còn tỏ ra cảnh giác nữa mà gượng cười, nói: “Thì ra là vậy, không ngờ nhà trường lại biết tin nhanh như thế, mới sáng sớm đã làm phiền hai người phải đi một chuyến thế này rồi, thật ngại quá.”

“Có gì đâu ạ, đây là điều chúng tôi nên làm mà.” Vương Hiếu Dương nói, sau đó lại nhìn mẹ Cao Tây, hỏi: “Chúng tôi có thể vào thăm Cao Tây một lát không?”

“Chuyện này...” Mẹ Cao Tây lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn lại phía sau. Thì ra lúc này Cao Tây đang ngủ, vì sợ hãi cực độ nên từ lúc được đưa đến bệnh viện, trạng thái tinh thần của cô bé luôn không ổn định, lại khóc suốt đêm qua nên đến sáng sớm, cô bé được chỉ định dùng thuốc an thần thì mới ngủ được. Vốn dĩ mẹ Cao Tây không đồng ý dùng thuốc an thần vì cảm thấy nó chỉ có hại mà không có lợi, cô muốn dùng tình yêu của người mẹ để an ủi Cao Tây. Nhưng mãi đến sáng sớm mà tinh thần Cao Tây vẫn không ổn định, cuối cùng cô đành đồng ý với đề nghị dùng thuốc an thần của bác sĩ.

Hà Tích Mộ nhìn thấu nỗi lo ngại của mẹ Cao Tây, bèn cười, nói: “Chị yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền Cao Tây nghỉ ngơi, chỉ muốn nhìn xem em ấy thế nào rồi thôi, để nếu lãnh đạo có hỏi tình hình, chúng tôi còn biết mà trả lời.”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ muốn nhìn thấy em ấy một lát thôi.”
Vương Hiếu Dương phụ họa.

Mẹ Cao Tây suy nghĩ một lát, trên mặt tuy lộ rõ vẻ không bằng lòng nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, dù sao người ta cũng là giáo viên do nhà trường cử đến, nếu ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy mà cũng không chấp nhận thì rõ ràng là không ổn.

Sau khi được mẹ Cao Tây cho phép, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương thở phào nhẹ nhõm rồi nở một nụ cười áy náy và đưa cho cô túi quà vừa mua, sau đó đi vào phòng bệnh. Trong phòng bệnh lúc này chỉ có duy nhất một bệnh nhân là Cao Tây nên yên tĩnh lạ thường.

Cao Tây với khuôn mặt nhợt nhạt đang thở từng nhịp không đều, lúc nhanh lúc chậm, nét mặt cũng không bình thường, lông mày chau lại, có lúc còn gào thét. Có lẽ trong giấc mơ, cô bé vẫn không thể quên cảnh tượng mà mình đã bắt gặp cách đây chưa lâu, tuy đã ra sức trốn tránh nhưng không cách nào giữ bỏ nó ra khỏi trí óc.

Sau khi đứng cạnh giường quan sát một lúc, Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đều tỏ vẻ bối rối không biết nên làm thế nào, rồi khẽ thở dài, nói với mẹ Cao Tây đang đứng bên cạnh: “Chúng ta ra ngoài thôi.”

Mẹ Cao Tây khẽ gật đầu, đi đến cạnh giường chỉnh lại chăn của Cao Tây cho ngay ngắn, sau đó lại khẽ vuốt ve khuôn mặt Cao Tây rồi mới xoay người đi ra ngoài. Có lẽ do cảm nhận được sự ấm áp từ mẹ, trong khoảnh khắc được vuốt ve, nét mặt Cao Tây rõ ràng có vẻ thoải mái hơn.

Ra khỏi phòng bệnh, Hà Tích Mộ hỏi trước: “Tình hình của em Cao Tây hiện giờ thế nào rồi?”

“Thầy cô cũng thấy rồi đấy, rất tệ. Hơn ba giờ sáng hôm nay Tây Tây được tiêm thuốc an thần nên mới ngủ được, nhưng khi tỉnh dậy thế nào thì tôi cũng không rõ nữa.” Mẹ Cao Tây lộ rõ vẻ ưu lo. “Gặp phải chuyện thế này thực sự là... Lúc đầu con bé đã sợ đến nỗi ngất đi, đến bệnh viện không bao lâu thì tỉnh lại, nhưng không thể khống chế được cảm xúc. Nói thật, chuyện này quá đáng sợ, mà con bé mới mười bảy tuổi, khả năng chịu đựng của tâm lí còn kém, lâm vào tình trạng như vậy cũng là lẽ thường tình. Điều tại tôi không tốt, sớm biết như vậy tôi đã không để con bé ra ngoài mua đồ một mình rồi.”

Quả nhiên, phụ nữ cứ gặp chuyện đau khổ là lại muốn kể lể, tuy bề ngoài có vẻ không muốn nói gì nhưng thực tế lại khao khát được dốc bầu tâm sự, hy vọng đối phương có thể hiểu và cảm thông cho nỗi bất hạnh của mình. Mẹ của Cao Tây chính là kiểu phụ nữ này. Ban đầu cô mang lòng để phòng Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương, nhưng sau khi nhận ra họ không có ác ý thì trong lòng bắt đầu nảy sinh thiện cảm, đúng lúc Hà Tích Mộ lại hỏi về Cao Tây, cô gặp được cơ hội tốt bèn nhanh chóng kể lể nỗi bất hạnh của mình, hy vọng có thể nhận được sự an ủi từ phía đối phương.

Nghe mẹ Cao Tây kể xong, Vương Hiểu Dương lập tức tỏ ra buồn bã, sau đó nói: “Đây đúng là chuyện vô cùng bất hạnh. Về chuyện của Cao Tây, nhà trường cũng cảm thấy rất buồn. Ngẫm ra, chuyện này cũng một phần là do sự sơ suất trong giáo dục của nhà trường, sau này chúng tôi sẽ tăng cường các hình thức giảng dạy về phương diện này. Còn về tình hình của Cao Tây, chúng tôi tin rằng bây giờ y học đã rất phát triển, cô bé nhất định sẽ sớm khỏe lại thôi, chị cứ yên tâm.”

“Nếu thực sự là như vậy thì tốt quá. Từ nhỏ Tây Tây đã hướng nội, không thích nói chuyện, gặp phải chuyện này chắc chắn sẽ khó hồi phục

hơn người bình thường.” Nói đến đây, sự oán hận hiện rõ trên khuôn mặt của mẹ Cao Tây. “Không biết ai đã làm chuyện thất đức như thế, cảnh sát cũng chẳng ra sao, làm ăn quá tệ hại. Nếu không vì bọn họ thì Tây Tây nhà tôi đã chẳng gặp phải chuyện này rồi!”

Nghe thấy những lời chỉ trích của mẹ Cao Tây, Hà Tích Mộ chỉ biết gượng cười, sau khi suy nghĩ kỹ mới nói: “Chị nói rất đúng, lẽ ra cảnh sát phải sớm phát hiện ra chuyện này mới đúng. Nhưng rốt cuộc Cao Tây phát hiện ra thứ đó như thế nào vậy? Sao cô bé lại đến nơi đó?”

“Thực ra đều là lỗi của tôi, nếu tôi không bảo con bé đi mua đồ, nó sẽ không ra ngoài vào lúc đó, như vậy thì sẽ không...”

“Hình như chị hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi không hỏi vì sao Cao Tây ra ngoài, mà là vì sao cô bé lại đến chỗ đó.” Hà Tích Mộ có hơi sốt ruột vì mẹ Cao Tây nói một thôi một hồi mà không đi vào trọng tâm vấn đề. Cho dù lúc đó cô ta kêu Cao Tây ra ngoài mua đồ, nhưng người bình thường sẽ chỉ đi mua đồ thôi, chẳng bao giờ đến một nơi như thế, chuyện này rõ ràng là hết sức khác thường.

Mẹ Cao Tây ngẩng lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng, rồi lắc đầu, nói: “Chuyện này... tôi cũng không rõ nữa. Tôi không biết vì sao Cao Tây lại đến đó, nghe đâu nó đã ngửi thấy một thứ mùi kì lạ nên mới đi qua xem thử. Nhưng tôi chưa ngửi thấy mùi đó bao giờ, hàng xóm xung quanh cũng thế, vì vậy rốt cuộc tại sao Cao Tây lại đi đến đó, tôi cũng không rõ lắm. Nhưng những điều này đều không quan trọng, chỉ cần Cao Tây có thể nhanh chóng khỏe lại là tốt rồi.”

“Chị nói rất đúng. Chị cứ yên tâm, Cao Tây nhất định sẽ sớm khỏe lại thôi.” Vương Hiểu Dương là thầy giáo, vì thế có kinh nghiệm trong việc tiếp xúc với phụ huynh học sinh hơn. Anh nhận ra sự không hài lòng

của Hà Tích Mộ, bèn nói: “Nếu đã như vậy, chúng tôi không quấy rầy Cao Tây nghỉ ngơi nữa. Lát nữa còn phải lên lớp, chúng tôi xin phép đi trước đây.”

“Ồ, vậy tôi không làm chậm trễ thời gian của hai người nữa, để tôi tiễn hai người ra ngoài.”

Hà Tích Mộ vội vàng nói: “Không cần đâu, chị cứ ở lại đây chăm sóc cho Cao Tây thì hơn, hiện giờ sức khỏe của Cao Tây vẫn là quan trọng nhất.”

Đúng lúc mẹ Cao Tây định nói gì đó, tiếng gào thống thiết của Cao Tây bỗng vang lên trong phòng: “Đừng, đừng qua đây... Thối quá, đừng mà... Không phải lỗi của tôi, là tại mẹ... Cho nên không thể... Cút đi, mau cút đi, cứu tôi, cứu tôi với, đừng mà, cút đi...”

Nhìn thấy cảnh tượng này, mẹ Cao Tây chẳng còn tâm trạng để ý tới việc tiễn Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương nữa, vội vàng đi vào trong phòng bệnh, ôm chầm lấy Cao Tây, không ngừng an ủi: “Đừng sợ, Tây Tây đừng sợ, mẹ ở đây, tất cả đều đã qua rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi, ngoan nào, mẹ ở đây mà...”

Dù mẹ Cao Tây đã hết lời an ủi nhưng hiệu quả không được khả quan lắm, cô bé vẫn cứ khua khoắng chân tay loạn xạ, giống như đã phát điên.

Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đứng ở cửa mà không thể làm gì hơn được, đành đi tìm bác sĩ, sau đó lặng lẽ rời đi.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Hà Tích Mộ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, toàn thân nhẹ nhõm. “Rốt cuộc cũng được ra ngoài rồi, nếu cứ

tiếp tục ở trong đó, chắc em cũng phải nhập viện mất.” Hà Tích Mộ than vãn.

“Bệnh viện nào mà chẳng vậy, em phải làm quen dần đi.”

“Vậy sao? Thế thì chắc em không bao giờ quen được đâu.” Hà Tích Mộ cười xòa. “Đúng rồi, anh cảm thấy thế nào? Ngẫm lại, mẹ của Cao Tây lạ thật, thoạt nhìn thì có khí chất như vậy, không ngờ toàn nói tào lao, rốt lại chúng ta vẫn chẳng hỏi được gì.”

Vương Hiếu Dương cũng đồng tình với suy nghĩ này, nhưng vẫn nói: “Đành chịu thôi, dù sao thì sự việc cũng xảy ra với con gái chị ta. Ở trường anh cũng thường gặp phải trường hợp như vậy. Khi học sinh mắc lỗi, bị nhà trường xử phạt, những đứa trẻ đó thường đưa cha mẹ đến, tiếp đó phụ huynh sẽ nói một thôi một hồi về những chuyện đã qua của con cái họ, chỉ để chứng minh là bản tính của chúng không xấu, phạm lỗi chỉ là do vô tình, là do bị người khác rủ rê, lừa gạt... Tóm lại, trong mắt phụ huynh, dù con họ phạm lỗi lớn thế nào thì cũng có thể tha thứ được. Thêm nữa, phụ huynh thường quá chiều chuộng con trẻ, vì thế học sinh mới ngày càng ngang ngược, bởi chúng cảm thấy dù xảy ra chuyện gì cũng đã có cha mẹ đứng ra lo liệu giúp, từ đó không nhận ra lỗi sai của bản thân.”

“Đúng là như vậy.”

Đi được một đoạn, trong đầu Hà Tích Mộ bỗng vang lên những tiếng gâu gào thảm thiết của Cao Tây, cô trầm ngâm một lát rồi nói: “Thực ra chuyến đi này của chúng ta cũng không coi là uổng phí, Hiếu Dương, anh còn nhớ câu nói cuối cùng của Cao Tây không?”

“Cao Tây nói gì? Cô bé chỉ gặp ác mộng, sau đó vì quá kinh hãi nên mới nói năng linh tinh thôi mà, có vấn đề gì sao?” Vương Hiếu Dương nói với vẻ khó hiểu.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi, anh thử nhớ lại mà xem!” Hà Tích Mộ không chờ Vương Hiếu Dương suy nghĩ, nói thẳng luôn: “Cao Tây nói đó không phải lỗi của mình, là tại mẹ, đừng giết tôi, sau đó còn không ngừng kêu cứu mạng, anh cảm thấy những điều đó chỉ đơn thuần là vì nhìn thấy cái xác bốc mùi hôi thối kia ư?”

Vương Hiếu Dương suy nghĩ một lát rồi nói: “Điều này... Thực ra cũng không thể loại trừ nguyên nhân Cao Tây nhìn thấy thi thể, sau đó liên tưởng tới cảnh hung thủ giết người một cách tàn bạo, sợ mình cũng bị hung thủ giết hại nên mới nói “đừng giết tôi”. Đối với một cô bé chưa đến tuổi trưởng thành, đây cũng chỉ là một biểu hiện bình thường mà thôi.”

“Không, em cảm thấy khả năng này không lớn. Trên thực tế, có thể Cao Tây đã gặp cậu bé đó, chính cậu ta đã tấn công cô bé, bởi vì cô bé có nói một câu giống em, đó là “không phải lỗi của tôi”. Anh còn nhớ không, em đã kể với anh rồi đó, lúc hung thủ muốn giết em đã từng nói: “Đều là tại các người”, chuyện này chứng tỏ điều gì đây?”

“Lẽ nào...” Vương Hiếu Dương bừng tỉnh ngộ, cuối cùng anh cũng hiểu Hà Tích Mộ muốn nói gì. “Vậy tức là hung thủ không căm hận một người cụ thể nào đó, mà là một nhóm người. Những người bên cạnh cậu ta phải chịu đau khổ vì nhóm người này, thậm chí có khả năng đã chết, vì thế cậu ta mới nảy sinh lòng hận thù vô cùng mãnh liệt. Hơn nữa, cậu ta cũng đã có hành động thực tế tương ứng với lòng hận thù này rồi, đúng không?”

Sau khi đạt được nhận thức chung, cuộc trò chuyện giữa hai người trở nên dễ dàng hơn. Hà Tích Mộ gật đầu nói: “Ừm, chính là như thế. Người chết đầu tiên là Từ Tây, cô ta là tình nhân của Lưu Chuẩn - Giám đốc của bọn em, ngoài thông tin này thì chúng ta không biết gì thêm về cô ta nữa. Người chết thứ hai là Trịnh Hiển Nghị - nhà đầu tư của tiểu khu mà em đang ở, còn người chết thứ ba là đội trưởng đội san lấp mặt bằng, mối liên hệ giữa người chết thứ hai và thứ ba chính là tiểu khu. Trong thời gian này em còn bị tấn công, anh đã đoán ra nguyên nhân của việc này là gì chưa?”

“Vì em sống ở đây, thế nên tính ra, giữa em với Trịnh Hiển Nghị và Tô Hạo Minh có một mối liên hệ, đó chính là tiểu khu này.” Vương Hiểu Dương nở một nụ cười tỏ vẻ đã hiểu ý. “Cao Tây cũng sống trong tiểu khu của bọn em. Nói ra thì tiểu khu này đúng là nguy hiểm, lẽ nào nó đã bị nguyên rủa?”

Hà Tích Mộ khẽ đấm lên người Vương Hiểu Dương, làm bộ hậm hực nói: “Này, đừng nói linh tinh thế chứ, định dọa em à?”

“Anh sai rồi, anh sẽ không bao giờ nói hươu nói vượn nữa.” Vương Hiểu Dương vội xin tha thứ.

“Anh biết thế là tốt, lần sau đừng có như vậy nữa đấy.” Hà Tích Mộ cười xòa, sau đó hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Vương Hiểu Dương cười, nói: “Muốn biết nhiều thông tin hơn thì chỉ có thể đi tìm cha anh thôi, ông là nhân viên quản lý hồ sơ, chắc chắn sẽ biết rõ những chuyện rắc rối này.”

“Nhưng, chẳng phải cha anh không thích chúng ta hỏi về công việc của ông sao? Lần trước chúng ta đã...”

“Không thích cũng đành chịu thôi, chuyện này đâu có thể hỏi ai khác được.” Vương Hiếu Dương nói bằng giọng kiên định. “Chúng ta đi thôi. Trước tiên hãy ăn thứ gì đó đã, sau đó tìm một nơi ngồi tạm, đợi đến giờ tan làm của cha anh thì chúng ta sẽ bám riết lấy ông, xem ông làm được gì.”

Tuy Hà Tích Mộ không bằng lòng với cách làm này nhưng suy đi nghĩ lại thấy cũng chỉ có cách đó mà thôi, vì thế đành đồng ý.

Thành phố này chỉ là đô thị loại hai mà trong thời gian ngắn xảy ra liên tiếp ba vụ giết người, hơn nữa thì thể còn được phát hiện ở cùng một nơi nên sự chú ý đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. Các phương tiện truyền thông địa phương đua nhau đưa tin, nếu cứ tiếp tục thế này, rất có thể sẽ bị truyền thông trung ương để mắt tới, rồi lại lan truyền ra khắp cả nước.

Với sự thổi phồng của các phương tiện truyền thông, dân chúng trở nên thấp thỏm, gây áp lực với chính quyền, trong đó bị áp lực nặng nề nhất là đội cảnh sát hình sự. Riêng Hứa Gia Danh, nếu cứ tiếp tục thế này, chuyện anh ta bị cách chức chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vì vậy, để có thể sớm phá án, mỗi ngày Hứa Gia Danh đều chạy đôn chạy đáo khắp nơi, muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ. Không chỉ Hứa Gia Danh, rất nhiều người khác cũng như vậy, vì vụ án mà không chợp mắt nổi. Vương Kiến Quốc tuy không làm cảnh sát hình sự nữa nhưng gặp phải vụ án như thế này cũng không thể làm ngơ, thấy sự việc càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát, ông cũng cảm thấy nôn nóng.

Lúc con trai và con dâu tương lai tìm đến, Vương Kiến Quốc biết ngay là có chuyện gì. Tục ngữ có câu không ai hiểu con bằng cha, trước đây, Vương Hiếu Dương ngoài tới trường và đi với Hà Tích Mộ thì đều

ở nhà, nhưng bây giờ anh lại chẳng mấy khi ở nhà, dù có thì cũng tỏ ra ngẩn ngơ, chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì. Thêm vào đó, lần trước vì thái độ của ông mà Vương Hiếu Dương và Hà Tích Mộ chẳng nói được mấy câu đã đi, cho nên ông có thể khẳng định hai người họ vẫn chưa bỏ cuộc.

Lúc này, nhìn thấy Vương Hiếu Dương và Hà Tích Mộ, Vương Kiến Quốc không quá ngạc nhiên, dù sao ông cũng đoán trước được là họ sẽ đến tìm mình, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Trước khi Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương lên tiếng, ông đã mở lời: “Rốt cuộc hai đứa muốn cha nói điều gì đây?”

“Cha biết bọn con sẽ đến sao?” Vương Hiếu Dương kinh ngạc hỏi.

Vương Kiến Quốc cười, nói: “Anh nghĩ gì tôi lại không biết hay sao? Ngoài chuyện đó ra thì còn chuyện gì có thể khiến anh phải để tâm như vậy, đúng không?”

Vương Hiếu Dương gãi đầu về ngại ngùng. Anh không ngờ cha anh lại đoán trúng nên nhất thời không biết phải nói gì, đành cười gượng, sau đó nhìn về phía Hà Tích Mộ, chốc chốc lại đưa mắt nhìn những người qua lại trên đường.

Thấy Vương Hiếu Dương như vậy, Hà Tích Mộ cũng biết anh đang xấu hổ, vì thế đành nói: “Thưa bác, nếu bác đã biết rồi thì cháu cũng không vòng vo nữa, dù sao cũng là người một nhà, hy vọng bác có thể cho cháu biết một cách thẳng thắn.”

Những lời này của Hà Tích Mộ khiến Vương Kiến Quốc vui mừng ra mặt, đặc biệt là câu “dù sao cũng là người một nhà” lại càng chạm đến tận đáy lòng ông. “Có gì thì cũng nên tìm một nơi nào đó để nói,

chẳng lẽ hai đứa định đứng ở giữa đường mãi hay sao? Gió to thế này, hai đứa còn trẻ nhưng bác đã già rồi, không chịu nổi sự già vò này đâu!”

“Bác nói đúng ạ, vừa hay cũng đến giờ ăn rồi, chúng ta vào một quán ăn nào đó rồi nói chuyện ạ.” Hà Tích Mộ nói.

Cách đồn cảnh sát không xa có một quán ăn khá lớn, ba người đến đó, đặt một phòng riêng rồi gọi vài món. Hà Tích Mộ vốn tính nôn nóng nên sau khi nhân viên phục vụ đóng cửa lại, cô bèn hỏi ngay: “Thưa bác, cháu xin phép nói luôn, cháu và Hiếu Dương vẫn luôn điều tra vụ án đó, cháu tin rằng bác cũng biết điều này. Bây giờ việc điều tra đã gặp phải nút cổ chai, vì thế cháu cần đến sự giúp đỡ của bác, mong bác giúp cho.”

Lần này, Vương Kiến Quốc không từ chối bằng những lời lẽ nghiêm khắc nữa, ông chỉ chậm rãi uống trà và hỏi: “Vậy hai đứa đã điều tra được những gì rồi?”

“Cha, sao cha lại như vậy chứ?” Vương Hiếu Dương tỏ vẻ không vui. “Cha vẫn chưa cho bọn con biết điều gì mà đã hỏi tiến độ của bọn con trước rồi.”

“Hiếu Dương, đừng sốt ruột!” Hà Tích Mộ kéo áo Vương Hiếu Dương, ý bảo anh hãy bình tĩnh, sau đó cười nói với Vương Kiến Quốc: “Dạ, vì bác là cha của anh Hiếu Dương nên chúng cháu hoàn toàn tin tưởng bác, bác muốn biết điều gì, chúng cháu sẽ nói tất cả. Chỉ có điều, cháu hy vọng sau đó bác có thể giải đáp một số nghi ngờ của bọn cháu, như vậy có được không ạ?”

“Chuyện này...” Vương Kiến Quốc trầm nghĩ, Hà Tích Mộ đúng là một cô nhóc lanh lợi. Cô đã nói như vậy rồi, dù ông muốn từ chối cũng không được nữa. Huống hồ, ông cũng rất muốn biết những gì Hà Tích

Mộ và Vương Hiếu Dương điều tra được, nếu chỉ dựa vào một mình Hứa Gia Danh cũng không ổn lắm. Vào những lúc như hiện giờ, chỉ cần có thể tìm ra hung thủ, những việc khác đều không quan trọng. Nếu Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương thực sự có năng lực, phối hợp với họ một chút cũng có sao đâu. “Vậy được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Trước tiên hai đứa hãy nói cho cha biết là hai đứa đã điều tra được những gì, sau đó cha sẽ nói cho hai đứa biết tình hình bên phía cảnh sát.”

“Cha nói thật chứ?” Thấy Vương Kiến Quốc thay đổi hẳn thái độ, Vương Hiếu Dương tỏ ra không tin tưởng lắm.

“Đương nhiên là thật rồi, cha là loại người nói lời không giữ lời sao?”

Hà Tích Mộ lập tức nói: “Hiếu Dương, bác trai đã nói thế thì nhất định sẽ làm.”

“Con thấy chưa, con dâu tương lai của cha còn hiểu chuyện hơn con đấy.”

Chương 15: Tình nghĩa sau cơn hoạn nạn

Để có được nhiều thông tin hơn, Hà Tích Mộ kể cho Vương Kiến Quốc nghe tất cả những gì mà mình và Vương Hiểu Dương phát hiện được.

“Xem ra hai con thực sự đã có lòng rồi.” Vương Kiến Quốc tỏ vẻ tán thưởng. Ban đầu ông còn ngỡ rằng Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương chỉ nhất thời nổi hứng, nhưng bây giờ xem ra họ thực sự rất chú tâm vào việc điều tra lần này. Nếu đã như vậy, ông quả thực cũng nên giúp đỡ họ.

Hà Tích Mộ nghe Vương Kiến Quốc nói vậy thì cảm thấy có hy vọng, liền hỏi với vẻ hứng khởi: “Ý bác là chúng cháu đã đi đúng hướng rồi phải không ạ? Cháu đã nói hết những gì chúng cháu biết rồi, đến lượt bác đấy ạ!”

“Đúng vậy đó cha, cha không thể nói lời mà không giữ lời nhé, nếu không...”

“Cha nói lời không giữ lời lúc nào?” Vương Kiến Quốc ngắt lời Vương Hiểu Dương. “Những gì hai đứa điều tra được đều đúng cả, rất khớp với những tin tức mà cha biết. Điểm đáng ngờ mà hai đứa chưa biết chẳng phải là Từ Tây ư? Cha sẽ nói cho hai đứa biết, theo kết quả điều tra, cô ta thực ra cũng có quan hệ rất lớn với tiểu khu đó, vì thế có thể khẳng định, tiểu khu là một yếu tố cực kì quan trọng trong việc lựa chọn mục tiêu của hung thủ.”

Hà Tích Mộ sững sốt, nét mặt Vương Hiểu Dương cũng không khác cô chút nào, vô cùng kinh ngạc. Hà Tích Mộ hỏi: “Bác ơi, bác nói mục tiêu hung thủ lựa chọn là những người có liên quan đến tiểu khu, điều này hoàn toàn giống với suy nghĩ của bọn cháu. Nhưng bác nói Từ Tây có quan hệ rất lớn với tiểu khu, đó rốt cuộc là mối quan hệ gì vậy?”

“Thực ra Từ Tây cũng là một nhà đầu tư của tiểu khu này, còn về việc cô ta lấy đâu ra tiền thì tạm thời phía cảnh sát cũng chưa rõ, vẫn đang tiếp tục điều tra, nếu có tiến triển gì cha sẽ báo cho hai đứa biết.” Vương Kiến Quốc nghiêm túc nói.

Vương Hiểu Dương nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ, liền nhìn Vương Kiến Quốc bằng ánh mắt ngạc nhiên. Nếu không phải là tai nghe mắt thấy, anh tuyệt đối không dám tin những lời này lại được nói ra từ miệng của một con người cứng nhắc như cha anh. “Ý cha là sau này cha sẽ còn nói cho bọn con biết những tin tức mới nhất đúng không?”

Vương Kiến Quốc không nói gì, chỉ uống trà. Ông không muốn để Vương Hiểu Dương đắc ý, nếu không anh lỡ để lộ điều gì thì ông sẽ gặp rắc rối to.

Hà Tích Mộ thấy vậy thì lập tức hiểu ý, liền vỗ nhẹ Vương Hiểu Dương và nói: “Anh nói những lời vô ích đó làm gì, bác trai tự có chừng mực. Ngoài chuyện này ra, gần đây cháu mới biết thêm một số thông tin về việc san lấp mặt bằng ở tiểu khu. Hình như chuyện này cũng rất quan trọng, thế mà lúc trước cháu lại chẳng hay biết gì, bác có thể nói cho cháu biết kĩ hơn về vấn đề này không?”

“Chuyện đó... cháu đã biết rồi sao?” Về mặt Vương Kiến Quốc càng trở nên phức tạp. “Vậy thì bác sẽ nói cho cháu vậy.”

Ăn cơm xong, Vương Kiến Quốc trở về đơn vị, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương cũng chuẩn bị quay về. Khi Vương Kiến Quốc xoay người định đi, Hà Tích Mộ chợt hỏi: “Bác ơi, bác đợi một chút, cháu vẫn còn một câu muốn hỏi bác.”

“Vẫn còn sao? Bác nhớ bác đã nói hết những gì mình biết trong lúc ăn cơm rồi mà.” Vương Kiến Quốc tỏ vẻ khó hiểu.

Hà Tích Mộ khẽ mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: “Bác có tin trên thế giới này có ma quỷ không?”

“Ma quỷ ư?” Vương Kiến Quốc sửng sốt, một lát sau bèn cười khà khà, nói: “Bác làm cảnh sát đã gần ba mươi năm rồi, chuyện ma quỷ gì đó cũng có nghe nói nhưng chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ. Cháu hỏi bác có tin không, vậy bác nói cho cháu biết nhé, là một nhân viên trong ngành cảnh sát, bác chỉ tin vào những gì chính mắt mình nhìn thấy thôi. Cháu đã hiểu ý bác chưa?”

“Dạ, cháu hiểu rồi, cảm ơn bác.”

“VẬY bác đi đây.”

Sau khi bóng dáng Vương Kiến Quốc đã biến mất trong đám đông, Vương Hiểu Dương mới hỏi: “Sao vừa rồi em lại hỏi cha anh như vậy? Lẽ nào em cảm thấy chuyện này có liên quan tới ma quỷ ư?”

“Hì hì, cũng không hẳn là như vậy. Mà thôi, không có gì, chúng ta đi thôi.” Xem ra tâm trạng Hà Tích Mộ đang rất tốt, chắc là vì vừa làm rõ được một số điều nghi hoặc trong lòng.

“Đi? Đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu được nữa, đương nhiên là đi làm rõ mối quan hệ giữa Trịnh Hiến Nghị và Tô Hạo Minh rồi.” Tuy nói vậy nhưng Hà Tích Mộ không đi ngay lập tức, cô đưa mắt nhìn Vương Hiểu Dương, nói: “Thế này đi, chúng ta sẽ chia làm hai đường, anh đi điều tra quan hệ giữa hai người đó, được không?”

Vương Hiểu Dương gãi đầu, cười nói: “Thật ra anh thì không có vấn đề gì, nhưng anh đi điều tra chuyện này, còn em sẽ làm gì đây? Lễ nào em muốn làm biếng?”

“Anh đùa gì vậy chứ, em là loại người đó sao?” Hà Tích Mộ bĩu môi, nói. “Em chỉ định đi xác nhận một chuyện thôi. Anh còn nhớ tiếng khóc đêm qua không? Em cảm thấy nó vọng ra từ nơi đó, thế nên...”

“Thế nên em muốn tới đó ư?” Vương Hiểu Dương bỗng trở nên kích động.

Hà Tích Mộ không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận, chỉ lặng lẽ nhìn Vương Hiểu Dương.

Vương Hiểu Dương lập tức lắc đầu, còn giữ chặt tay Hà Tích Mộ để phòng cô đi mất. “Anh không cho phép em làm vậy, chuyện này quá nguy hiểm! Một mình em đi, anh sao có thể yên tâm được! Vì vậy hai chúng ta sẽ cùng đi điều tra mối quan hệ giữa Trịnh Hiến Nghị và Tô Hạo Minh, nếu thực sự phải đến nơi đó, khi đã làm rõ được mối quan hệ giữa hai người họ thì chúng ta sẽ cùng đi, hiểu chưa?”

Nhưng Hà Tích Mộ lại làm ra vẻ ngây thơ, nhìn Vương Hiểu Dương, hỏi: “Vì sao?”

“Cái gì mà vì sao? Đừng nhìn anh với ánh mắt như vậy. Anh nói cho em biết, lần này em có nói gì cũng vô ích, anh sẽ không để em một mình

đi vào nơi nguy hiểm đó đâu.” Cứ nghĩ đến việc lần trước Hà Tích Mộ bị tấn công đến suýt mất mạng, Vương Hiểu Dương liền cảm thấy sợ hãi. Anh không dám tưởng tượng một cuộc sống không có Hà Tích Mộ sẽ trở nên như thế nào, vì thế anh quyết không để Hà Tích Mộ mạo hiểm.

Nhưng Hà Tích Mộ vẫn không từ bỏ ý định, cô kéo tay Vương Hiểu Dương lắc qua lắc lại, nũng nịu nói: “Trời ơi, Hiểu Dương, em biết anh là người tốt nhất mà! Anh hãy để em đi đi, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hung thủ nếu không muốn lại có án mạng xảy ra. Anh không muốn cô bạn gái xinh đẹp, đáng yêu, ngây thơ của anh lại gặp nguy hiểm đúng không? Vì thế anh hãy để em đi đi mà!”

“Không được, anh nói không được là không được.” Vương Hiểu Dương từ chối thẳng thừng. “Chính bởi vì anh biết quá nguy hiểm nên mới không cho em đi. Nếu phải đi, đợi anh giải quyết xong chuyện này rồi sẽ cùng đi với em. Sao em cứ phải đi vào lúc này? Đâu cần vội quá như vậy!”

“Nhưng em có dự cảm không tốt.”

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng vang lên: “Hà Tích Mộ, Vương Hiểu Dương, sao hai người lại ở đây?”

Hà Tích Mộ vốn tinh mắt, lập tức nhìn thấy Lan Vũ Hàm đang xách một túi đồ đầy ắp đi tới, bèn kéo Lan Vũ Hàm lại và hỏi: “Vũ Hàm, chẳng phải cậu thích mạo hiểm sao? Bây giờ tớ có một chỗ rất vui, cậu có muốn đi cùng không?”

Lan Vũ Hàm trời sinh ham chơi, lúc này cặp mắt bỗng lóe sáng, hứng chí hỏi: “Chỗ nào vậy? Có kích thích không?”

“Đương nhiên là kích thích rồi, còn hơi nguy hiểm nữa, cậu có sợ không?”

“Sao lại sợ được, cậu nghĩ tớ là ai nào? Bây giờ đi luôn chứ? Nhanh lên thôi!”

Vương Hiếu Dương dở khóc dở cười, vội nói xen vào: “Hai người thế này là...”

Hà Tích Mộ lập tức kéo tay Lan Vũ Hàm đi đến trước mặt Vương Hiếu Dương, nói bằng giọng khiêu khích: “Được rồi, bây giờ em không đi một mình nữa, Vũ Hàm đã có đai đen Taekwondo, anh yên tâm rồi chứ? Vũ Hàm, chúng ta đi thôi!” Nói xong, Hà Tích Mộ kéo tay Lan Vũ Hàm rời đi, rất nhanh đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

Nhìn theo bóng hai người họ, Vương Hiếu Dương chỉ biết hậm hực giậm chân vì cái tính nóng nảy bộp chộp của người yêu.

Sau khi kéo Lan Vũ Hàm đi được một quãng, Hà Tích Mộ bước chậm lại, quay đầu nhìn với vẻ cảnh giác, thấy Vương Hiếu Dương không bám theo mới thở phào nhẹ nhõm.

“Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vì đang đi đôi giày cao gót mười phân nên Lan Vũ Hàm thở hồng hộc. Cô nhìn Hà Tích Mộ với ánh mắt khó hiểu, một lúc sau liền bình tĩnh, chỉ vào Hà Tích Mộ, nói: “À, tớ biết rồi, chắc chắn là hai người đang cãi nhau, sau đó lấy tớ làm lá chắn. Mau khai thật đi, hai người sao vậy, đã sắp thành vợ chồng rồi mà còn cãi nhau suốt ngày, không thấy mệt sao?”

“Haizz, chuyện này... tớ thực sự không biết phải nói với cậu thế nào.” Hà Tích Mộ nghĩ, tuy Lan Vũ Hàm là bạn thân của cô nhưng có một vài chuyện không nên nói thì hơn, tránh cho một người vô tội bị cuốn vào

vòng xoáy này. “Được rồi, thực sự cảm ơn sự xuất hiện kịp thời của cậu, hôm khác tớ sẽ mời cậu uống nước. Cậu đang xách theo nhiều đồ thế này thì mau đi đi. Bye bye!” Nói xong, Hà Tích Mộ quay người bước đi.

Nhưng Lan Vũ Hàm đâu dễ dàng cho qua như vậy, lập tức bước một bước dài, nắm chặt cánh tay Hà Tích Mộ. “Cậu muốn làm gì hả? Tớ giúp cậu nhiều như vậy, thế mà vừa xong việc đã bỏ mặc tớ rồi.”

“Vậy cậu muốn thế nào?”

Lan Vũ Hàm đi theo Hà Tích Mộ, cười nói: “Chẳng phải lúc này cậu nói có nơi nào đó thú vị sao, lại còn kích thích nữa? Cậu biết tớ thích nhất là mạo hiểm mà, đưa tớ đi cùng là được. Cậu cũng nói rồi mà, tớ có đai đen Taekwondo, đưa tớ đi cùng cậu sẽ an toàn hơn nhiều, đúng không? Hà Tích Mộ, cậu đừng im lặng như vậy, nói gì đi chứ!”

Hà Tích Mộ cứ thế bước đi, không để ý đến Lan Vũ Hàm đang tút tút bên cạnh. Chuyện nguy hiểm như vậy, ngay cả Vương Hiểu Dương cô cũng không muốn kéo vào nữa là Lan Vũ Hàm. Trong mắt cô, Lan Vũ Hàm chỉ là một cô nhóc to xác, tuy đã hai mươi sáu tuổi nhưng vì gia đình có điều kiện nên không biết gì về sự hiểm ác lòng người, cái gì cũng nghĩ là tốt, một người đơn thuần như vậy sao có thể đối mặt với những chuyện như thế này chứ?

Nhưng Lan Vũ Hàm cũng vô cùng bướng bỉnh, cô lớn tiếng nói: “Này, Hà Tích Mộ, cậu mà còn làm ngơ tớ nữa thì chúng ta sẽ tuyệt giao! Cậu biết tớ là người thế nào rồi đấy, nói được nhất định sẽ làm được!”

Đến lúc này, Hà Tích Mộ không còn cách nào khác đành dừng lại, đưa mắt nhìn Lan Vũ Hàm. Vẻ mặt kiên định kia khiến cô biết rằng Lan

Vũ Hàm nói thật chứ không phải chỉ dọa chơi. Hai người họ nhìn nhau một lúc, cuối cùng Hà Tích Mộ đành đầu hàng. “Thôi, tớ chịu thua cậu rồi đấy, cậu cứ đi cùng tớ là được rồi. Nhưng có chuyện này tớ phải nói trước, nếu có nguy hiểm gì, cậu phải tự chịu trách nhiệm đấy, tớ không biết đâu.”

“Yên tâm, tớ có thể tự lo cho mình được.”

“Ừm, được rồi. Nhưng còn đồng hồ của cậu thì tính sao đây?”

“Tớ đi xe mà, còn cậu thì sao? Có đi xe không vậy? Nếu không thì chúng ta đi cùng nhau luôn.”

Hà Tích Mộ thầm vui mừng vì mình không lái xe đến, bèn nói: “VẬY thì đi thôi, tớ đưa cậu đến nơi đó. Có điều tớ phải nói trước là chưa chắc đã phát hiện ra bảo bối gì đâu, đến lúc đó thì đừng có trách tớ đấy.”

“Được rồi, tớ biết rồi, cậu nhiều lời quá đấy, thật chẳng giống thường ngày tí nào. Mau đi thôi!”

Lúc đầu Lan Vũ Hàm tỏ ra vô cùng hứng khởi, vừa lái xe vừa khẽ ngâm nga một bài hát, trong lòng lại thầm nghĩ đến những chuyện thú vị sắp xảy ra. Nhưng sau khi phát hiện mình đang trên đường tới nhà Hà Tích Mộ, cô không kìm được quay lại hỏi: “Sao lại thế này? Đã nói là đi thám hiểm cơ mà?”

Hà Tích Mộ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy còn một đoạn không xa nữa thì sẽ đến nơi, cô bèn ngồi thẳng người dậy, đưa tay day huyệt thái dương, sau đó nói với Lan Vũ Hàm: “Cậu tập trung lái xe đi, nếu đâm vào xe khác thì gay đấy.”

“Yên tâm, không có vấn đề gì đâu!” Tuy nói vậy nhưng Lan Vũ Hàm vẫn ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn con đường phía trước, sau đó lại hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì? Chắc không phải cậu dùng phép khích tướng để nhờ tớ đưa cậu về nhà đấy chứ?”

Khi Lan Vũ Hàm hỏi câu này, chiếc xe đã đến ngã rẽ dẫn vào khu nhà cũ, Hà Tích Mộ liền rướn người lên phía trước, vỗ nhẹ vào lưng Lan Vũ Hàm, nói: “Mau dừng lại, mau lên.”

“Hả? Hà Tích Mộ, cậu không sao đấy chứ? Dừng lại ở đây làm gì? Còn một đoạn nữa mới đến nhà cậu mà!” Lan Vũ Hàm vẫn nhớ đây chính là nơi mà lúc trước Hà Tích Mộ bị tấn công. Bây giờ cô đòi dừng xe ở đây rốt cuộc là vì lý do gì chứ?

“Cậu đừng hỏi nhiều nữa. Nếu cậu muốn đi thám hiểm thì cứ nghe lời tớ là được rồi.”

“Cậu... Thôi được rồi!” Lan Vũ Hàm đành dừng xe ở ngã rẽ, sau đó hỏi: “Bây giờ thì sao? Cậu định làm gì?”

Hà Tích Mộ không nói gì, dùng hành động thực tế để trả lời câu hỏi của Lan Vũ Hàm. Cô cởi dây an toàn, mở cửa xe và bước xuống. Một luồng gió lạnh thổi tới, cô bất giác rung mình, khẽ lẩm bẩm: “Nếu mình nhớ không nhầm thì phải đi vào từ nơi này, sau đó rẽ trái thì sẽ tới được con hẻm hôm qua.”

“Cậu đang nói cái gì thế? Tại sao phải đến đây?” Lan Vũ Hàm như muốn phát điên, Hà Tích Mộ dường như không hề nghe thấy câu hỏi của cô, coi cô như không tồn tại, cái cảm giác này thật không hay chút nào.

Hà Tích Mộ từ từ quay người lại, nhìn chằm chằm vào Lan Vũ Hàm, chậm rãi nói: “Bây giờ cậu quay về vẫn còn kịp đấy. À không, ý của tớ

là, cậu nên quay về thì hơn, đây thực sự không phải một nơi hay ho gì đâu.”

Trong ấn tượng của Lan Vũ Hàm, đây là lần đầu tiên Hà Tích Mộ tỏ ra nghiêm túc như vậy, vì thế cô có thể khẳng định Hà Tích Mộ đang giấu giếm điều gì đó, hơn nữa trong lòng cô còn mơ hồ dâng lên một cảm giác bất an vô cùng kì lạ. Cô nghĩ, cô không thể rời khỏi nơi này được, lần trước Hà Tích Mộ đã từng bị tấn công ở đây, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, Vương Hiếu Dương ắt sẽ không tha cho cô. “Không được, tớ không về đâu, vừa nãy đã giao hẹn trước rồi mà. Chúng ta là bạn thân, nếu thực sự có chuyện gì đáng sợ thì sẽ cùng nhau đối mặt.”

Nghe thấy vậy, Hà Tích Mộ cảm động đến nỗi không nói nên lời. Nhưng bây giờ không phải lúc để cảm động, vẫn còn chuyện quan trọng hơn cần làm, vì thế cô nói: “Được rồi, lần này coi như cậu nói đúng, chúng ta cùng đi thôi.”

“Đi thôi, tớ chỉ đợi cậu nói câu này!”

Đi một mạch đến tận căn nhà cũ thứ nhất, Hà Tích Mộ và Lan Vũ Hàm đều không nói lời nào bởi trong lòng còn mãi theo đuổi những suy nghĩ của bản thân. Hà Tích Mộ đương nhiên là nghĩ tới những việc sẽ xảy ra tiếp theo, không biết trực giác của mình có đúng hay không. Còn Lan Vũ Hàm thì khác, cô chưa từng hỏi Hà Tích Mộ tới đây để làm gì, vì cô biết Hà Tích Mộ nhất định là có lí do riêng, cô chỉ cần ở bên cạnh hết lòng giúp đỡ là được rồi.

Dù đang là ban ngày nhưng trong tiết trời mùa đông lạnh giá, một chút ánh nắng chẳng có bao nhiêu tác dụng, nhất là từ khi bước vào khu nhà cũ này, phần lớn ánh nắng đã bị che khuất bởi những mái ngói màu xanh đen, vì vậy bầu không khí lại càng trở nên âm u, lạnh lẽo.

“Hình như ở trong này lạnh hơn thì phải. Không ngờ một căn nhà như thế này mà lại từng có người ở.” Lan Vũ Hàm nói.

“Những chuyện cậu không tưởng tượng được còn nhiều lắm.” Hà Tích Mộ bước dọc theo con đường ngoằn ngoèo, cố gắng tìm kiếm con hẻm nhỏ hôm qua. “Tìm thấy rồi!”

“Cậu tìm thấy cái gì mà vui thế?”

“Chính là cái này!” Hà Tích Mộ chỉ vào con hẻm chật hẹp, nói.

“Cái này ư? Không phải cậu định đi vào đó đấy chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng mà con hẻm này có thể đi được không? Vì sao...”

“Meo meo...”

Chương 16: Mùi máu trong con hẻm nhỏ

Lan Vũ Hàm còn chưa dứt lời thì chợt nghe thấy tiếng mèo kêu, cô lập tức ngừng lời, hướng ánh mắt vào con hẻm ẩm ướt xem tiếng mèo kêu phát ra từ góc nào nhưng không có phát hiện gì. Sau đó, cô để ý quan sát xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng con mèo nào cả, bèn nói: “Lẽ nào là giống mèo Vương Hi Phượng trong truyền thuyết, chỉ nghe thấy tiếng chứ không thể thấy hình?”

Hà Tích Mộ không lạc quan được như Lan Vũ Hàm, cô cảnh giác bước vào trong con hẻm, lại hít một hơi thật sâu, mùi máu tươi thoang thoảng liền bay vào mũi. Cô nín thở, lùi ra sau hai bước, quay một vòng tròn, quả nhiên mùi ở hướng đó là nồng nhất. Cô buồn bực nghĩ, xem ra trực giác của mình đúng là chuẩn thật, sau này phải mua thật nhiều vé số mới được, chưa biết chừng lại giàu to.

“Cậu đang nghĩ gì vậy? Sao không nói gì?” Lan Vũ Hàm khẽ lay Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ bối rối tránh qua một bên, co rúm người lại, không để Lan Vũ Hàm chạm vào. Để che giấu sự hoảng loạn của mình, cô chỉ vào con hẻm nhỏ, nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi. Không phải cậu muốn tìm con mèo Vương Hi Phượng đó ư? Nếu không có bất ngờ gì thì chắc nó đang ở phía trước đấy.”

“Thật không? Sao cậu biết hay vậy? Lẽ nào là Gia Cát Lượng tái thế?” Lan Vũ Hàm không biết điều gì đang đợi cô phía trước nên vẫn

cảm thấy rất thích thú, không ngừng hỏi này hỏi nọ dù chẳng nhận được câu trả lời nào cả.

Sau khi đi qua con hẻm nhỏ, Hà Tích Mộ hít sâu một hơi, thấy mùi máu quả thực đã nồng hơn, xem ra nguồn gốc của thứ mùi này đã ở rất gần rồi. Chỉ có điều, nơi này có rất nhiều lối ra nhỏ hẹp, muốn tìm xem mùi máu tỏa ra từ đâu quả thực không phải chuyện dễ dàng. Cũng may bây giờ vẫn còn sớm, họ có thể tìm kiếm từng chỗ một.

Đến chỗ này, dù các giác quan không nhạy bén lắm nhưng Lan Vũ Hàm cũng đã ngửi thấy mùi tanh. Cô khẽ đẩy Hà Tích Mộ, nhìn những viên sỏi vỡ trên mặt đất và hỏi: “Cậu có ngửi thấy không? Ở đây có mùi hơi tanh, hình như là mùi máu. Nhưng sao lại thế chứ? Nơi này không có người ở, có phải mũi tớ có vấn đề không vậy?”

Hà Tích Mộ lắc đầu, vẻ như đang nói chuyện với Lan Vũ Hàm, nhưng cũng như đang tự nói với bản thân: “Lần này thì cậu nói đúng rồi đấy. Hơn nữa, đây rất có thể là máu người. Xem ra chúng ta đã tìm đúng nơi rồi, lần này tớ nhất định phải điều tra ra chân tướng mới được!”

Không biết vì sao, khi nghe Hà Tích Mộ nói những lời này, Lan Vũ Hàm liền không rét mà run. Bỗng nhiên, cô cảm thấy chuyện này không đơn giản chỉ là một cuộc dạo chơi. Lần trước, Hà Tích Mộ từng suýt mất mạng ở nơi này, bây giờ lại có mùi máu tươi bay ra, điều này chẳng phải chứng tỏ rằng có người đang gặp phải chuyện mà Hà Tích Mộ đã từng gặp phải hay sao?

“Tích Mộ, chúng ta đi nhanh lên, nếu không người đó sẽ chết đấy.”

“Sao cậu biết...” Hà Tích Mộ cảm thấy khó hiểu, cô không nói bất cứ điều gì, vì sao Lan Vũ Hàm lại biết nhiều như vậy? Nhưng đang trong

tình huống khẩn cấp, cô không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, lập tức chạy vào một con hẻm theo trực giác.

Nhưng đi được một đoạn, Hà Tích Mộ phát hiện mùi máu đã nhạt hơn. Tệ quá, sao lại như vậy chứ? Rõ ràng cô đã đi theo thứ mùi đó, thế mà lại nhầm đường, đành dừng lại, sau đó xoay người nói với Lan Vũ Hàm: “Chúng ta đi nhầm đường rồi, quay lại thôi.”

“Sao lại thế? Hóa ra cậu cũng đi bừa à, tớ cứ tưởng cậu biết đường cơ đấy.” Lan Vũ Hàm trề môi hậm hực. “Giờ thì phải đi đâu đây? Nhiều đường thế này, cứ đi lần lượt thì không ổn, mất nhiều thời gian quá. Tớ nghĩ chúng ta nên chia nhau ra hành động thì hơn, tốc độ sẽ nhanh hơn.”

“Không được, tuyệt đối không được.” Hà Tích Mộ lập tức từ chối lời đề nghị của Lan Vũ Hàm. Hai người chia nhau ra hành động quả thực quá nguy hiểm, cô thà chậm một chút chứ không muốn tách khỏi Lan Vũ Hàm. “Thôi, đừng chần chừ nữa, chúng ta mau đi thôi.”

“Ừm, đi thôi.” Ý kiến vừa đưa ra đã bị bác bỏ, Lan Vũ Hàm không khỏi có chút ỉu rĩ. Cô cúi đầu, lảo đảo bước theo sau Hà Tích Mộ. Vì luôn nhìn chăm chăm xuống đất nên cô bỗng phát hiện ra một thứ rất lạ, nó có màu nude, hơi trong, hình như từng được để trong ngăn đá tủ lạnh, trông khá giống một cục xà bông hình ngón tay vốn bán nhiều trên mạng. Cô dừng lại, khom người nhặt vật đó lên, cảm thấy thứ này vô cùng kì lạ, không hẳn bóng như xà bông mà hơi thô ráp, màu trắng nhợt phía ngoài giống như bị phình ra vì ngâm nước quá lâu.

Hà Tích Mộ không nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình nữa, bèn quay đầu lại, hỏi: “Vũ Hàm, cậu đang làm gì vậy? Lúc này còn đòi đi nhanh lên, sao bây giờ lại không đi nữa thế?”

Lan Vũ Hàm không trả lời câu hỏi của Hà Tích Mộ, cô vẫn đang chăm chú nhìn thứ đồ kì lạ trên tay, càng nhìn càng cảm thấy nó không phải xà bông, vì khi cô thử chà tay vào thì không thấy có bọt.

Hà Tích Mộ thấy Lan Vũ Hàm đang xem thứ gì đó bèn bước đến bên cạnh, phát hiện trong tay cô là một thứ gì đó giống như ngón tay, bèn đưa tay sờ nhẹ, sắc mặt lập tức thay đổi, kích động hỏi: “Cái này ở đâu ra thế? Mau nói cho tớ biết!”

“Ở dưới đất, sao vậy? Có vấn đề gì không?” Lan Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn, phát hiện sắc mặt Hà Tích Mộ bỗng trở nên tái nhợt, đầu mũi còn toát mồ hôi, bèn lo lắng nói: “Sắc mặt cậu không tốt lắm, không phải bị cảm lạnh đấy chứ?”

Nhưng Hà Tích Mộ không để ý đến Lan Vũ Hàm, còn giật lấy thứ đồ kì quái đó và đặt lên tay, tỉ mỉ quan sát. Sau khi xác nhận được đó là thứ gì, toàn thân cô run lên lấy bầy, ngay đến đứng cũng khó khăn, nhưng cô vẫn nói: “Khi học trung học, tớ bảo cậu chịu khó học môn sinh học mà cậu không nghe, bây giờ thì thành ra thế này đấy. Vũ Hàm, khi tớ nói cho cậu biết đây là thứ gì, cậu đừng có sợ đấy, biết chưa?”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Hà Tích Mộ, Lan Vũ Hàm không khỏi có chút sợ hãi. Cô nuốt nước miếng, khẽ gật đầu, nói: “Biết rồi, cậu nói đi, tớ vốn to gan lớn mật mà, không có thứ gì làm tớ sợ được đâu.”

“Vậy tớ nói thật cho cậu biết, đây là ngón tay người đấy.”

“Ngón... ngón tay người?” Lan Vũ Hàm sửng sốt, chẳng trách lại giống như vậy, hóa ra nó vốn chính là một ngón tay. “Nhưng tại sao lại có ngón tay người ở đây? Điều này kì lạ quá, lẽ nào đã có người bị hại? Không thể nào, thứ này trông có vẻ đã cũ lắm rồi.”

“Nó đúng là không phải mới bị chặt, nhưng cũng không phải quá lâu, nếu không đã bị thối rữa rồi.” Hà Tích Mộ vốn định nói thứ này có thể là của ba người đã bị sát hại, nhưng ngẫm lại, nếu đã lâu như vậy rồi mà nó vẫn còn nguyên thế này thì rõ ràng là không hợp lí. Xem ra, đúng như Lan Vũ Hàm đã nói, đây rất có thể là ngón tay của người bị hại thứ tư.

Sau khi biết thứ đó là một ngón tay người, Lan Vũ Hàm có chút do dự, không biết có nên đi tiếp hay không, vì thế bèn hỏi Hà Tích Mộ: “Bây giờ chúng ta nên làm gì? Quay về, hay là...”

“Đương nhiên là đi tiếp rồi, nếu không thì còn có cách gì khác nữa?” Đã đến nước này rồi, Hà Tích Mộ không thể bỏ dở giữa chừng được, nhất định phải đi tiếp để tìm ra chân tướng.

Hà Tích Mộ đã nói như vậy, Lan Vũ Hàm dù không muốn nhưng cũng đành phải đi theo. Nếu thực sự gặp chuyện gì, cô cũng đành chịu thôi, vì đây là lựa chọn của cô, cô cần phải dũng cảm đối mặt.

“Mùi máu, mùi máu...” Hà Tích Mộ lẩm bẩm, chú ý xem mùi máu ở bên nào nồng hơn. “Là bên này! Vũ Hàm, mau đến đây!” Hà Tích Mộ hưng phấn gọi, sau đó rẽ vào một con ngõ.

Do vừa nhặt được một món đồ không nên nhặt nên Lan Vũ Hàm đang vô cùng sợ hãi. Cô cảm thấy nơi này rất âm u, đáng sợ, không muốn ở một mình chút nào nên vừa nhìn thấy Hà Tích Mộ chạy đi, cô lập tức đi theo, như vậy thì mới có chút cảm giác an toàn.

Mùi máu càng lúc càng nồng hơn, tiếng mèo kêu cũng bắt đầu vang lên. Hà Tích Mộ không biết cô đang kích động hay đang vui mừng, tóm lại, cô cảm thấy toàn thân tràn đầy sinh lực, bước chân cũng nhanh hơn.

Đi trên đôi giày cao gót mười phân, Lan Vũ Hàm đương nhiên không thể đi nhanh như Hà Tích Mộ, nhất là khi đường ở đây còn lầy lội, cô càng phải cẩn thận hơn. Vì thế, dù cô đã cố hết sức nhưng cuối cùng vẫn bị Hà Tích Mộ bỏ lại một đoạn khá xa. “Cậu đợi tớ với, sao đi nhanh thế!”

Hà Tích Mộ hiện đang ở trong trạng thái hưng phấn tốt độ, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của riêng mình, vì thế không nghe thấy Lan Vũ Hàm đang gọi ở phía sau. Cô rẽ vào một chỗ ngoặt, nhanh chóng phát hiện ra một con hẻm mới trong đó. Chính vào lúc này, cô bất ngờ phát hiện ra con mèo đen kia, bèn kích động gọi lớn: “Vũ Hàm, mau qua đây xem đi, cuối cùng chúng ta cũng tìm được...”

Nhưng còn chưa nói xong, Hà Tích Mộ đã ngây người, bởi cô không thấy bóng dáng Lan Vũ Hàm đâu nữa.

Lan Vũ Hàm vốn chỉ cúi xuống để lấy một viên đá nhỏ ở trong giày ra, nhưng khi ngẩng đầu lên thì Hà Tích Mộ đã biến mất rồi. Cô bỗng cảm thấy sợ hãi vì bốn phía đều im ắng, ánh mặt trời không chiếu vào được, nơi này giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

“Hà Tích Mộ, Hà Tích Mộ, cậu đang ở đâu vậy? Hà Tích Mộ, mau ra đây đi!” Lan Vũ Hàm chạy bừa vào trong một con hẻm và hét lên, nhưng ngoài âm thanh vọng lại thì không có động tĩnh gì khác. Cô không dám kêu thêm lần nữa, sợ sẽ có một thứ gì khác xuất hiện thay vì Hà Tích Mộ, như vậy thì nguy to.

Bây giờ nên đi tìm Hà Tích Mộ hay là ở lại đây chờ đợi? Lan Vũ Hàm rất bối rối, nếu đứng đợi ở đây, nhỡ Hà Tích Mộ không quay lại thì sao? Lẽ nào cứ đợi đến lúc trời tối? Nhưng nếu cô đi tìm, Hà Tích Mộ

lại quay lại đây, vậy thì chẳng phải hai người sẽ không gặp được nhau sao?

“Đúng rồi, điện thoại!” Lan Vũ Hàm chợt nhớ ra là còn có thể gọi điện. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, vừa tìm số vừa lẩm bẩm: “Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra, mình thật ngốc quá.”

Nhưng khi cô ngập tràn hy vọng để điện thoại bên tai thì từ trong điện thoại lại vang lên một giọng nói dễ nghe: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...”

Sao lại như vậy chứ? Lan Vũ Hàm không chịu bỏ cuộc, gọi lại lần nữa nhưng kết quả vẫn chẳng khác gì.

Lan Vũ Hàm uể oải cất điện thoại, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước. Vì sao lại không liên lạc được? Lẽ nào sóng điện thoại ở đây kém như vậy sao? Nhưng tại sao cô vẫn gọi điện đi được? Nghĩ đến đây, Lan Vũ Hàm bỗng nhớ ra là điện thoại của mình có tín hiệu, vậy thì chỉ cần gọi người khác đến cứu là được rồi. Nghĩ vậy cô lạc quan hẳn lên, nhưng điều này không kéo dài được bao lâu, vì cô đã thấy trên màn hình điện thoại hiện ra bốn chữ: “Không có tín hiệu”, như thế có nghĩa là điện thoại đã trở thành đồ bỏ đi. Nếu là bình thường, Lan Vũ Hàm nhất định sẽ giận dữ đập vỡ điện thoại, sau đó đi mua cái mới, nhưng bây giờ cô không thể làm như vậy được, vì cô còn phải trông cậy vào nó để xem giờ.

Có nên quay về không nhỉ? Lan Vũ Hàm nghĩ, bây giờ Hà Tích Mộ vẫn chưa quay lại, nếu cứ ở đây chờ đợi cũng không ổn.

“Cô là người ở đây sao?”

Lan Vũ Hàm sợ giật nẩy mình, lập tức tỉnh táo trở lại, phát hiện có một cậu bé gầy gò đang đứng cách mình ba mét. Vì trước đó Hà Tích Mộ chưa từng nói gì với cô về cậu bé này nên cô chỉ nghĩ đây là một đứa bé ham chơi đi lạc. Nhưng nghĩ lại câu hỏi của cậu ta, cô không khỏi cảm thấy kì lạ, bèn hỏi ngược lại: “Thế nào thì được tính là người ở đây?”

“Cô sống ở đây à?” Giọng cậu ta không thân thiện chút nào, khi nói, cậu ta cúi thấp đầu, mái tóc dài trước trán che mất đôi mắt.

“Tôi ư? Đương nhiên là không.” Vì gặp được người nên Lan Vũ Hàm cảm thấy khá hơn nhiều, không còn sợ hãi như trước nữa. “Tôi chỉ đi cùng bạn đến đây thôi...”

“Nếu không phải, vậy cô có thể rời khỏi đây rồi.” Cậu ta cắt ngang lời của Lan Vũ Hàm, sau đó xoay người, chỉ tay vào một con hẻm nhỏ, nói: “Từ đây đi thẳng, sau đó rẽ trái là được.”

Nhìn cậu bé kì quái đó, Lan Vũ Hàm có chút tò mò, vì trông cậu ta như tượng gỗ vậy, động tác cứng đờ, giọng nói thì lạnh băng, chẳng giống người bình thường chút nào.

Thấy Lan Vũ Hàm đứng đó bất động, cậu ta buồn bực nói: “Mau đi đi!”

Giọng nói như ra lệnh đó thật khiến người ta khó chịu, rõ ràng chỉ là một thằng nhóc mà lại làm ra vẻ ghê gớm lắm, trẻ con bây giờ đều như vậy sao? Lan Vũ Hàm nhìn cậu ta bằng ánh mắt không vui, nhưng cô lại vô thức bước về phía trước, giọng nói đó dường như có một sức mạnh thần kì khiến người ta không thể không làm theo. Lúc đi qua cậu bé, Lan Vũ Hàm vốn muốn nhìn xem mặt mũi cậu ta thế nào nhưng không biết vì

sao, cô lại không dám nhìn trực diện, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đó là cậu bé này rất nguy hiểm, cô cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lúc Lan Vũ Hàm sắp đi đến chỗ rẽ, cậu bé chợt nói: “Lần sau không được đến nơi này nữa, nếu không...”

“Cái gì?” Lan Vũ Hàm quay đầu lại, hỏi với vẻ khó hiểu.

“Tóm lại, cô đừng bao giờ xuất hiện ở nơi này nữa, nghe rõ chưa? Rõ rồi thì mau đi đi!” Nói xong, cậu ta không đợi Lan Vũ Hàm trả lời, lập tức bước đi thật nhanh, chỉ trong chốc lát đã chẳng còn bóng dáng.

Lan Vũ Hàm đưa tay dụi mắt, quả thực chẳng còn thấy cậu bé đó đâu. “Chạy cũng nhanh thật đấy! Sau nó quen thuộc nơi này thế nhỉ? Có thể chạy nhanh như thế, lại còn chỉ đường cho mình nữa, lẽ nào mỗi ngày nó đều đến đây chơi? Thôi, mặc kệ đi, vẫn nên ra ngoài trước đã, chờ có tín hiệu rồi gọi điện tiếp vậy.”

Để lạc mất Lan Vũ Hàm khiến Hà Tích Mộ rất đau đầu, cô lo sẽ xảy ra chuyện, nếu ở nơi này mà cô nàng đó vẫn hậu đậu như thường ngày thì chỉ e... Nhưng bây giờ Hà Tích Mộ không thể để tâm được nhiều như thế, vì cô bất ngờ nhìn thấy con mèo đen kia, hơn nữa trong miệng nó còn ngậm một thứ máu me đầm đìa, hình như là một miếng thịt sống.

Hà Tích Mộ nhìn chằm chằm con mèo đen, chỉ muốn lập tức bắt sống nó, nhưng xem chừng việc này không dễ chút nào.

Con mèo đen cũng nhìn Hà Tích Mộ, nhưng một lúc sau bỗng xoay người chạy đi, miệng vẫn ngậm chặt miếng thịt sống.

“Đừng chạy!” Hà Tích Mộ cất bước đuổi theo, đồng thời hô lớn. “Mày có giỏi thì đừng chạy! Chạy gì chứ? Lúc nửa đêm mày kêu to lắm

cơ mà, sao bây giờ thấy người lại chạy vậy?”

Hà Tích Mộ vừa hò hét vừa đuổi theo, không hề có ý định dừng lại. Con mèo đen chốc chốc lại vờn bên này, lượn bên kia, Hà Tích Mộ bất chấp tất cả, cố gắng bám sát nó, không để nó chạy ra ngoài tầm nhìn của mình.

Không biết bao lâu sau, con mèo đen nhảy lên một nóc nhà, sau đó lại chui vào một thứ gì đó tựa như ống khói rồi nhanh chóng mất dạng. Hà Tích Mộ nhìn theo hướng con mèo đen biến mất, tức giận giậm chân, nói: “Đồ chết tiệt, bắt nạt tao không giỏi leo trèo phải không?”

Hà Tích Mộ xắn tay áo, định trèo lên nóc nhà nhưng khi nhìn thấy cột nhà mục ruỗng, cô mới tỉnh táo trở lại, biết rằng việc này không thực tế chút nào. Cô tức giận đá mạnh vào cây cột, lẽ nào lại bỏ qua như vậy ư? Khó khăn lắm cô mới đuổi theo được đến đây, cứ bỏ qua như vậy, cô thực sự không cam lòng.

“Làm sao bây giờ?” Hà Tích Mộ đi đi lại lại, dần lấy lại bình tĩnh. Cô quan sát xung quanh, hoàn toàn không nhận ra nơi này. “Sao mình lại chạy đến đây nhỉ?”

Đều tại con mèo đen đó, Hà Tích Mộ lại càng thấy ghét nó hơn, bây giờ dù cô có muốn quay lại thì cũng không biết nên đi thế nào, đành tiếp tục tìm con mèo đen đó. Cô nghĩ, nếu tìm được con mèo đen đó thì sẽ tìm được chủ nhân của nó, như vậy chẳng phải là đã tìm được hung thủ rồi sao?

Nhưng suy nghĩ lạc quan của Hà Tích Mộ không kéo dài được quá lâu, hiện giờ đường đi đã trở thành một vấn đề. Cô nên đi theo hướng nào đây? Khi cô đang do dự, bỗng nhìn thấy vài giọt máu tươi, vì thế liền

vui trở lại. May mà con mèo đen đó ngậm một miếng thịt sống trong miệng, như vậy cô có thể lần theo vết máu để tìm kiếm.

Hà Tích Mộ tập trung đi theo vết máu, không quan tâm xung quanh là nơi nào. Có điều đất ở đây lầy lội, máu lại rất ít, vì thế muốn tìm được vết máu phải mở to mắt, tập trung nhìn. Sau khi đi được một đoạn, dù cô đã tìm rất kĩ nhưng vẫn không thấy giọt máu nào nữa, lẽ nào con mèo đen kia đã bốc hơi mất rồi?

Hà Tích Mộ thất vọng ngồi luôn xuống đất, chẳng để tâm xem có bẩn hay không, đã đến được đây rồi mà còn để con mèo đen đó chạy mất, thật là tệ quá!

“Khụ, khụ, khụ...”

Đang trong cơn giận dữ, Hà Tích Mộ bỗng nghe thấy những tiếng ho nhè nhẹ, bèn cảnh giác đứng dậy, thậm chí còn không dám thở lớn. Lúc này để ý xung quanh, cô thấy bốn bề đều là nhà, chỉ có nơi mình đang đứng là một bãi đất trống. Tới tận bây giờ cô mới phát hiện, thì ra khu vực này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

“Khụ, khụ, khụ!”

Tiếng ho vọng ra từ trong căn nhà ở phía bên phải, Hà Tích Mộ giật thót một cái, không dám động đậy, sợ bị người ta phát hiện. Sau khi do dự hồi lâu, cô quyết định đi về phía căn nhà đó.

Chương 17: Cơ thể thối rữa

Căn nhà cũ đến mức dường như có thể sụp xuống bất cứ lúc nào. Lớp sơn màu đỏ đã bong tróc hết, cánh cửa lung lay như sắp đổ, lớp giấy dán cửa sổ thì rách nát tả tơi. Trên nóc nhà, rêu xanh mọc đầy, ngói ở một số chỗ đã vỡ vụn, nếu trời mưa thì chắc chắn sẽ bị dột.

Ngó vào trong nhà qua khe hở thì chỉ thấy một mảng đen kịt, Hà Tích Mộ đứng bên cửa sổ day mắt, rồi lại nhìn vào bên trong lần nữa nhưng vẫn chẳng thể thấy được thứ gì.

Hà Tích Mộ nghĩ, bên trong tối om, đến nến cũng chẳng có chữ dùng nói đến đèn điện, rõ ràng là không có người ở. Có lẽ vừa rồi cô đã nghe nhầm, tiếng ho đó là từ nơi khác vọng đến.

Nghĩ như vậy, cô không định tìm kiếm thứ gì trong căn nhà đó nữa, xoay người chuẩn bị bước đi, nếu vẫn không thể phát hiện ra manh mối gì thì dù không cam tâm nhưng cô cũng phải quay về thôi. Dù sao lúc này Lan Vũ Hàm cũng đang bị lạc ở đâu đó, cô thực sự không yên lòng.

“Meo meo...”

Nghe thấy âm thanh này, Hà Tích Mộ giống như bị điện giật, lập tức xoay người, thở phì phò, nhìn vào khoảng không gian tối đen phía sau cửa sổ. Quả nhiên là ở trong đó, tiếng mèo thực sự phát ra từ đây, cô đã không nghe nhầm.

Hà Tích Mộ không do dự nữa, tiến lên phía trước, đẩy mạnh cánh cửa. Một thứ mùi thối rửa lập tức xộc vào mũi khiến cô không thể không quay đầu lại, vội vàng hít từng ngụm không khí trong lành bên ngoài. Nhưng vì cửa đã được mở nên thứ mùi đó không ngừng tỏa ra bên ngoài, cô không thể nào tránh được.

Hà Tích Mộ có một dự cảm chẳng lành, không lẽ thi thể của cả ba nạn nhân đều được giấu ở đây? Nếu thực sự là như vậy thì miếng thịt mà con mèo kia ngậm trong miệng không khó để lí giải. Có điều, miếng thịt đó có vẻ vẫn còn rất tươi, không hề bị thối rửa, điều này thì cô có thể khẳng định.

Người đã chết gần một tháng, thi thể sẽ bốc mùi, không thể có một miếng thịt còn tươi nguyên như vậy, vì thế, có thể đưa ra kết luận rằng miếng thịt mà con mèo đen ngậm trong miệng không phải là thịt người, trừ phi thi thể đó đã được hun thủ xử lí theo cách đặc biệt nên chưa thối rửa. Nhưng nếu thực sự là khả năng thứ hai, vậy thì mùi thối rửa trong nhà là từ đâu mà có?

Hà Tích Mộ đứng bên cửa suy nghĩ về những vấn đề này, đồng thời cân nhắc xem có nên vào trong xem xét hay không, dù sao không khí ở trong đó cũng rất có vấn đề, nếu không đeo khẩu trang mà đi vào, lỡ hít phải khí độc thì đúng là tự chuốc khổ vào thân.

Đúng lúc này, tiếng ho khan lại không ngừng vang lên, vừa dồn dập vừa đau đớn.

Lẽ nào có người sống ở trong đó sao? Hà Tích Mộ trầm nghĩ, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy khó tin, một nơi như thế này sao có thể có người sống chứ? Đầu tiên, nơi này hoàn toàn thiếu ánh sáng, đóng cửa lại là sẽ tối như hũ nút, không thể nhìn thấy thứ gì, người bình thường làm

sao sống nổi? Hơn nữa, ở đây còn có mùi hôi rửa khó ngửi, trừ phi bị mắc bệnh thần kinh, nếu không ắt chẳng có ai chịu sống ở đây. Mà cho dù là người mắc bệnh thần kinh thì cũng không thể chịu nổi nơi này, vì họ chỉ có vấn đề về thần kinh chứ các giác quan thì không sao cả.

Không lẽ là... Không thể nào, không thể nào, cha của Vương Hiểu Dương cũng nói rồi, ông không tin vào những thứ đó, trên thế giới này làm gì có ma quỷ chứ?

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Những tiếng kho khan không ngừng vang lên khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hà Tích Mộ do dự hồi lâu, rốt cuộc có nên đi vào không đây? Nhưng những tiếng ho khan đó giống như có ma lực khiến cô bất chấp thứ mùi hôi thối kia, quyết định phải đi vào, dù thực sự có ma quỷ thì cũng phải ngó qua cho biết. Để tiếp thêm sức mạnh cho mình, cô cười xòa, lẩm bẩm: “Có gì đáng sợ đâu, mình chưa nhìn thấy ma quỷ bao giờ, vừa hay lần này có thể mở rộng tầm mắt. Nếu chụp được vài tấm ảnh rồi đăng lên mạng, chưa biết chừng mình còn trở thành người nổi tiếng ấy chứ.”

Để có thể chịu đựng thứ mùi hôi thối đó, Hà Tích Mộ đi ra xa vài bước, hít sâu mấy hơi, lấy ra mấy tấm khăn giấy xếp chồng lên nhau rồi đưa lên bịt mũi. Sau đó cô lấy điện thoại ra, tạm dùng làm đèn pin chiếu sáng.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng bước chân, con mèo đen đột nhiên kêu dòn dập hơn nhưng không còn vẻ thê lương như trước nữa, thay vào đó là sự sợ hãi và bất an. Cặp mắt màu xanh lét của nó vô cùng nổi bật trong đêm tối khiến người ta dễ dàng biết được nó đang ở nơi nào.

Tuy đã dùng khăn giấy bịt mũi nhưng Hà Tích Mộ vẫn không ngăn nổi thứ mùi hôi thối đó, cô cảm thấy dạ dày quặn thắt, nếu cứ tiếp tục thế này, chắc cô sẽ nôn mất. Cũng may buổi trưa cô còn bận bàn bạc với Vương Kiến Quốc về các tình tiết của vụ án nên không ăn nhiều, nếu không dạ dày của cô nhất định sẽ không cầm cự được lâu như vậy.

Dù đã dùng điện thoại chiếu sáng nhưng cô vẫn không thể nhìn rõ mọi thứ trong nhà, chỉ thấy trong này có bàn, ghế, tủ quần áo, còn có một chiếc giường. Những thứ này có vẻ đã rất cũ kĩ, giống như đồ của vài thập niên trước, chỉ cần chạm tay vào là hỏng.

Trên chiếc giường có mắc màn, có điều màu sắc đã ngả sang màu đen, vô cùng bẩn thỉu. Nhưng chuyện này cũng là bình thường, vì nơi đây không có người ở, biến thành như vậy cũng là điều khó tránh.

Điều quan trọng là Hà Tích Mộ phát hiện nguồn gốc của mùi thối chính là từ chiếc giường này, dường như càng lại gần thì mùi càng nồng nặc, vì thế cô dừng bước, không biết có nên đi tiếp hay không. Lúc này, cô không sợ phải nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn, chỉ lo rằng mình sẽ bị thứ mùi đó làm cho ngạt thở mà chết.

“Ai đấy... Khụ khụ khụ khụ khụ...”

Hà Tích Mộ hoảng sợ, cô không ngờ lại có âm thanh phát ra từ trên giường, hơn nữa nghe còn khàn khàn, dường như là giọng nói của một người đã có tuổi, lại tràn đầy vẻ cảnh giác.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán cô. “Xin chào, cô là chủ nhân của nơi này phải không?” Một hồi lâu sau, Hà Tích Mộ khẽ cất tiếng hỏi, giọng run run.

“... Ai... đấy...” Đối phương không trả lời mà hỏi lại một cách khó nhọc, thể hiện rõ sự kháng cự. Mỗi lần nói xong, người này đều phải thở dốc rất lâu, tình trạng sức khỏe rõ ràng là không được tốt lắm.

Hà Tích Mộ lấy hết can đảm bước lên phía trước, có lẽ vì đã đứng ở đây một lúc nên cô bắt đầu quen dần với thứ mùi này, không còn cảm thấy quá khó chịu nữa. Cô bỏ khăn giấy đang bịt mũi ra, tuy vẫn cảm thấy buồn nôn nhưng đã đỡ hơn rất nhiều, chí ít cũng có thể thở bình thường.

“Tôi không phải người xấu, cô yên tâm, tôi sẽ không hại cô, tôi chỉ tới đây tìm một người thôi.” Hà Tích Mộ nói xong bèn chỉ tay vào con mèo đen đang co mình ở một bên. “Tôi đã theo con mèo kia đến đây. Không ngờ nó lại sống ở nơi này, cô là chủ nhân của nó sao? Theo tôi nhớ thì lẽ ra nó phải là của một cậu bé chứ nhỉ, cậu bé đó chừng mười mấy tuổi, hơi gầy, cô có biết không?”

“Tôi... tôi không...” Người phụ nữ nói giọng khàn khàn, mới được vài chữ đã thở dốc nhưng vẫn không ngừng lại, nói tiếp: “Là... em... trai, mèo... con mèo là... nuôi, tôi...” Đó đã là giới hạn của cô ta rồi, nếu còn nói tiếp, rất có thể cô ta sẽ tắt thở mà chết.

Hà Tích Mộ thấy rất mơ hồ, kiểu nói ngắt quãng này khiến cô vô cùng bối rối. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô đại khái hiểu được ý nghĩa của những lời này, bèn hỏi để xác nhận: “Ý cô là con mèo đó là em trai cô nuôi sao? Có phải vậy không? Vì thế nên cô mới nói mình không phải chủ nhân của con mèo đó à?”

Người phụ nữ đó không nói gì nữa, dường như đã cạn kiệt sức lực, chỉ không ngừng thở dốc và phát ra những tiếng khò khè.

Nhưng theo cách hiểu của Hà Tích Mộ thì không phủ nhận tức là thừa nhận, cho nên con mèo đen là của em trai người phụ nữ này, trên thực tế cô ta cũng có thể được coi là chủ nhân của nó. Kẻ giết người là chủ nhân của con mèo đen, vậy thì người phụ nữ này là chị gái của hung thủ giết người ư? Liệu cô ta có gây khó dễ cho cô không đây?

Nhưng ngẫm lại, mùi hôi thối tỏa ra từ chiếc giường này, cô ta nói chuyện còn khó khăn như vậy, chắc hẳn không thể làm gì cô được. Vì thế cô không quá sợ hãi, hoàn toàn yên tâm về sự an toàn của bản thân.

Có điều, vì sao cô ta lại biến thành như vậy? Hà Tích Mộ cảm thấy kì lạ, tiếng khóc mà cô và Vương Hiểu Dương nghe thấy hôm qua hẳn là của cô ta, nhưng rốt cuộc vì sao mà cô ta lại khóc như thế?

Sau khi do dự hồi lâu, cuối cùng Hà Tích Mộ vẫn quyết định đi tới để xem cho rõ, tuy rất ghét thứ mùi đó nhưng cô đã đến đây rồi, nếu không làm rõ mọi việc thì chẳng phải là uổng phí một chuyến đi hay sao?

Càng tiến lại gần chiếc giường đó, cô càng cảm thấy căng thẳng, không biết mình sắp phải đối diện với điều gì, vì sao thứ mùi đó lại nồng như vậy? Chân tưởng sự việc dường như sắp được đưa ra ngoài ánh sáng.

Tuy nhiên, Hà Tích Mộ càng lại gần thì người phụ nữ trên giường lại càng tỏ ra sợ hãi, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ rùng rợn. Hai mắt cô ta mở trừng trừng, muốn ngăn cản Hà Tích Mộ tiến lại nhưng hoàn toàn bất lực.

Có lẽ bị ảnh hưởng từ người phụ nữ đó, con mèo đen cũng bắt đầu kêu lên, tiếng kêu mang đầy vẻ nôn nóng và bất an, còn thấp thoáng vẻ cảnh giác và thù hận. Nhưng nó không dám tiến tới, chỉ co người lại, cái

tư thế đó như muốn nói chỉ cần Hà Tích Mộ tiến lại thêm, nó sẽ lập tức chạy đi.

Có điều, tuy Hà Tích Mộ đuổi theo con mèo đen đến đây nhưng bây giờ cô đã chẳng còn chút hứng thú nào với nó nữa, cô chỉ quan tâm tới người phụ nữ trên giường mà thôi. Cô phải xem xem chị gái của cậu bé kia rốt cuộc là người thế nào, vì sao lại nằm trong một căn nhà tối om như thế này? Vì sao em trai của cô ta lại đi giết người?

Vì thế, dù người phụ nữ đó có muốn hay không, Hà Tích Mộ cũng không thể lùi bước. “Tôi đã nói rồi mà, tôi sẽ không làm hại cô đâu, tôi hứa đấy. Cô đừng sợ.”

Hà Tích Mộ vừa trấn an người phụ nữ đó vừa tiến lên phía trước. Cô không ngờ một quãng đường chỉ vài mét mà lại đi mất nhiều thời gian như vậy, nhưng ngẫm lại thì cũng đúng thôi, dù sao thì hoàn cảnh bây giờ cũng khác hẳn với bình thường.

Cuối cùng, Hà Tích Mộ đã đến bên cạnh chiếc giường, hướng điện thoại về phía người phụ nữ đó, thế rồi kinh ngạc đến ngây người. Đó là một khuôn mặt vô cùng thanh tú với đôi mắt to và chiếc mũi dọc dừa, tuổi có lẽ chỉ khoảng hai mươi.

Một cô gái đáng yêu như vậy sao lại nằm ở một nơi lạnh lẽo, ẩm thấp và đáng sợ như thế này chứ? Hơn nữa, giọng nói của cô ta khiến Hà Tích Mộ cứ ngỡ rằng cô ta chắc hẳn đã ngoài bốn mươi, không ngờ thực tế lại hoàn toàn khác.

Thứ mùi hôi thối kia vẫn không ngừng tỏa ra, Hà Tích Mộ nhờ thế mà tỉnh táo trở lại. Cô nhú mào, hướng chiếc điện thoại từ trên mặt cô gái đó xuống phía dưới, thấy ngoài khuôn mặt, cả cơ thể cô ta đều được

bọc kín trong chiếc chăn cũ, mà mùi hôi thối tỏa ra từ chính nơi này. Cuối cùng, cô lùi lại một bước vì quá thực không chịu nổi nữa, đành lấy khăn giấy ra bịt mũi, như vậy mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng, đây thực sự là một con người ư? Hà Tích Mộ thấy không thể nào tin được, cô lại nhìn vào khuôn mặt kia lần nữa, thấy nó và chiếc chăn cũ hẳn thật chẳng ăn nhập với nhau chút nào. Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, cô không thể không tin vào những gì mình nhìn thấy. Cô gái đó hoang mang nhìn Hà Tích Mộ, cắn chặt môi, bờ môi trắng nhợt bị xé toạc đến tứa máu.

Hà Tích Mộ nhẹ nhàng nói: “Cô đừng sợ, tôi sẽ giúp cô. Hãy nói cho tôi biết, vì sao cô lại ở đây, cô đã sống ở đây bao lâu rồi? Còn nữa, em trai cô đâu? Vì sao cậu ta lại để cô ở đây một mình?”

Cô gái đó không nói gì, chỉ gật đầu về sợ hãi.

“Cô nói gì đi chứ, nếu không tôi làm sao giúp cô được.” Hà Tích Mộ kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Đau quá!” Cô gái ấy rớt cuộc không chịu nổi nữa, bèn kêu lên, về đau đớn đến cực điểm.

“Đau ư? Đau ở chỗ nào?” Hà Tích Mộ tỏ ra hơi khó hiểu, nhưng nhìn nét mặt của đối phương thì dường như cô ta đang thực sự rất đau. Rồi cô lại hỏi: “Người cô đau phải không?”

Hà Tích Mộ nhìn cô gái đó, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ rằng cô sẽ xốc chiếc chăn lên để xem xem rốt cuộc điều gì đã khiến người con gái xinh như hoa kia đau đớn đến vậy. Tuy rất ghét phải động vào chiếc chăn bẩn thỉu đó, nhưng vì muốn tìm ra chân tướng, cô không thể không làm vậy.

Để giúp đối phương có sự chuẩn bị về tâm lý, Hà Tích Mộ nói: “Bây giờ, tôi sẽ vén chăn lên. Sẽ hơi lạnh một chút, nhưng cô cứ yên tâm, lát nữa sẽ ổn thôi, tôi sẽ giúp cô đắp chăn lại, vì thế hãy cố chịu đựng một chút nhé!”

“Không... Đừng, cô...” Cô gái bắt đầu giãy giụa, cô ta không muốn Hà Tích Mộ làm như thế, cô ta chỉ muốn nằm yên một chỗ, không bị ai phát hiện ra, dù một ngày nào đó phải chết thì cũng sẽ ra đi trong im lặng, như thế ít ra cũng tốt hơn nhiều so với hiện giờ.

Nhưng Hà Tích Mộ không để tâm lắm đến sự kháng cự của cô gái đó, vẫn đưa tay về phía chiếc chăn. Lúc đầu cô chỉ dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ để kéo nhưng không được, đành dùng cả bàn tay. Lúc chiếc chăn được vén lên, mùi hôi thối lập tức bốc ra nồng nặc khiến cô suýt ngất đi. Cô nín thở, bịt chặt mũi, hy vọng mau chóng làm cho xong việc này rồi chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Mỗi lần Hà Tích Mộ kéo chiếc chăn lên một chút, cô gái đó lại rên lên một tiếng, vẻ đau đớn vô cùng. Cô ta dường như đã chấp nhận số phận, không giãy giụa nữa, vì tình cảnh của cô ta hiện giờ không khác gì câu “cá nằm trên thớt”.

“Cô đau lắm phải không? Thực sự xin lỗi, nhưng tôi đã cẩn thận lắm rồi.” Hà Tích Mộ nói, giọng mang theo chút áy náy. Nhưng thực sự cô đã cố hết sức, chỉ vì chiếc chăn bị dính quá chặt nên cô không thể không dùng lực.

Vừa phải chịu đựng thứ mùi khó chịu kia, vừa phải nghe những tiếng rên rỉ của cô gái, Hà Tích Mộ cảm thấy mình có thể sụp đổ ngay lập tức. Nhưng vì khao khát tìm ra chân tướng, cô đành cố gắng chịu đựng.

Khi chiếc chăn không còn dính vào người cô gái nữa, Hà Tích Mộ vui mừng đến nỗi suýt thốt thành lời, nhưng nghĩ đến cảm nhận của đối phương, cô đã kịp kiềm chế cảm xúc. “Bây giờ tôi sẽ vén chăn lên, cô hãy chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.” Nói xong, cô cầm một góc của chiếc chăn, vén chậm nhất có thể để thứ mùi kia không tỏa ra quá nhanh.

Vào khoảnh khắc chiếc chăn bị vén ra, Hà Tích Mộ lập tức đánh rơi nó xuống đất, bàn tay như hóa đá giữa không trung. Cô không nói nên lời, thậm chí quên cả thở, đầu óc trở nên trống rỗng. Cô không biết đôi chân này còn có thể gọi là chân nữa không, nó đã trở nên thối rữa như một miếng thịt để ngoài trời năm, sáu ngày giữa thời tiết nóng nực, hoàn toàn không còn hình dạng ban đầu, ở giữa còn có những con dòi bò lúc nhúc.

“Sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ những bộ phận khác trên cơ thể cô cũng thế này sao? Chẳng trách lại đau đến thế!”

Cô gái đó không ngừng rơi lệ, cô ta không ngờ mình lại phải xuất hiện trước mặt một người khác ngoài em trai mình trong bộ dạng thế này. Cô ta chưa bao giờ dám nghĩ đến điều này, thậm chí còn từng nói, trừ phi chết, nếu không sẽ không gặp ai nữa, nhưng bây giờ cô ta nên làm gì đây? Dù muốn chết cô ta cũng không làm nổi. Cô ta không còn cảm nhận được nỗi đau trên cơ thể nữa, bởi vì nỗi đau trong lòng còn nhiều hơn thế gấp hàng trăm ngàn lần.

Hà Tích Mộ thấy cô gái đó khóc, liền ý thức được rằng mình vừa làm một chuyện không nên làm, vì thế lập tức đắp lại chăn cho cô ta, bối rối nói: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi không biết lại thành ra thế này. Nếu biết, tôi sẽ không làm vậy đâu, thực sự xin lỗi.”

Nhưng xin lỗi thì có tác dụng gì chứ? Hà Tích Mộ cũng biết là chẳng có tác dụng gì, nhưng bây giờ cô chỉ làm được vậy. Có điều, cô cảm thấy

rất kì lạ, vì sao cô gái này không đến bệnh viện? Nếu đến bệnh viện sớm thì tình hình sẽ không thành ra như vậy, còn bây giờ, dù có thể chữa khỏi thì cũng phải cắt cụt cả hai chân.

Khi Hà Tích Mộ đang suy nghĩ xem nên làm gì thì ngoài cửa bỗng có tiếng động vang lên. Cô kinh ngạc quay người lại, phát hiện có một người đang đứng ở cửa. Cô đã hoàn toàn thích ứng với điều kiện ánh sáng ở đây nên lập tức nhận ra đó chính là cậu bé từng xuất hiện ở tiểu khu và tấn công cô.

Nhìn thấy Hà Tích Mộ, cậu bé đó tuy đã cố hết sức kiềm chế, không để lộ ra là mình vừa chạy vội đến đây, nhưng đôi tay run run và những hơi thở hỗn hển đã bán đứng cậu. Vẻ dữ dần trên khuôn mặt chứng tỏ cậu ta đang giận dữ đến cực điểm. Cầm trong tay một con dao màu bạc sáng loáng, cậu ta tiến dần từng bước về phía Hà Tích Mộ.

Chương 18: Thân phận của cậu bé

Hà Tích Mộ còn chưa kịp nói gì thì cậu bé đó đã cầm dao đi về phía cô. Cô vội lùi về phía sau vài bước, tuy không muốn lại gần chiếc giường nhưng hiện giờ cô không còn đường đi nào khác. “Con mèo đó là của cậu phải không? Người trên giường rõ ràng là chị cậu, vì sao cậu không đưa cô ấy đến bệnh viện?”

“Không được lại gần chị ấy.” Cậu ta không trả lời câu hỏi của Hà Tích Mộ, chỉ dứ con dao về phía cô, cất lời cảnh cáo.

Để tránh làm cậu ta kích động, Hà Tích Mộ lập tức gật đầu, đứng lại, đưa hai tay ra trước mặt và nói: “Được, tôi không lại gần cô ấy, được chưa? Nhưng cậu hãy cất dao đi, có gì chúng ta từ từ nói. Chị gái cậu đang nằm trên giường, cậu mà làm việc gì không hay thì sẽ khiến cô ấy bị kích thích, vì thế tốt nhất cậu hãy bỏ dao xuống. Sức tôi trói gà không chặt, cậu còn sợ gì chứ?”

Có lẽ vì nghĩ đến sự tồn tại của người chị, cũng có thể vì Hà Tích Mộ chỉ là một cô gái yếu đuối nên cậu ta tuy chưa bỏ dao xuống nhưng ít nhất cũng đã hành động chậm lại. Sau khi bước vài bước về phía trước liền dừng chân.

Dù đối phương vẫn cầm dao nhưng cũng không có vẻ nguy hiểm như trước nữa, Hà Tích Mộ bất giác thở phào. Để ổn định tâm trạng của cậu bé kia, cô nói tiếp: “Cảm ơn vì cậu đã nghe lời tôi, bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết cậu tên là gì không?”

“Tên à...” Một tia buồn bã thoáng qua trong mắt, dường như cậu ta không muốn nói, nhưng sau một hồi do dự vẫn trả lời: “Lạc Phong.”

“Lạc Phong ư?” Hà Tích Mộ gật đầu, sau đó cẩn thận đi sang bên cạnh, tới gần một chiếc ghế dài, cô nghĩ, nếu Lạc Phong lại tấn công nữa thì cô cũng có thể kịp thời phản ứng, dùng chiếc ghế này ngăn cản con dao của cậu ta. “Bệnh tình của chị gái cậu đã nghiêm trọng thế này, vì sao vẫn chưa đưa vào bệnh viện? Cứ để như vậy, vết thương sẽ chuyển biến xấu, dù Hoa Đà tái thế cũng không cứu được đâu.”

Lạc Phong nghe vậy thì cúi thấp đầu, hai vai không ngừng run rẩy. Cậu ta không phải không muốn đưa chị gái đến bệnh viện, nhưng chính cậu ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ chị gái mình, cố hết sức kéo dài sinh mệnh cho chị gái. Nếu không, chị gái cậu ta đã chẳng thể sống đến bây giờ.

“Vì sao cậu không nói gì?” Hà Tích Mộ hỏi. Cô lơ mơ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, một cậu bé trông có vẻ gầy yếu, còn có một người chị đang nằm trên giường với cơ thể thối rữa, họ sống trong một căn nhà hoang tàn, bất cứ lúc nào cũng có thể sập, ngấm lại, chỉ có một khả năng, đó là họ không có tiền. Nếu có tiền, họ sẽ không trở thành như vậy. Lẽ nào... Chắc không trùng hợp như thế chứ? Nhưng với tình hình hiện nay, quả thật rất giống với tin tức mà Vương Kiến Quốc đã nói, cũng như lời đồn kia. Hà Tích Mộ hỏi dò: “Hai người không phải là cặp chị em kia đấy chứ?”

Thế rồi tất cả mọi chuyện được xâu chuỗi lại. Vì sao lúc trước cô lại nhìn thấy một bóng người gầy guộc, vì sao lại có đồng lửa, vì sao lại có những tiếng rên rỉ kì quái, còn cả những tiếng mèo kêu thảm thiết và ngón tay bị chặt đứt kia nữa... tất cả đều đã rõ ràng. Hơn nữa, rất có thể

việc cô bị hại là vì đã tiếp xúc với bí mật này, vậy nên đối phương mới muốn giết người diệt khẩu.

Lạc Phong không phủ nhận mà lặng lẽ đi đến bên giường, khi đi ngang qua chỗ Hà Tích Mộ thì chừng như không nhìn thấy cô, ánh mắt chỉ tập trung vào chị gái đang nằm trên giường. Thứ mùi hôi thối đó dường như không làm cậu ta khó chịu, có lẽ cậu ta đã quen với bầu không khí ở đây rồi.

Lạc Phong ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng xoa mặt người chị, nước mắt chảy dài. Người chị thấy em trai rơi lệ thì không đành lòng, cũng rưng rưng hai hàng nước mắt. Hai người nhìn nhau không nói lời nào, nhưng từ ánh mắt có thể nhận ra sự đau đớn tột cùng trong tâm can họ. Họ đang nương tựa vào nhau, kiên cường đấu tranh với thế giới tàn nhẫn này.

Nhìn thấy tình cảnh này, khóe mắt Hà Tích Mộ cũng bất giác ươn ướt. Nếu không phải từng tự mình trải qua, cô không thể tin rằng Lạc Phong trông có vẻ hiền hòa trước mặt lại chính là hung thủ từng sát hại ba mạng người.

Vì thế, dù cảm động nhưng Hà Tích Mộ vẫn không lơ là cảnh giác, cô cảm thấy Lạc Phong có thể cầm con dao lên đâm thẳng vào tim mình bất cứ lúc nào, vì thế tuy rất muốn tiến lên phía trước nhưng cô vẫn phải kiềm chế. Cô tự nói với mình, không thể rời xa chiếc ghế bên cạnh, nếu không ngay cả vật phòng thân cũng không có. Bất luận thế nào, giữ cho mình an toàn mới là điều quan trọng nhất, nếu không cô sẽ cảm thấy rất có lỗi với Vương Hiếu Dương không biết hiện đang làm gì.

Hà Tích Mộ muốn làm rõ chân tướng sự việc, bèn hỏi tiếp: “Vì sao cậu không đi báo cảnh sát? Vì sao lại xử lý bằng phương pháp cực đoan

như vậy? Hơn nữa, cậu còn sát hại cả người vô tội, vì sao phải làm thế chứ?”

Nghe thấy những lời chất vấn của Hà Tích Mộ, Lạc Phong không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn con người đang sống ở một thế giới khác kia, ánh mắt toát ra vẻ dữ dằn khiến người ta không rét mà run.

“Bây giờ cậu theo tôi đi tự thú, như vậy bệnh của chị cậu sẽ được chữa trị, cậu thấy thế nào?” Hà Tích Mộ cảm thấy không thoải mái khi bị Lạc Phong nhìn bằng ánh mắt đó, bèn quay đầu nhìn sang chỗ khác, ngay đến giọng nói cũng không còn vẻ mạnh mẽ như vừa nãy nữa.

Nhưng Lạc Phong chỉ lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài, nếu không...”

Nếu không sẽ giết mình, nhất định là như vậy! Hà Tích Mộ hơi hoảng sợ, cô lo rằng trong lúc kích động, Lạc Phong sẽ thực sự ra tay với cô. Nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh, nói tiếp: “Lạc Phong, cậu hãy nghe tôi nói, mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng pháp luật, cậu làm như vậy là không đúng đâu. Bây giờ hãy theo tôi ra ngoài, sau đó đưa chị cậu tới bệnh viện. Tôi tin chỉ cần nói ra nguyên nhân, nhất định cậu sẽ được tha thứ.”

“Tôi nói lại một lần cuối cùng, cút ra ngoài!” Lạc Phong vẫn nói bằng thứ giọng lạnh lùng đó.

Sao cậu ta lại không muốn ra ngoài gặp người khác nhỉ? Hà Tích Mộ cảm thấy rất kì lạ, cho dù là vì người chị đang nằm trên giường thì cậu ta cũng không nên làm như vậy, rốt cuộc điều gì đã khiến cậu ta kiên quyết như thế? Sau khi suy nghĩ một hồi, cô cố tình nói: “Đêm thứ nhất, hiến tế sáu người mà chiếc chìa khóa chọn. Đêm thứ hai, những kẻ sống sót chia cắt hai người luôn bên nhau. Đêm thứ ba, những kẻ sống sót sẽ

ngợi ca tên ta. Đêm thứ tư, đâm vào đầu và giết. Đêm thứ năm, đâm vào ngực và giết. Đêm thứ sáu, đâm vào bụng và giết. Đêm thứ bảy, đâm vào gối và giết. Đêm thứ tám, đâm vào chân và giết. Đêm thứ chín, mụ phù thủy hồi sinh và chẳng còn ai sống sót. Đêm thứ mười, hành trình kết thúc, cuối cùng cũng đến vùng đất vàng.”

Nghe xong, Lạc Phong kinh hãi nhìn Hà Tích Mộ, cậu ta không hiểu vì sao Hà Tích Mộ lại thuộc lòng những lời đó, toàn thân run lên bần bật, ánh mắt trở nên mơ hồ, hai tay túm chặt chiếc chăn, hoàn toàn khác với dáng vẻ hung dữ trước đó.

“Cậu đang sợ sao?” Hà Tích Mộ hỏi. Một hung thủ giết người mà lại tỏ ra sợ hãi vì mấy câu nói, điều này càng kì lạ hơn. Rốt cuộc mấy câu nói đó có ý nghĩa gì?

Chỉ thấy Lạc Phong khẽ lắc đầu, nhưng rất nhanh đã gật đầu, tiếp đó lại không ngừng lắc đầu, chẳng rõ là muốn biểu đạt điều gì. Có điều, vì sợ hãi nên cậu ta đứng cũng không vững, mấy lần suýt ngã.

Hà Tích Mộ nhìn chằm chằm vào Lạc Phong, lại liếc sang con mèo đen một cái, thấy miếng thịt đã không cánh mà bay, chắc đã nằm gọn trong bụng nó rồi. “Thân thể của Từ Tây ở đâu? Còn cả thân thể của Trịnh Hiển Nghị, tứ chi của Tô Hạo Minh nữa, cậu đã giấu ở nơi nào?”

“A...” Lạc Phong hét lớn, ôm chặt đầu, quỳ rạp dưới đất và hét lên những tiếng đau khổ. “Tôi không biết, tôi không biết, tôi không biết gì hết, đừng hỏi tôi, tôi không biết gì hết, không liên quan gì đến tôi, tôi không biết, tôi không biết...”

Lạc Phong không ngừng lặp lại mấy câu đó, trông bộ dạng vô cùng đau khổ. Những lời không đầu không đuôi của cậu ta khiến Hà Tích Mộ

lại một lần nữa sinh nghi, lẽ nào đầu óc của Lạc Phong có vấn đề? Nếu thực sự là như vậy, dù cậu ta có giết thêm vài người nữa cũng chẳng sao, bởi người thần kinh giết người sẽ không bị pháp luật xử lí. Mà cho dù nói ở góc độ đạo đức cũng sẽ có người đồng tình với cậu ta, như thế ba người kia chẳng phải đã chết oan hay sao? Còn cả cô nữa, chẳng lẽ cô phải nhận mấy nhát dao đó chỉ là vì không may thôi sao?

Đây không phải là kết quả mà Hà Tích Mộ mong muốn, cô mất công điều tra bao lâu nay, nếu kết quả cuối cùng là Lạc Phong gây ra những chuyện này chỉ bởi vì thần kinh có vấn đề thì cô sẽ vô cùng chán nản. Nhưng từ mấy câu Lạc Phong từng nói với cô lần đó thì có thể nhận ra, cậu ta hoàn toàn không có vấn đề gì về thần kinh, bây giờ cậu ta làm như vậy là có mục đích gì?

“Cậu không chủ động nói ra cũng được, vậy tôi sẽ hỏi. Tôi hỏi một, cậu đáp một, có được không?” Hà Tích Mộ bắt đầu dẫn dắt suy nghĩ của Lạc Phong với hy vọng có thể tìm ra chút thông tin gì đó có giá trị. “Trước tiên, cậu giết ba người đó vào lúc nào? Hiện trường vụ án thứ nhất là ở đâu?”

Sở dĩ cô hỏi như vậy là vì không muốn Lạc Phong phủ nhận việc mình đã giết người, khiến cô khó có cách nào hỏi tiếp. Nhưng Lạc Phong lại ngẩng lên, đưa mắt nhìn Hà Tích Mộ, lắc đầu nói: “Tôi không biết, tôi chưa từng giết người.”

“Chưa từng giết người ư?” Hà Tích Mộ cười lạnh một tiếng, không ngờ Lạc Phong lại thông minh như vậy, trong tình huống này mà vẫn có thể độc lập suy nghĩ, đúng là không dễ dàng gì. Tuy nhiên, cô vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp: “Cậu nói cậu chưa từng giết người, vậy vì sao lần đó lại

bắt tôi vào bãi cỏ. Rồi cả sau đó nữa, vì sao lại muốn giết tôi? Cậu không thể phủ nhận điều này, đúng không?”

“Tôi cũng không muốn như vậy, chỉ vì không còn cách nào khác. Tôi phải bảo vệ chị tôi. Vì thế, xin lỗi, xin lỗi, tôi thực sự không cố ý đâu, thật đấy, tôi có lí do, tôi nhất định... nhất định phải làm như vậy.”

Quả nhiên là có ẩn tình, Hà Tích Mộ cảm thấy vui vẻ vì sự thông minh của mình, nhưng cũng không thể dương dương tự đắc, bèn hỏi tiếp: “Vậy nguyên nhân gì đã khiến cậu làm như vậy?”

Khi Hà Tích Mộ còn đang vui vẻ, cô bỗng cảm thấy bụng mình lạnh ngắt, sau đó liền cúi xuống với vẻ khó tin. Cô nhìn bàn tay đó, nhìn những giọt máu đang chảy xuống sàn nhà, không cảm thấy đau mà chỉ thấy rất lạnh, lạnh từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới.

“Vì sao?” Hà Tích Mộ cảm thấy điều này không phải là sự thật. Lạc Phong mới vừa rồi còn xin lỗi cô, còn nói là mình có nỗi khổ tâm, làm mọi điều là vì chị mình, vậy mà giờ lại như biến thành một con người khác. Ánh mắt độc địa, lạnh lùng của cậu ta hoàn toàn khác với lúc nãy, rốt cuộc thì đâu mới là con người thật của cậu ta?

Lạc Phong cười gằn, sau đó đột ngột rút dao ra, lạnh lùng nói: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, bọn họ đều phải chết. Tuy ba người đó không phải là do tôi giết, nhưng chị đã tự dâng mình đến tận cửa rồi, vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác. Nhưng lạ thật đấy, vì sao lần trước chị không chết? Vì sao chứ? Rõ ràng đã chết rồi, sao có thể sống lại? Lẽ nào chị là ma nữ sống lại?”

Hà Tích Mộ cảm thấy Lạc Phong đã bị điên, đáng vẻ hiện giờ của cậu ta thể hiện rõ điều này. Có điều, vì sao cậu ta lại trở thành như vậy?

Hà Tích Mộ thực sự không thể lí giải được.

“VẬY THÌ... VĨNH BIỆT!”

Hà Tích Mộ không để tâm tới vết thương trên bụng, cầm chiếc ghế bên cạnh lên đập về phía Lạc Phong, sau đó chạy ra ngoài. Cô không ngừng tự nói với mình, nhất định phải trốn thoát, nhất định phải trốn thoát, nếu không thì sẽ được phát hiện tiếp theo chắc chắn sẽ là mình.

Nhưng vết thương lại bắt đầu đau, có lẽ là do cô vận động quá mạnh. Cô dùng tay giữ vết thương, không ngừng chạy, nhưng vẫn không quên ngoái đầu nhìn lại. Cô phát hiện Lạc Phong đang đuổi theo, trên mặt thấp thoáng một nụ cười kì dị, con dao vẫn nắm chặt trong tay.

Có lẽ biết Lạc Phong đang làm gì, cô gái trên giường kêu lên: “ĐỪNG... ĐỪNG MÀ. KHỤ KHỤ KHỤ KHỤ KHỤ.”

Lạc Phong lập tức dừng chân, quay đầu nhìn căn nhà cũ nát, do dự không biết có nên tiếp tục đuổi theo hay không. Một lúc sau, Lạc Phong nói: “Mau rút đi, đừng để tôi nhìn thấy chị thêm lần nào nữa.” Dứt lời, cậu ta quay người đi vào nhà.

Hà Tích Mộ cảm thấy rất kì lạ, cậu ta để cô đi dễ dàng như thế ư? Thật không ngờ cậu ta lại nghe lời chị gái như vậy, trước đó còn muốn giết cô, thế mà bây giờ lại không thèm nhìn cô thêm lần nào nữa. Cô dựa người vào tường, bỗng nhiên không muốn rời đi nữa. Lạc Phong biến thành bộ dạng như bây giờ hoàn toàn là vì chuyện đó, cô nhất định phải điều tra rõ chân tướng mới được, dù có bị đâm thêm lần nữa cũng chẳng ngại gì.

Sau khi hạ quyết tâm, Hà Tích Mộ đi về phía căn nhà, hét lớn vào trong: “Lạc Phong, tôi sẽ còn trở lại. Cậu yên tâm, tôi sẽ không báo cảnh

sát đâu, thế nên cậu không cần phải rời đi. Tôi nhất định sẽ đưa chị gái cậu đến bệnh viện, sau đó sẽ chữa bệnh cho cô ấy.”

Nhưng Lạc Phong không chịu nhận tấm chân tình đó, cậu ta xông ra gào thét điên cuồng: “Rốt cuộc chị có hiểu lời tôi nói không, mau rút đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo! Sau này chớ có xuất hiện trước mặt tôi, cũng không được tới nơi này, đã nghe rõ chưa?” Sau đó, cậu ta đóng sầm cửa lại.

Lúc đóng cửa, cậu ta dùng lực rất mạnh làm một cơn gió thổi ra ngoài, phả lên mặt Hà Tích Mộ. Cô cảm thấy dạ dày quặn thắt, bèn nhanh chóng bước sang một bên, nôn thốc nôn tháo. Vừa nôn cô vừa nghĩ, nếu phải sống trong môi trường này, đừng nói một ngày, dù là một giờ cô cũng không trụ nổi.

“Này, Hà Tích Mộ, cậu không sao chứ?”

Hà Tích Mộ ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Lan Vũ Hàm. Cô bịt vết thương ở bụng, đi cà nhắc về phía Lan Vũ Hàm, hỏi: “Vũ Hàm, sao cậu lại ở đây? Mà đừng nói nữa, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi.”

“Tớ đang đi tìm cậu, nghe thấy có tiếng nói chuyện ở bên này nên mới qua xem, cũng may là tìm được cậu rồi. Nhưng vì sao cậu... Ôi trời!” Lúc này Lan Vũ Hàm mới phát hiện vết thương trên người Hà Tích Mộ, không kìm được thốt lên, sau đó chạy nhanh tới dìu cô. “Sao lại như thế này? Chảy nhiều máu quá rồi, cậu vẫn khỏe đấy chứ? Có đau không? Mau đến bệnh viện thôi!”

Hà Tích Mộ gượng nở nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt của mình, nói: “Tớ không sao, vết thương không sâu, cũng may thịt của tớ khá dày, ha ha.” Nói đến đây, cô đưa mắt liếc về phía cửa sổ căn nhà, tuy không

nhìn rõ nhưng cô vẫn mơ hồ cảm nhận được có một đôi mắt đang dõi theo mình, dường như muốn xem xem cô đã rời khỏi nơi này hay chưa. Nếu chỉ có một mình, có lẽ cô sẽ không lo lắng như vậy, nhưng bây giờ còn có thêm Lan Vũ Hàm, cô không thể không lo lắng, bèn nói: “Được rồi, đừng nói nữa, cứ rời khỏi nơi này trước đã, có gì chúng ta ra ngoài rồi nói sau.”

“Nhưng cậu ổn chứ? Máu vẫn đang chảy kìa.” Lan Vũ Hàm vô cùng lo lắng, không biết nên xử lý thế nào, chỉ biết cẩn thận dìu Hà Tích Mộ bước đi, đồng thời nói: “Đi chậm thôi, đừng lắc người, nếu để ruột lòi ra thì nguy đấy.”

Hà Tích Mộ thầm trách Lan Vũ Hàm ăn nói xui xẻo, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đúng rồi, Vũ Hàm, chuyện vết thương của tớ, cậu tuyệt đối không được nói cho anh Hiếu Dương biết đâu đấy, nhớ chưa? Nếu anh ấy biết được thì rắc rối to, tớ không muốn ngày ngày phải nghe anh ấy lải nhải đâu.”

“Sao thế được, chuyện lớn như vậy, tớ mà không nói cho anh ấy biết, nhớ sau này lộ ra, anh ấy sẽ chẳng để tớ yên đâu.”

“Anh ấy dám à!” Vì nói hơi to nên vết thương bị căng ra khiến Hà Tích Mộ hơi nhăn mặt lại, không dám nói gì thêm nữa.

Lan Vũ Hàm cảm thấy căng thẳng, bèn nói: “Được rồi, được rồi, có chuyện gì cứ để đến bệnh viện đã rồi nói sau.”

Nhờ Lan Vũ Hàm dìu đỡ, rốt cuộc Hà Tích Mộ cũng rời khỏi khu nhà cũ đó. Hai người lái xe đến bệnh viện gần nhất. Cũng may đang là mùa đông, Hà Tích Mộ mặc nhiều áo, hơn nữa con dao cũng khá nhỏ nên

vết thương không quá nghiêm trọng, sau khi được bác sĩ xử lý kịp thời thì không còn gì nguy hiểm nữa.

Nhưng khi bác sĩ yêu cầu nhập viện, Hà Tích Mộ đã phản đối ngay: “Chẳng phải đã nói là không còn gì nguy hiểm nữa ư? Vì sao phải nhập viện? Chỉ cần tôi hằng ngày đến đây thay thuốc đúng giờ là được mà.”

“Không được!” Lan Vũ Hàm tức giận nói. “Nhỡ vết thương của cậu bị nhiễm trùng, chết lúc nào cũng không biết đâu. Vì thế, cậu hãy nghe lời bác sĩ, ở lại đây vài ngày, đến khi nào thực sự không còn vấn đề gì thì xuất viện. Coi như tở năn nỉ cậu đấy, được không?”

Dù Lan Vũ Hàm đã nói vậy nhưng Hà Tích Mộ vẫn nhất quyết không nghe, đến cuối cùng bị ép quá còn vén áo lên, nói: “Nếu mọi người còn khuyên tôi nữa, tôi sẽ xé rách vải băng ra luôn đấy, có chết thì sẽ chết luôn bây giờ.”

“Trời ơi, cậu đừng kích động như vậy, có gì thì từ từ nói là được rồi mà.” Lan Vũ Hàm hốt hoảng kêu lên. “Cậu không nhập viện thì thôi, được chưa? Nhưng cậu phải đồng ý với tở một điều, đó là hằng ngày phải để tở đưa cậu đến bệnh viện, được không?”

“Chỉ như vậy thì chưa đủ, cậu phải hứa với tở là sẽ không tiết lộ nửa lời với anh Hiếu Dương.”

“Được, được, tở biết rồi, tở đồng ý với tất cả yêu cầu của cậu, vậy đã được chưa?”

“Thế còn tạm được.” Hà Tích Mộ buông áo xuống, ôm chặt Lan Vũ Hàm, nở nụ cười tươi. “Vẫn là cục cưng Vũ Hàm đối xử với tở tốt nhất, cảm ơn cậu, tở yêu cậu chết mất.”

Ngồi trên xe của Lan Vũ Hàm, Hà Tích Mộ cuộn tròn ở hàng ghế sau, nghĩ về Lạc Phong và chị gái cậu ta. Rốt cuộc, cô có nên đi tìm Hứa Gia Danh không? Cô đã nói là sẽ không đi báo cảnh sát, nhưng chẳng lẽ cứ như vậy mà cho qua sao? Tuy lúc đầu Lạc Phong có nói là cậu ta không giết người, nhưng những hành động sau đó đã cho thấy điều ngược lại. Cô vốn nghĩ chỉ cần tìm được Lạc Phong thì bức màn bí mật sẽ được vén lên, nhưng không ngờ tình hình lại mỗi lúc một rắc rối.

Lan Vũ Hàm cho xe dừng bên đường, quay lại nói với Hà Tích Mộ: “Cậu vẫn ổn đấy chứ? Đang nghĩ gì vậy?”

“Đúng rồi, lúc đó sao cậu lại tìm được tớ vậy?” Hà Tích Mộ hỏi về khó hiểu, vì trong ấn tượng của cô, Lan Vũ Hàm là chuyên gia lạc đường. “Tớ vừa quay người thì đã không thấy cậu đâu, xin lỗi vì đã không quay lại tìm cậu.”

“Chà chà, không ngờ cậu lại biết nói lời xin lỗi cơ đấy, đúng là chuyện lạ đời.” Lan Vũ Hàm nói giọng châm chọc, nhưng ngay sau đó lại tỏ ra nghiêm túc. “Tớ cũng không rõ nữa, tớ đi giày cao gót nên không tiện đi lại, vừa cúi đầu nhặt hòn đá trong giày ra thì cậu đã biến mất rồi. Mà rất lạ, khi tớ gọi điện thoại cho cậu thì điện thoại của hai đứa đều mất tín hiệu. Đang khi tớ không biết nên làm thế nào, bỗng có một cậu bé gầy gò xuất hiện chỉ đường cho tớ thoát khỏi chỗ đó, thế rồi nhanh chóng biến mất. Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, tớ chắc chắn sẽ không tin vào điều này.”

“Một cậu bé gầy gò ư?” Hà Tích Mộ mỉm cười, nhất định là Lạc Phong rồi, ngoài cậu ta ra, nơi đó không thể xuất hiện một người nào khác có vẻ ngoài đặc trưng như vậy. “Vậy vì sao cậu không đi?”

“Đương nhiên là vì lo lắng cho cậu rồi. Lúc đó không biết cậu đang ở đâu, tớ có thể bỏ đi được sao?”

Chương 19: Vụ án mạng bí ẩn bị che giấu

Lưu Chuẩn ngồi thẩn thờ trong văn phòng, dù có người gõ cửa muốn vào báo cáo tiến độ công việc hắn cũng không có phản ứng gì, mặc kệ cho tiếng gõ cửa vang lên không ngớt.

Hàn Á Lệ ngồi bên cạnh Hà Tích Mộ thấy vậy thì thích thú, liền vỗ nhẹ lên bàn của Hà Tích Mộ, nhỏ giọng nói: “Lý quỷ của chúng ta gần đây không bình thường cho lắm, suốt ngày thẩn thờ, làm chuyện gì cũng không tập trung, chị nói xem, liệu có phải vì tình nhân bị giết nên anh ta mới trở thành như vậy không? Lẽ nào anh ta thực sự là hung thủ giết người?”

“Đừng nói linh tinh, chuyện này chúng ta không quản được đâu.” Hà Tích Mộ giả bộ không quan tâm đến chuyện này. “Dù gì anh ta cũng không ngồi ở ghế giám đốc được bao lâu nữa, em nên cẩn thận một chút, làm tốt chuyện của mình là được rồi, đừng suy đoán linh tinh.”

“Vâng, em biết rồi.” Hàn Á Lệ hơi thất vọng, vốn định dò xét Hà Tích Mộ một chút, không ngờ lại bị cô nói như vậy, thật đúng là tự mua dây buộc mình.

Tuy bề ngoài nói Hàn Á Lệ như vậy nhưng trong lòng Hà Tích Mộ cũng không thể nào bình tâm được. Cô vẫn nhớ như in chuyện gặp Lưu Chuẩn trong ngày hôm đó. Khi nhìn thấy cô và Vương Hiểu Dương, Lưu Chuẩn đã tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, còn nói ra một lí do chẳng đáng tin chút nào, điều này khiến cô không khỏi ngày càng nghi ngờ. Hơn nữa, ngoài

lần đó ra, Lưu Chuẩn còn bị Vương Hiếu Dương bắt gặp một lần khác nữa, không loại trừ khả năng hẳn đã từng tới đó lần thứ ba, thứ tư, chỉ là không bị người khác phát hiện mà thôi.

Bỗng nhiên Hà Tích Mộ có một suy đoán to gan, lẽ nào Lưu Chuẩn muốn tìm Lạc Phong? Hai người hẹn nhau gặp mặt ở đó, Lưu Chuẩn đến trước nhưng Lạc Phong lại không giữ lời, vì thế sau khi đợi hồi lâu, Lưu Chuẩn cảm thấy Lạc Phong sẽ không đến nên bất mãn quay về.

Nếu thực sự là như vậy thì khả năng Lưu Chuẩn sát hại Từ Tây là rất lớn, nguyên nhân có thể là Từ Tây ép Lưu Chuẩn li hôn nhưng Lưu Chuẩn kì thực chỉ muốn chơi đùa với cô ta, không đời nào chịu li hôn với người vợ hiện tại. Nhưng Từ Tây không nghe, kiên quyết ép hẳn phải li hôn, nếu không sẽ làm lớn chuyện. Sau một thời gian bị quấy rối, Lưu Chuẩn quyết định phải giết Từ Tây để trừ hậu họa. Vì không muốn bản thân bị cuốn vào vụ án giết người này, Lưu Chuẩn đã nhờ Lạc Phong - một người rất cần tiền - làm việc này giúp hẳn, và cuối cùng vụ việc đã thành công trót lọt.

Có điều, tự bản thân Hà Tích Mộ cũng thấy khả năng này là rất thấp, hơn nữa còn có rất nhiều điều kì lạ không thể giải thích rõ ràng, ví dụ như Lạc Phong đã nói là bản thân làm vậy chỉ vì bất đắc dĩ, rồi khi cô bị tấn công lần đầu, trước lúc ngất đi đã nghe thấy những lời rất khó hiểu. Với tình hình hiện nay của chị gái Lạc Phong, muốn mở miệng nói chuyện bình thường là điều không thể, hơn nữa toàn thân cô ta đã thối rữa, không thể đi xa được, thế nên, người có thể nói chuyện với Lạc Phong vào thời điểm đó chỉ có thể là đồng bọn của cậu ta mà thôi.

Ngày hôm đó, sau khi trở về từ bệnh viện, để không làm Vương Hiếu Dương nghi ngờ, Hà Tích Mộ đã bảo Lan Vũ Hàm về trước. Chờ

đến khi Vương Hiếu Dương đến, cô và anh bắt đầu trao đổi tin tức. Qua lời của Vương Hiếu Dương, cô biết được giữa Trịnh Hiển Nghị và Tô Hạo Minh không có quan hệ gì mờ ám cả, ít nhất nhìn từ bên ngoài thì là như vậy. Tô Hạo Minh được công ty của Trịnh Hiển Nghị thuê, đã tiến hành san lấp mặt bằng ở khu nhà cũ đó, tuy có gặp một số khó khăn nhưng với những thủ đoạn mạnh bạo của Tô Hạo Minh, cuối cùng tiểu khu mà Hà Tích Mộ hiện đang ở cũng đã được xây dựng một cách thuận lợi.

Còn về việc Tô Hạo Minh đã dùng thủ đoạn gì, rất nhiều người không chịu nói ra, điều đó chứng tỏ thủ đoạn hắn dùng ắt chẳng thể coi là chính đáng, nếu không mọi người đã không dè dặt như vậy. Do đó, điều then chốt bây giờ là phải làm rõ xem Tô Hạo Minh đã làm những gì, nguồn cơn mọi chuyện rất có thể là ở đó.

Hà Tích Mộ cũng không che giấu Vương Hiếu Dương chuyện mình điều tra được, đương nhiên, cô chỉ giấu giếm chuyện về vết thương. Vì Hà Tích Mộ mặc áo khoác dày nên Vương Hiếu Dương không phát hiện ra điều gì bất thường. Nhưng anh không tán đồng cách xử lý của Hà Tích Mộ, anh cảm thấy vẫn nên báo cảnh sát trước, dù Lạc Phong có điều khó nói gì thì cũng nên để cảnh sát đi điều tra.

Nhưng Hà Tích Mộ lại nói: “Sở dĩ chúng ta quyết định tự đi tìm chân tướng là vì không muốn dựa vào cảnh sát, bây giờ đã điều tra được một nửa rồi, nếu đột nhiên lại giao cho cảnh sát thì còn ý nghĩa gì nữa? Tóm lại, anh đừng quá lo lắng, chúng ta cứ làm rõ chuyện của chị gái Lạc Phong rồi hãy tính tiếp.”

Vương Hiếu Dương nghe Hà Tích Mộ nói vậy thì cũng đành đồng ý.

Về sau, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đến nơi đó thêm vài lần nhưng lại chẳng tìm được ai, ngoài thứ mùi hôi thối còn lưu lại trong căn nhà đó thì chẳng tìm được chứng cứ nào chứng minh cho việc từng có người sống ở nơi này.

Hà Tích Mộ cảm thấy rất kì lạ, Lạc Phong và chị gái cậu ta đã đi đâu rồi? Cô gái đó bệnh nặng như vậy, còn có thể di chuyển được sao?

“Chắc chắn là vì em đã biết nơi ở của họ, cậu bé tên Lạc Phong đó sợ em báo cảnh sát nên khi em vừa đi, cậu ta đã đưa chị gái mình rời khỏi nơi này luôn.” Vương Hiểu Dương đưa ra phán đoán.

“Nhưng rõ ràng em đã nói với cậu ta rằng em sẽ không báo cảnh sát, hơn nữa, em sẽ giúp họ, đưa chị gái cậu ta đến bệnh viện, như vậy lẽ nào vẫn chưa đủ sao?” Hà Tích Mộ cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cô đã hứa như thế rồi mà, vì sao Lạc Phong vẫn phải rời đi chứ? Thật là kì lạ!

Vương Hiểu Dương cười nói: “Em ngốc quá, cho dù em thật lòng hứa hẹn đi chẳng nữa, em nghĩ là cậu ta sẽ tin em sao? Loại người như Lạc Phong vốn rất hay nghi ngờ, mấy lời hứa hẹn đầu môi không thể khiến cậu ta tin tưởng được, vì thế, dù em có nói dễ nghe hơn nữa thì cậu ta cũng sẽ không coi đó là sự thật đâu. Mà tại sao lần này cậu ta lại dễ dàng bỏ qua cho em như vậy nhỉ?”

“À, cái này thì...” Hà Tích Mộ bỗng trở nên lúng túng, nói chẳng thành lời. Để né tránh ánh mắt của Vương Hiểu Dương, cô cúi thấp đầu. “Cậu ta bỏ qua cho em không phải là càng tốt sao? Chẳng lẽ anh lại muốn em bị giống lần trước à?”

“Đương nhiên anh không có ý này, anh chỉ cảm thấy khó hiểu thôi. Mà không chỉ mình anh, dù là bất cứ ai cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.”

Vương Hiếu Dương nói, rồi anh chợt phát hiện khuôn mặt Hà Tích Mộ đang đỏ bừng, bèn hỏi: “Mặt em sao lại đỏ thế? Không khỏe hay sao?”

Hà Tích Mộ căng thẳng quá, vội dùng tay che kín mặt, lắc đầu nói: “Không sao mà, đang mùa đông, mặt đỏ lên cũng là chuyện bình thường thôi. À đúng rồi, bây giờ em mới nhớ ra, chị gái của Lạc Phong hình như là bị bỏng nặng, trước đây báo chí có đăng tin về việc...”

Hà Tích Mộ còn nói chưa nói xong thì điện thoại của Vương Hiếu Dương chợt đổ chuông, cô đành dừng lại, nhìn Vương Hiếu Dương rút điện thoại ra, tò mò hỏi: “Là ai vậy? Ở trường lại có chuyện gì sao?”

Vương Hiếu Dương liếc nhìn màn hình điện thoại, vừa ấn nút nghe vừa nói: “Là cha anh. A lô, cha ạ, có việc gì hay sao... Chuyện giữa Từ Tây và Lưu Chuẩn được làm rõ rồi ạ? Tốt quá rồi, chuyện là sao vậy ạ... Thì ra là vậy, con biết rồi ạ, cảm ơn cha đã gọi điện thoại. Vậy đã nhé, con gác máy đây.”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Vương Hiếu Dương, Hà Tích Mộ nôn nóng ghé sát tới, muốn nghe xem Vương Kiến Quốc nói gì, nhưng đáng tiếc, âm thanh nhỏ quá nên cô chẳng nghe được gì. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Vương Hiếu Dương cúp máy, cô vội vàng hỏi: “Thế nào rồi, thế nào rồi, cha anh đã nói những gì vậy?”

Vương Hiếu Dương đặc ý nói: “Đã làm rõ được chuyện Từ Tây và Lưu Chuẩn tham gia đầu tư rồi.”

“Thật không? Vậy anh mau nói cho em biết đi.”

Hai năm trước, sau khi nhìn trúng một mảnh đất ở ngoại ô phía nam thành phố, các nhà đầu tư đã quyết định xây dựng một tiểu khu ở đó. Sau khi bàn bạc với chính quyền địa phương, cuối cùng họ cũng có được

giấy phép xây dựng. Chỉ có điều, trước khi san lấp mặt bằng, nhà đầu tư còn phải đi gặp đại diện của khu dân cư để bàn bạc về việc di dời. Mãi tới lúc này bọn họ mới phát hiện ra là còn tồn tại một vấn đề rất lớn, đó là dân ở đây đều không bằng lòng chuyển đi. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là phần lớn mọi người đã sống ở đây từ nhỏ đến lớn, có tình cảm sâu nặng với vùng đất này, thế nên dĩ nhiên không muốn chuyển đi nơi khác. Còn có một nguyên nhân nữa là tiền đền bù quá ít ỏi, vì thế lại càng không có ai muốn chuyển đi.

Để việc xây dựng có thể tiến hành một cách thuận lợi, các nhà đầu tư đã tìm đến Tô Hạo Minh, nhờ anh ta giải quyết rắc rối. Mà khi đó, người tiếp xúc với Tô Hạo Minh bàn chuyện hợp tác chính là Trịnh Hiển Nghị. Hai người này tuổi tác tương đương, đều rất háms tiền nên mới gặp lần đầu mà đã cảm thấy thân quen, trò chuyện vô cùng vui vẻ, hợp tác cũng rất ăn ý. Lúc đó, Tô Hạo Minh đã hứa là sẽ giải quyết êm đẹp chuyện này trong vòng nửa tháng, tuyệt đối không để nhà đầu tư phải chịu tổn thất lớn.

Tiếp đó, để thực hiện lời hứa của mình, năm ngày đầu Tô Hạo Minh đi loanh quanh để quan sát dân cư ở khu vực này. Vì dân ở đây không đông nên trong có mấy ngày, hắn đã quen với hầu hết tất cả mọi người. Năm ngày sau, hắn đi “thăm hỏi” từng nhà một, đương nhiên là bắt đầu từ người có tính cách nhu nhược nhất. Dân cư ở đây đều là người tử tế, chưa từng gặp phải kẻ dữ dằn như vậy nên nhanh chóng bị khuất phục, thêm vào đó tiền đền bù họ nhận được cũng nhiều hơn lúc trước một chút nên lại càng không còn gì để nói, rất nhanh đã dọn đi.

Còn với những người dân cứng đầu, Tô Hạo Minh đã dùng thủ đoạn bạo lực. Hắn dẫn theo một đám người xông vào nhà của họ, thẳng thừng ném đồ đạc của họ ra ngoài. Khi chỉ còn ba ngày cuối cùng, vẫn có mấy

hộ chưa chịu dọn đi, hẳn liền bất chấp tất cả, tự lái máy ủi đến để dỡ bỏ những căn nhà đó, rốt cuộc mọi người sợ quá phải thỏa hiệp.

Khi hẳn nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều đã êm xuôi thì không ngờ đúng vào ngày cuối cùng lại có một hộ gia đình tự thiêu. Đó là một gia đình ba người gồm một bà mẹ đơn thân và hai đứa trẻ, theo lời của những người xung quanh thì cuộc sống của họ không dễ dàng gì, đứa con thứ hai mới chào đời không lâu thì người chồng bỏ đi với người đàn bà khác, người phụ nữ đó đành một mình nuôi con nên vô cùng vất vả.

Cứ ngỡ khó khăn đã trải đủ rồi, rốt cuộc cũng có được những tháng ngày bình yên, không ngờ họ lại gặp phải chuyện di dời. Ban đầu Tô Hạo Minh còn đến khuyên nhủ, nói là với khoản tiền đền bù này, bọn họ có thể đến nơi khác sống một cuộc sống an nhàn, không cần chịu khổ nữa. Nhưng người phụ nữ đó lại không chịu, nói căn nhà đó tuy cũ nát nhưng là do chồng cô ta để lại, cô ta tin rằng một ngày nào đó chồng mình sẽ trở về, vì thế nhất quyết không chịu chuyển đi.

Tô Hạo Minh vốn không có bao nhiêu lòng nhẫn nại, vì thế sau một hồi khuyên giải mà không được, hẳn đã nổi nóng, bỏ lại một câu hẳn học: “Chuyện này không do cô quyết định, cô muốn chuyển thì chuyển, không muốn chuyển cũng phải chuyển.”

Mấy ngày sau, Tô Hạo Minh mang máy ủi đến, hộ cuối cùng còn bám trụ chính là ba mẹ con nhà này, nhưng rồi họ đã bị hàng xóm kéo đi, vì thế hẳn cho rằng mọi việc đã ổn thỏa khi còn cách hai ngày rưỡi nữa mới đến thời hạn cuối cùng.

Không ngờ, đúng vào ngày cuối cùng, người phụ nữ gốc nghèo đó đã tự thiêu, còn kéo theo cả con trai và con gái. Nhưng sau đó, đứa bé trai

vì hoảng sợ nên đã chạy đi, cuối cùng cô ta tự thiêu sống mình, đứa bé gái thì vì thế mà bị thương rất nặng.

Chuyện này đã gây nên một phen chấn động không nhỏ, dường như ai cũng biết rõ sự tình. Để tránh gây ra ảnh hưởng không tốt, nhà đầu tư đã nhanh chóng tìm gặp những cơ quan hữu quan để giải quyết sự việc, tuy không biết quá trình như thế nào nhưng cuối cùng báo chí đã không đưa tin về vụ việc, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mọi người đều cảm phẫn nhưng cũng không biết làm thế nào, vì đây không phải chuyện mà người bình thường có thể giải quyết.

Sau khi người phụ nữ đó chết, con gái cô ta được đưa đến bệnh viện, nghe nói đã được chữa trị ở đó gần một năm, nhưng sau đó như thế nào thì không ai biết rõ. Người ở bệnh viện đều tỏ thái độ không hay biết gì, cứ như thể từ trước tới giờ chưa từng tiếp nhận ca bệnh này vậy.

Có lúc thời gian thực sự là công cụ hữu hiệu để quên đi mọi thứ, dù xảy ra chuyện gì thì theo thời gian, người ta sẽ dần quên lãng nó. Đến cuối cùng, ngay cả kí ức cũng không còn. Vì thế, hai năm sau, chẳng ai còn nhắc đến chuyện đau lòng đó nữa.

Thành ra, khi mở bán nhà, mọi người vì kiêng dè chuyện đó nên không mấy ai chịu mua, nhưng vì giá nhà thấp, cộng thêm môi trường xung quanh lại tốt nên vẫn có một số người đến mua, ví dụ như Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ mua căn nhà này trước tiên là vì yếu tố giá thành, sau đó là vì hai năm trước, cô vừa tốt nghiệp đại học, phải ngược xuôi tìm kiếm việc làm nên không biết rõ lắm về chuyện này, mà mỗi lần về nhà, mẹ cô cũng không nói gì cho cô biết, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Còn về phần Vương Hiểu Dương, anh lại càng không hay biết gì, vì sau khi tốt nghiệp, anh sợ không tìm được việc nên đã đồng ý làm giáo viên cho một trường dân lập ở ngay gần trường đại học của mình, tuy lương không cao nhưng lại có thể ở gần Hà Tích Mộ cho đến khi cô học xong. Sau này khi đã mãn hạn hợp đồng, anh mới từ chức trở về nhà và có được công việc bây giờ.

Về sau, vì muốn mang đến cho mẹ một niềm vui bất ngờ, Hà Tích Mộ đã không nói gì về chuyện mua nhà. Đến khi nộp xong khoản tiền đầu tiên, cô mới nói ra chuyện này. Lúc ấy, mẹ của Hà Tích Mộ chợt nhớ lại chuyện đã xảy ra từ hai năm về trước, bà vốn cũng định nói ra nhưng lại lo Hà Tích Mộ sẽ sợ hãi, với lại dù sao cô cũng đã trả một phần tiền rồi, nếu không mua sẽ mất tiền oan, vì thế bà đành thôi không nói nữa. Hà Tích Mộ không hay biết gì nên ngày nào cũng rất háo hức, mãi đến lúc nhận nhà mới phát hiện ra những chuyện lạ thường.

Mấy ngày trước, Hà Tích Mộ rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn mở máy tính ra xem tin tức, vô tình đọc được một số bài cũ từ hai năm trước trên một diễn đàn, nội dung chủ yếu xoay quanh vụ tự thiêu kia. Cô chú ý đến những bài này chủ yếu là bởi trên tiêu đề của chúng có tên tiểu khu cô đang ở. Lúc đầu, cô chỉ nghĩ chuyện có liên quan tới nơi ở của mình, cứ xem qua cũng tốt. Đến khi xem xong, cô vô cùng kinh hãi, hai tay run run. Đến lúc này cô mới thực sự hiểu rõ rốt cuộc mình đã gặp phải chuyện gì, cũng hiểu rõ Lạc Phong và chị gái cậu ta rốt cuộc là ai, chẳng trách Lạc Phong lại biến thành như vậy.

Sau một thời gian, Hà Tích Mộ dần bình tĩnh lại. Khi dùng bữa với Vương Kiến Quốc, cô đã hỏi thăm về chuyện này và được biết tất cả đều là sự thật. Sau khi trở về, cô đã cùng Vương Hiểu Dương lên mạng tìm kiếm tất cả những thông tin có liên quan đến chuyện này. Đây cũng là

chuyện lớn, dù có bị bưng bít thì cũng không thể nào che giấu hết thông tin được.

Quả nhiên, sau khi gõ đúng từ khóa, họ lập tức phát hiện ra rất nhiều bài đăng có liên quan. Phần lớn trong số đó đều lên án Tô Hạo Minh kịch liệt, đồng thời bày tỏ sự thông cảm và khích lệ đối với gia đình Lạc Phong. Có điều, rất nhiều nội dung quan trọng không thấy xuất hiện, không biết là đã bị xóa bỏ hay là người tung tin cố ý không nhắc đến.

Nhưng đối với Vương Hiểu Dương và Hà Tích Mộ, như vậy là đủ rồi, họ không cần biết tường tận quá trình, chỉ cần biết đã xảy ra chuyện gì mà thôi. Bây giờ họ đã hiểu vì sao Lạc Phong lại nói ra câu đó khi tấn công Hà Tích Mộ, cũng hiểu được nguyên nhân cậu ta căm hận những người có liên quan đến tiểu khu. Trịnh Hiến Nghị và Tô Hạo Minh bị giết không có gì đáng trách, Hà Tích Mộ là cư dân trong tiểu khu đó, Lạc Phong muốn giết cô cũng là điều có thể hiểu được. Nhưng tại sao Từ Tây lại bị giết? Khi dùng bữa với Vương Kiến Quốc, tuy ông có nói Từ Tây có quan hệ với nhà đầu tư của tiểu khu nhưng lại không nói rõ đó rốt cuộc là mối quan hệ gì.

“Vừa nãy trong điện thoại, cha anh có nói cái gì mà nội tình của chuyện về Từ Tây và Lưu Chuẩn, rốt cuộc là sao vậy?” Hà Tích Mộ hỏi.

“Thực ra chủ yếu vẫn là Lưu Chuẩn, còn Từ Tây chỉ có tác dụng dắt mối thôi.”

Hà Tích Mộ nôn nóng thúc giục: “Anh không thể nói hết trong một lần được sao? Định cố tình khiến em sốt ruột hay sao thế?”

“Được rồi, anh sai rồi.” Vương Hiểu Dương làm bộ ấm ức, nói. “Nhưng trong điện thoại, cha anh chỉ nói rất sơ lược, cụ thể ra sao thì

anh cũng không rõ, phải về nhà hỏi mới được.”

“Trời, chán anh quá, nói mà cứ như không nói vậy.”

Chương 20: Động cơ của Lưu Chuẩn

Nói tới Lưu Chuẩn, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương quyết định đến hỏi trực tiếp hắn về vấn đề này.

Vì không muốn đồng nghiệp ở công ty chú ý, họ chọn cách bất ngờ chặn đường Lưu Chuẩn ở khu vực gần nhà hắn. Nhưng kì lạ là, mấy ngày gần đây, Lưu Chuẩn đều không về nhà. Cuối cùng, không còn cách nào khác, Hà Tích Mộ quyết định sau giờ làm sẽ bám theo Lưu Chuẩn, còn Vương Hiểu Dương tiếp tục trông chừng ở nhà hắn, nếu thấy hắn không đi về hướng nhà mình, cô sẽ lập tức liên lạc với Vương Hiểu Dương.

Như mấy ngày trước, sau khi tan làm, Lưu Chuẩn không về thẳng nhà mà đến một nơi khác. Hà Tích Mộ vừa lái xe bám theo vừa gọi cho Vương Hiểu Dương nhanh chóng đuổi theo. Vì mãi bám đuôi nên Hà Tích Mộ không để ý khung cảnh xung quanh, đến khi quay đầu nhìn lại, cô mới phát hiện Lưu Chuẩn dừng xe trước một hộp đêm. Hắn xuống xe, nhân viên phục vụ đưa xe của hắn xuống bãi đỗ, còn hắn ung dung tiến vào bên trong.

Hà Tích Mộ do dự, không biết có nên vào trong hay không? Mấy ngày nay Lưu Chuẩn không về nhà, lẽ nào hắn đến chỗ này mua vui? Xem ra chuyện Từ Tây bị sát hại đã vượt ra ngoài sức chịu đựng của hắn, thế nên hằng ngày tan làm, hắn vẫn thường đến đây để giải sầu?

Nếu Lưu Chuẩn chỉ đơn giản là đi giải sầu, vậy thì cô có cần vào trong theo dõi hần nữa không? Cô rất do dự, trong ấn tượng của cô, hộp đêm vốn là chốn chẳng tốt lành gì, bầu không khí ngột ngạt, loại người gì cũng có. Mà bây giờ Vương Hiểu Dương không có ở đây, cô không biết mình có đủ dũng khí để vào không.

Khi Hà Tích Mộ còn đang băn khoăn không biết có nên đi vào trong hay không thì bóng dáng Lưu Chuẩn đã biến mất. Dù sao cũng đã theo đến tận đây, cứ chạy đi chạy lại lung tung, không những không có kết quả mà rất có thể sẽ bị phát hiện. Cô đành đứng bên ngoài đợi Vương Hiểu Dương đến, sau đó sẽ cùng anh nghĩ cách.

Mười phút sau, Vương Hiểu Dương đến. Sau khi nghe Hà Tích Mộ kể lại, anh nói: “Có lẽ lát nữa hần sẽ ra thôi. Bên kia đường có cửa hàng KFC, chúng ta qua đó vừa ăn vừa đợi luôn. Tìm chỗ ngồi sát cửa cho tiện quan sát.”

“Ừm, chỉ còn cách đó thôi.” Hà Tích Mộ có chút uể oải, nếu ban nãy cô không do dự mà cứ vào theo hần thì mọi chuyện đã xong rồi, cô và Vương Hiểu Dương sẽ không phải mệt mỏi như thế này. Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Hà Tích Mộ chợt phát hiện ra có điều bất ổn, cô bèn đứng dậy, nói: “Vương Hiểu Dương, chúng ta vì muốn tìm gặp Lưu Chuẩn nên mới đi theo hần, sao phải sợ hần phát hiện ra chứ!”

“Ừ nhỉ, tại sao chúng ta lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ?” Vương Hiểu Dương lắc đầu về ngại ngùng.

Hai người mua một ít đồ ăn từ cửa hàng KFC, đang định băng qua đường, vào trong hộp đêm thì thấy Hứa Gia Danh bất ngờ bước ra từ cửa hộp đêm, nét mặt sa sầm, dường như đang rất tức giận.

Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đang hết sức ngạc nhiên, không biết vì sao Hứa Gia Danh lại xuất hiện ở nơi này thì lại thấy Lưu Chuẩn đi ra ngay sau đó. Lưu Chuẩn bước nhanh tới, kéo cánh tay Hứa Gia Danh, gắt lên: “Tôi vẫn chưa nói xong, anh vội vàng đi như vậy là thế nào chứ? Hứa Gia Danh, tôi đã nói với anh mọi chuyện, nếu anh thực sự không màng tới, tôi sẽ...”

“Anh sẽ làm thế nào? Giết người diệt khẩu sao?” Hứa Gia Danh vung mạnh cánh tay, nhìn Lưu Chuẩn bằng ánh mắt sắc lẹm, không giống với vẻ nghiêm trang thường ngày. “Tôi không quan tâm trước đây các anh đã có bất hòa gì, tôi chỉ biết duy nhất một điều rằng hai người đó đã mất tích. Hiện giờ, chuyện đã bung bét đến mức này, tôi cũng không thể tìm ra hai người không tồn tại để gán tội, anh hiểu không?”

Có lẽ vì khiếp sợ trước khí thế áp đảo của Hứa Gia Danh, Lưu Chuẩn bèn lắc đầu, giải thích: “Không, không phải như vậy, anh biết ý của tôi mà, tôi thực sự không quan tâm kẻ phạm tội là ai, điều tôi quan tâm là tờ giấy vay nợ của tôi, chỉ cần tìm được tờ giấy đó, những thứ khác tôi không cần biết, anh phải hiểu ý của tôi chứ. Bây giờ, tôi đã nói cho anh biết hết những điều này, nếu anh mặc kệ, một mình tôi sao có thể tìm được nó đây?”

Hứa Gia Danh vẫn không thềm đếm xỉa, nói tiếp bằng giọng dữ dằn: “Chuyện đó tôi không xen vào, tiền của anh cũng chẳng phải trong sạch gì, không tìm lại được cũng chẳng có gì đáng oán trách. Tôi còn rất nhiều việc phải làm. Nếu anh còn tiếp tục đến tìm tôi gây phiền toái nữa, tôi sẽ bắt anh vì tội cản trở công vụ. Tôi cảnh cáo anh, không được đi theo tôi nữa, tôi phải về trụ sở bây giờ.”

Lưu Chuẩn không ngờ Hứa Gia Danh lại không nể tình như vậy. Lúc đầu hắn mang đến cho anh ta bao nhiêu lợi lộc thì mặt mày anh ta lúc nào cũng rạng rỡ, bây giờ liên quan đến lợi ích của bản thân thì lập tức không coi hắn ra gì, đúng là quá đáng! Nhìn bộ dạng của Hứa Gia Danh, Lưu Chuẩn lớn tiếng hét: “Được thôi, anh đã bất nhân, cũng đừng trách tôi bất nghĩa, anh tưởng có thể giấu được những chuyện xấu xa của mình cả đời sao, sẽ có một ngày mọi người đều biết hết!”

Thế nhưng Hứa Gia Danh đã đi xa, xung quanh hộp đêm vẫn vang lên những âm thanh huyền ảo nên không thể nghe rõ giọng nói của Lưu Chuẩn. Hắn chỉ biết tức giận, thần thờ đứng tại chỗ.

Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì trong đầu có chút mơ hồ, nhưng cuối cùng cũng hiểu được mục đích Lưu Chuẩn đến đây không đơn thuần chỉ để uống rượu, mua vui giải sầu, mà chủ yếu là để gặp Hứa Gia Danh. Tuy họ đã biết thông tin Lưu Chuẩn và Hứa Gia Danh có quen biết nhau từ Vương Kiến Quốc, nhưng nếu hằng ngày hai người họ đều hẹn gặp nhau thì sẽ không khỏi khiến người khác nghi ngờ.

“Chẳng phải bọn họ là bạn chí cốt sao?” Hà Tích Mộ cười khẩy.

“Em đang cười cái gì vậy hả Hà Tích Mộ, quả nhiên em cũng đã gia nhập đội ngũ những người phụ nữ suốt ngày buôn chuyện, đừng có phủ nhận nữa.” Vương Hiểu Dương cười vẻ bất đắc dĩ, thật may là lúc này Hà Tích Mộ vẫn còn tâm trạng để nói đùa. “Được rồi, chúng ta mau đi thôi, Lưu Chuẩn lấy xe ra rồi, nếu không đi sẽ lỡ mất đấy.”

Hà Tích Mộ nhìn về phía Lưu Chuẩn, thấy hắn đang cúi tiền bo cho nhân viên phục vụ. Cô vội vàng kéo Vương Hiểu Dương đi về phía hắn.

Khi thấy Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương xuất hiện trước mặt, Lưu Chuẩn lộ rõ vẻ kinh ngạc, sửng sốt, sau đó để lộ một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Tiểu Hà à, còn có cả cậu Vương nữa, thật trùng hợp, không ngờ lại gặp hai người ở đây. Sao, hai vợ chồng trẻ ra ngoài dạo phố đấy ư?”

“Nếu chỉ đơn thuần là đi dạo phố thì sẽ chẳng thể tình cờ gặp được anh ở nơi này, Giám đốc Lưu ạ.”

Hà Tích Mộ cười khẩy, nói. Điều này khiến Lưu Chuẩn cảm thấy khó chịu, lần trước gặp hai người họ ở đó đã khiến lòng hắn bất an, luôn cảm thấy mọi chuyện rối tung lên rồi, chưa biết chừng một ngày nào đó, bí mật kia sẽ bị phát hiện. Vì thế, để tránh phải tiếp xúc nhiều với Hà Tích Mộ, ở công ty, hắn đã cố sắp xếp công việc để không phải gặp riêng cô, mỗi lần chạm mặt cô, hắn đều cảm thấy có chút hoảng hốt.

“À, vậy... hai người đến đây để chơi sao?” Lưu Chuẩn chỉ vào hộp đêm ở sau lưng. “Cũng phải, những người trẻ tuổi đều thích nơi náo nhiệt như thế này. Tôi còn có chút việc, hai người vào đi nhé, tôi đi trước đây.”

Không ngờ Lưu Chuẩn thường ngày vốn uy nghiêm là vậy, lúc này lại trở nên hết sức mềm mỏng. Hà Tích Mộ suýt bật cười, quả nhiên hắn chỉ là một gã khốn chuyên bắt nạt kẻ yếu, khiếp sợ kẻ mạnh, chắc chắn là biết cô nắm được điểm yếu của hắn nên hắn mới cư xử như vậy. Chẳng trách mấy ngày nay ở công ty, không thấy hắn tìm cô gây khó dễ.

Vương Hiếu Dương gọi Lưu Chuẩn đang định quay người bước đi, nói: “Giám đốc Lưu, xin dừng bước, thực ra tôi và Mộ Mộ xuất hiện ở nơi này không phải là trùng hợp, mà có ý chờ anh.”

“Chờ tôi ư?” Lưu Chuẩn có chút mơ hồ rồi đột nhiên như sức hiểu ra ẩn ý của Vương Hiểu Dương, hần liền kích động túm cổ áo anh, nổi giận đùng đùng, nói: “Ý là hai người đang theo dõi tôi sao? Các người dám theo dõi tôi à? Nói mau, lúc này hai người đã nhìn thấy những gì?”

Vương Hiểu Dương còn đang do dự không biết có nên nói cho hần biết không thì Hà Tích Mộ đã giằng tay Lưu Chuẩn ra, nói: “Bỏ Hiểu Dương ra, tôi nói cho anh biết, chúng tôi đã nhìn thấy tất cả, nếu anh không buông tay, tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức, người giải quyết vụ này đương nhiên sẽ không phải là bạn tốt Hứa Gia Danh của anh.”

Hà Tích Mộ vừa dứt lời, Lưu Chuẩn bỗng như một quả bóng xì hơi, trong chốc lát đã chẳng còn chút sức lực, cánh tay đang túm cổ áo của Vương Hiểu Dương cũng dần buông lỏng, đầu cúi gục xuống.

“Được rồi, Giám đốc Lưu, thực ra tôi và Vương Hiểu Dương cũng rất hứng thú với chuyện đó, chúng ta tìm một nơi ngồi nói chuyện được chứ?” Hà Tích Mộ nhìn dáng vẻ này của Lưu Chuẩn thì biết rằng tuyến phòng ngự trong lòng anh ta đã bị phá vỡ. Trên đường bám theo anh ta, cô còn nghĩ hôm nay cô và Vương Hiểu Dương nhất định phải tốn rất nhiều công sức, thế mà không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy. Nói ra thì vẫn phải cảm ơn Hứa Gia Danh, nếu không phải cô tình cờ nghe được cuộc cãi vã của hai người bọn họ thì chắc gì Lưu Chuẩn đã dễ dàng chịu khuất phục như vậy.

Thực ra Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương vừa xuất hiện, Lưu Chuẩn đã có cảm giác chẳng lành, nhất định họ sẽ hỏi hần rất nhiều điều. Hần còn hạ quyết tâm sẽ không nói ra bất cứ điều gì, nhưng không ngờ nội dung cuộc trò chuyện của hần với Hứa Gia Danh lại bị họ nghe thấy. Hơn nữa, Hà Tích Mộ lại là người ở tiểu khu đó, cũng biết những

chuyện từ hai năm trước, vì thế hắn không thể che giấu được nữa rồi. Tuy rất không cam lòng nhưng hắn cũng chỉ biết chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Thực ra, hắn làm như vậy còn vì một nguyên nhân khác nữa, chính là để báo thù Hứa Gia Danh. Ban nãy Hứa Gia Danh đối xử với hắn như vậy, nếu vẫn không nói ra điều gì thì chẳng phải là quá hời cho anh ta sao? Lưu Chuẩn nghiêm túc nói: “Được thôi, vậy tìm một chỗ uống chút gì đó.”

Lưu Chuẩn hơn Hứa Gia Danh năm tuổi, là hàng xóm với nhau từ nhỏ. Cha mẹ của hai người đều là công nhân viên chức nên quan hệ rất tốt đẹp. Sau đó, gia đình Hứa Gia Danh chuyển đi nơi khác, hai người họ mất liên lạc, mãi đến khi lên đại học mới gặp lại nhau tại thành phố này. Ngày đó, thành phố tổ chức chương trình triển lãm ô tô, vốn là người đam mê công nghệ, Lưu Chuẩn đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này. Hắn không ngờ lại gặp Hứa Gia Danh ở đó, anh ta cũng là người đam mê công nghệ như hắn.

Hồi còn học trung học, Lưu Chuẩn là thành phần cá biệt nổi tiếng, từ năm lớp mười đến lớp mười hai, hắn có tới năm giáo viên chủ nhiệm, chỉ cần xảy ra bất cứ vấn đề gì là cha mẹ hắn lại yêu cầu nhà trường cho hắn chuyển lớp. Nhưng tất cả các thầy cô chủ nhiệm lớp hắn học đều có chung một cảm giác bất trị đối với một kẻ như hắn. Trong thời gian đó, hắn đã bị lưu ban hai lần, bảo lưu một năm do bị thương trong lúc chơi bóng rổ, nhà trường thông báo nếu còn tiếp tục như vậy hắn sẽ bị đuổi học vĩnh viễn. Cha mẹ hắn lúc này mới bắt đầu lo lắng, ngày ngày đốc thúc hắn học hành, năm lớp mười hai có thể coi như yên ổn hơn một chút, cuối cùng cũng miễn cưỡng đỗ tốt nghiệp. Vì thành tích không tốt nên hắn đi học nghề, nói dễ nghe một chút thì hắn cũng có cái

bằng. Người sĩ diện như cha mẹ hẳn cũng biết con trai mình không có triển vọng gì, có thể làm được như vậy đã là một kết quả không tồi rồi.

Còn bản thân Lưu Chuẩn cảm thấy sau khi tốt nghiệp trung học, không vào được đại học cũng chẳng sao, dù gì cũng không phải dạng thất học, nhưng cứ nghĩ đến cha mẹ, hẳn lại không nỡ làm họ buồn. Năm lớp mười hai, hẳn trở nên ngoan hiền hơn một phần cũng là vì bạn bè hẳn đều đã thành đạt cả, tự hẳn cảm thấy cần phải học hành nghiêm chỉnh để không thua kém những người khác. Hẳn nỗ lực hơn, trở thành học sinh ngoan của trường.

Sau khi đỗ vào trường dạy nghề, hẳn cứ tưởng sẽ được ra ngoài đi làm ngay, đối với hẳn thì đây quả thực là một sự lựa chọn không tồi, ít nhất cũng có thể kết thúc được những giờ học tẻ nhạt, nhưng không ngờ hẳn vẫn phải đi học. Có điều nghĩ đến việc học nghề sẽ thư thả thời gian hơn, có nhiều thứ để chơi hơn, phí sinh hoạt cũng được cha mẹ cung cấp nhiều gấp mấy lần, hẳn lại vô cùng kích động. Hơn nữa, trường dạy nghề cũng không quản thúc nghiêm như trường đại học chính quy, có đến lớp hay không cũng chẳng ai quan tâm nên hẳn vô cùng hứng khởi, vì thế, hẳn lựa chọn thi vào một trường ở thành phố cách xa gia đình.

Ở trường dạy nghề, hẳn thực sự đã có một cuộc sống thoải mái như hẳn từng mong đợi. Sáng ngủ một mạch đến trưa, sau đó thức dậy ra ngoài ăn uống với bạn bè, trưa chơi game, tối gọi đồ ăn bên ngoài. Buổi tối trừ khi có hoạt động gì đó hẳn mới ra ngoài, còn không thì sẽ tiếp tục chơi game, đến tận ba, bốn giờ sáng mới ngủ, ngày nào cũng như ngày nào.

Cứ như vậy đến năm thứ ba, bạn bè của hắn không còn dư dả thời gian như năm nhất, năm hai nữa, bởi họ phải lặn lội tìm việc, phải chịu rất nhiều áp lực, vì tương lai mà ai nấy đều bận rộn với công việc của mình. Chỉ có hắn vẫn sống cuộc sống không mấy thay đổi so với trước, vì hắn có chú là giám đốc của một công ty đa quốc gia, chỉ cần lấy được bằng tốt nghiệp, hắn sẽ đến làm ở đó.

Ngày hôm ấy, Lưu Chuẩn và Hứa Gia Danh gặp lại nhau ở Học viện Cảnh sát. Hai người thay đổi khá nhiều nhưng chỉ cần liếc mắt, Hứa Gia Danh đã nhận ra Lưu Chuẩn. Vô số kỉ niệm lại ùa về, hai người trao đổi cách thức liên lạc, tình bạn cũng ngày một tốt lên. Sau khi tốt nghiệp, Lưu Chuẩn về quê nhà nhưng quan hệ giữa hai người vẫn không bị gián đoạn.

Lưu Chuẩn tuy học hành không ra gì nhưng quan hệ xã hội lại rất tốt, đặc biệt là với những người làm lãnh đạo, vì thế mỗi lần có tiệc rượu, người chú là giám đốc của hắn lại đưa hắn theo cùng. Đó cũng chính là một trong những lí do vì sao sau khi chú của hắn về hưu, hắn đã thế chân chức vụ đó chỉ trong một thời gian ngắn.

Sau khi lên làm giám đốc chi nhánh, Lưu Chuẩn như cá gặp nước, dựa vào mạng lưới quan hệ mà hắn có, chi nhánh của hắn không hề thua kém những chi nhánh khác, thậm chí có lần, lượng tiêu thụ còn vượt xa tất cả khiến lãnh đạo tổng công ty rất coi trọng hắn.

Tuy sự nghiệp lên như điều gặp gió nhưng Lưu Chuẩn lại rất muộn phiến về gia đình mình. Người vợ hiện giờ có thể coi là một trong số những khách hàng của hắn khi hắn vẫn chỉ là một nhân viên quen. Ngày đó, để kí được một đơn hàng, hắn đã thực hiện những màn tấn công mãnh liệt với vị khách hàng trẻ tuổi, xinh đẹp này, kết quả là hắn có

được cả tình yêu lẫn sự nghiệp. Sau đó, vợ hắn không ngừng giới thiệu khách hàng cho hắn, có thể nói hắn có được thành quả như vậy, tám mươi phần trăm là nhờ vợ, đó cũng chính là lý do vì sao hắn không thể li hôn với vợ.

Tuy vợ hắn đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn rất trẻ đẹp, đối với gia đình cũng rất mực chu toàn, thế nhưng Lưu Chuẩn lại luôn cảm thấy buồn chán, hắn thấy vợ mình chẳng khác nào bà mẹ thứ hai, lúc nào cũng quản này quản kia. Vì thế, chuyện hắn có tình nhân là một lẽ đương nhiên. Có điều Từ Tây cũng chẳng phải dạng vừa, cô ta tiêu tiền như nước, còn chơi cả cổ phiếu nên gánh nặng kinh tế luôn đè lên vai Lưu Chuẩn, hắn không thể không tận lực nghĩ cách kiếm tiền. Thực ra hắn có thể chia tay Từ Tây bất cứ lúc nào, nhưng nét xuân kiều diễm cùng cơ thể tươi trẻ, nóng bỏng của cô ta luôn hấp dẫn khiến hắn không cách nào thoát ra được.

Lúc tiểu khu này bắt đầu được xây dựng, Lưu Chuẩn chẳng mấy quan tâm, nhưng Từ Tây lại rất có hứng thú. Theo những gì Từ Tây nói thì mối tình đầu của cô ta chính là Thương Hoàng Mỗ, người hiện giờ đang sở hữu mảnh đất đó. Lưu Chuẩn thừa biết, mối tình đầu đó cũng chính là gã tình nhân đầu tiên bao bọc cô ta, nhưng điều này chẳng hề chi, Từ Tây là dạng người nào, hắn đã nhìn thấu từ lâu, điều hắn quan tâm chính là những lời nói sau này của Từ Tây.

Vì thiếu hụt vốn nên Hoàng Mỗ đi khắp nơi kêu gọi nhà đầu tư, ngoài vay tiền ngân hàng, hắn còn mượn thêm của bạn bè. Trong một lần nói chuyện với Từ Tây, không biết vô tình hay hữu ý, hắn cố ý nhắc đến mối tình sâu nặng giữa bọn họ, còn nói nếu Từ Tây đầu tư cho hắn một khoản tiền, sau này cô ta sẽ thu về gấp đôi. Một kẻ tham tiền như Từ Tây sao lại không xiêu lòng, cô ta liền tìm đến Lưu Chuẩn. Lưu Chuẩn

lúc đó đang cần tiền, biết có việc tốt lành như vậy đương nhiên chẳng đại gì bỏ qua, vì thế, hắn đã vay mượn khắp nơi, khó khăn lắm mới gom được năm mươi vạn, sau đó ba người bọn họ hẹn gặp ở một nơi bí mật. Hoàng Mỗ nhận tiền, viết giấy vay nợ đưa cho hắn, ghi rõ ngày này của hai năm sau, hắn nhận lại số tiền cả gốc lẫn lãi, hơn nữa còn quả quyết nếu hai năm sau tỉ giá nhân dân tệ có bị mất giá nghiêm trọng thì hắn cũng sẽ nhận lại được một số tiền gấp ba lần gốc.

Từ Tây chết trước ngày Hoàng Mỗ thực hiện lời hứa một ngày. Trước đó, Lưu Chuẩn và Từ Tây mang giấy vay nợ đến thương lượng với Hoàng Mỗ rất nhiều lần, thế nhưng vì ảnh hưởng của tình hình bất động sản, số căn hộ ở tiểu khu bán được rất ít, tiền vốn thu về lại chậm nên Hoàng Mỗ chỉ có thể trả cho bọn họ một trăm vạn. Tuy không cam lòng nhưng con số một trăm vạn cũng không phải quá ít, vì thế Lưu Chuẩn đành chấp nhận. Hôm đó là lần cuối cùng bọn họ gọi điện cho Hoàng Mỗ, nói rõ hôm sau sẽ mang giấy vay nợ đến để nhận tiền.

Nhưng không ngờ tối hôm đó, Từ Tây lại bị sát hại trong một căn nhà cũ ở khu vực không có người sinh sống, giấy vay nợ cũng không cánh mà bay. Lưu Chuẩn không khỏi kinh ngạc khi biết được tin này, điều khiến hắn sợ hãi nhất không phải là cái chết của Từ Tây mà là khoản tiền đó sẽ bị phôi bày. Trong đó có đến ba mươi vạn là do vợ hắn nắm giữ, ngày ấy vì muốn cho Hoàng Mỗ vay, hắn đã nói dối vợ là cho một người bạn thân vay, giúp anh ta xoay vòng vốn kinh doanh, còn đảm bảo sẽ lấy lại cả gốc lẫn lãi sau hai năm, vợ hắn hoàn toàn tin tưởng, liền đưa tiền cho hắn. Nếu vợ hắn mà biết sự thật là hắn mang tiền cùng tình nhân đầu tư vào đây thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng sự việc không chỉ có như vậy, sợ điều gì thì điều đó sẽ đến. Sau khi Từ Tây bị sát hại, tuy hắn đã rất cẩn thận che giấu tất cả

vấn đề có liên quan đến tiền bạc nhưng cuối cùng vẫn bị vợ phát hiện ra, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến vợ hấn đòi li hôn chứ không phải như những lời đồn đoán bên ngoài là vì mối quan hệ ngoài luồng của hấn. Nếu thực sự chỉ là chuyện hấn có bồ, vợ hấn cũng sẽ chẳng nói lời nào, vì dù sao thì hai người đều đã biết rõ bụng dạ của nhau, chung sống với nhau đến bây giờ không chỉ vì tình cảm vợ chồng mà còn vì trách nhiệm mà bọn họ phải gánh vác sau khi li hôn, bên cạnh đó còn là vì thể diện của gia đình, thế nên dù Lưu Chuẩn có ba, bốn tình nhân ở bên ngoài thì cũng chẳng sao, chỉ cần hấn vẫn có trách nhiệm với gia đình, không để con cái biết chuyện ngoại tình của hấn, công việc vẫn tốt thì hấn thích làm gì sau lưng vợ cũng được.

Sau khi Lưu Chuẩn tiếp nhận chức vụ giám đốc, quan hệ giữa hấn và Hứa Gia Danh bắt đầu nhạt đi, vì Hứa Gia Danh được điều động giữ chức cục trưởng cục Công an ở một thành phố xa xôi, có rất nhiều việc cần giải quyết nhưng tiền lương cũng không ít, lại cộng thêm chuyện lập gia đình nên không có nhiều thời gian giữ liên lạc với người bạn ngày xưa nữa.

Điều khiến Lưu Chuẩn không ngờ là người đến điều tra vụ án Từ Tây bị sát hại lại chính là Hứa Gia Danh, điều này khiến hấn không khỏi mừng thầm, cảm thấy chân tướng sự việc ít nhiều cũng có thể được che giấu.

Thế nhưng sự việc lại không đơn giản như hấn nghĩ. Vừa gặp lại, Hứa Gia Danh đã vô cùng khách sáo, không những thế càng về sau anh ta lại càng có cảm giác phản cảm với hấn, thậm chí còn nói hấn chính là hung thủ đã sát hại Từ Tây.

Lưu Chuẩn hoảng hốt, cắn răng nói hết sự tình của hai năm trước cho Hứa Gia Danh nghe, trước đó, Hứa Gia Danh cũng đã nghe cấp dưới báo cáo qua tình hình.

Để chứng tỏ sự trong sạch của mình, Lưu Chuẩn đành nói ra chuyện về tờ giấy vay nợ đó. “Cứ coi như tôi muốn sát hại Từ Tây thì cũng không thể chọn ngày hôm đó được, chí ít cũng phải đợi sau khi nhận tiền chứ, dù gì Hoàng Mỗ cũng yêu cầu phải có mặt hai người chúng tôi thì mới trả lại tiền kia mà, vì thế tôi không thể giết người được!”

Chương 21: Cuộc điều tra bất ngờ lúc nửa đêm

Lúc Lưu Chuẩn kể hết sự tình thì đã là gần mười giờ, người trong quán cà phê cũng dần thưa hơn. Giờ phút này, Lưu Chuẩn không uống nổi dù chỉ là một ngụm cà phê, miệng hần khô khốc, đắng ngắt, chỉ muốn phun thứ vừa uống vào miệng ra. Từ trước đến giờ hần chưa từng nói với bất cứ ai về chuyện này, trong quá trình tìm tờ giấy vay nợ đó, hần đã phải chịu rất nhiều áp lực từ gia đình và công ty, lúc này nói ra được tất cả, hần bỗng thấy người nhẹ bẫng, thoải mái hơn rất nhiều.

Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói: “Vậy hôm nay anh cãi nhau với Hứa Gia Danh là vì nguyên nhân gì?”

“Hứa Gia Danh thực sự không phải là con người nữa, anh ta uy hiếp tôi. Tôi đã đồng ý với điều kiện của anh ta nhưng không ngờ anh ta lại hùng hổ hăm dọa tôi như vậy, đúng là quá đáng!”

Nhắc đến điều này, Lưu Chuẩn tỏ ra vô cùng căm phẫn. “Tuy biết gần đây anh ta đối xử với tôi rất lạnh nhạt nhưng tôi vẫn mặt dày đến nịnh nọt anh ta, không ngờ anh ta lại nghi ngờ tôi. Tôi đã nói với anh ta là tôi không thể sát hại Từ Tây nhưng anh ta không chịu tin, tôi đành nói ra chuyện về tờ giấy vay nợ đó. Hai người biết sao không, anh ta nói sẽ giúp tôi giữ kín bí mật nhưng lại yêu cầu tôi phải đưa cho anh ta ba mươi vạn. Anh ta đúng là điên rồi!”

Cũng may, ở quán cà phê lúc này không đông người lắm, nếu không những lời này của Lưu Chuẩn nhất định sẽ thu hút rất nhiều những ánh

mất tò mò.

Cuộc trò chuyện này khiến Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương chết lặng. Tuy từ trước tới giờ họ không thích Hứa Gia Danh, anh ta lúc nào cũng tự cho mình là đúng nhưng họ thực sự không thể tin được anh ta còn là người vụ lợi, dù gì anh ta và Lưu Chuẩn cũng là bạn tâm giao, thế mà vừa mở miệng ra đã đòi bạn mình ba mươi vạn, thật là khó mà tin nổi.

Nhìn bộ dạng của Lưu Chuẩn không có vẻ như đang nói dối, Vương Hiểu Dương bèn hỏi: “Vậy anh đã đồng ý với anh ta chưa?”

“Đương nhiên là chưa, sao tôi có thể đáp ứng yêu cầu đó của anh ta được? Tôi chưa bị thần kinh đến mức tự nhiên đưa cho anh ta ba mươi vạn!”

Hà Tích Mộ nghĩ lúc đó nhất định là vì Hứa Gia Danh và Lưu Chuẩn không thống nhất được ý kiến nên mới cãi nhau âm ỉ trước hộp đêm như vậy.

Thấy Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương không nói gì nữa, Lưu Chuẩn liền lên tiếng: “Hứa Gia Danh không nhận được sự đồng ý từ tôi thì nói anh ta không thèm quan tâm tới chuyện này nữa, không những thế mà còn vạch trần tôi với mọi người. Hai người nói xem, có phải anh ta quá đáng lắm không? Lúc trước ở cùng nhau, chia sẻ từng thứ đồ ăn thức uống, cùng nhau đi chơi... tôi coi anh ta như anh em ruột thịt, vậy mà bây giờ tôi gặp khó khăn, anh ta lại đối xử với tôi như thế đấy, thật đúng là không đáng mặt làm người!”

Liên quan đến chuyện Lưu Chuẩn nói, Hà Tích Mộ và Vương Hiểu Dương cũng chẳng biết phải trả lời thế nào. Cách hành xử của Hứa Gia Danh hiện giờ không phải là cách một cảnh sát nên làm, nhưng họ cũng

không quản được. Việc họ cần làm lúc này chính là tìm ra chân tướng sự việc, vạch trần sự thật, chỉ có như vậy mới khiến mọi bí mật được hé lộ ra ngoài ánh sáng.

Nếu Lưu Chuẩn cũng có chút liên quan tới tiểu khu thì có lẽ hẳn cũng biết câu chuyện gia đình ba người tự thiêu vào năm đó, Hà Tích Mộ bèn hỏi: “Chuyện hai năm trước, chắc hẳn anh cũng biết chút ít phải không? Năm đó người mẹ bị chết cháy tại hiện trường, còn hai người con của cô ta, rốt cuộc như thế nào rồi?”

Mặt Lưu Chuẩn bỗng nhiên biến sắc, hai tay run run, để che giấu sự mất tự nhiên của mình, hắn khuấy cốc cà phê đã lạnh ngắt khiến vài giọt cà phê bắn ra ngoài. “Chuyện đó... tôi có thể không nhắc đến nữa, được không?”

“Không nhắc đến nữa? Như vậy không được.” Vương Hiểu Dương nói. “Đúng rồi, còn chuyện này nữa, anh và Từ Tây chỉ là chủ nợ của Thương Hoàng Mỗ, nếu đối phương muốn báo thù thì tại sao lại tìm đến Từ Tây mà không phải là ông chủ Thương trong số những nhà đầu tư, chẳng lẽ hung thủ không biết gì hết ư?”

Lưu Chuẩn lắc đầu, đặt chiếc thìa trên tay xuống, thở một hơi dài, trả lời bằng giọng đau thương: “Thực ra không phải như thế, sau khi tiểu khu cơ bản được xây xong, Từ Tây thường xuyên đến đó, lúc tôi rảnh rồi, cô ta cũng kéo tôi đi cùng. Mới đầu, cô ta còn định mua thêm một căn hộ ở đó, nhưng sau khi xảy ra chuyện đáng tiếc kia, cô ta liền từ bỏ ý định này, lúc đó chúng tôi đã mua một căn hộ rồi. Tôi nghĩ có lẽ là do những lần Từ Tây đến đó đã buột miệng nói ra chuyện tiền nong, người nói vô tâm mà người nghe hữu ý, từ đó dẫn đến họa sát thân. Còn ông

chủ lớn đương nhiên không thể ngày ngày đến đó, vì thế hung thủ không nhận ra người họ Thương kia nên mới giết chết Từ Tây.”

“Thì ra là như vậy!” Vương Hiếu Dương cười cười, trong đầu chợt nghĩ tới một câu nói: “Có cửa không nên để lộ ra ngoài”. Từ Tây quả thực là một kẻ thích khoe khoang, vì thế mới trở thành đối tượng bị sát hại đầu tiên. Nhưng điều khiến anh cảm thấy khó hiểu nhất là tại sao hai năm trước hung thủ không báo thù ngay mà phải đợi đến tận bây giờ, điều đó có ý nghĩa gì với hắn?

Hà Tích Mộ kiên nhẫn động viên Lưu Chuẩn nói ra toàn bộ sự thật. “Giám đốc Lưu, tôi tin anh cũng giống như chúng tôi, muốn nhanh chóng bắt được hung thủ, kết thúc vụ án này. Tôi hy vọng anh sẽ không che giấu bất kì điều gì, hãy nói cho chúng tôi nghe tất cả những gì mà anh biết.”

“Tôi có thể hỏi hai người một câu không?” Lưu Chuẩn đột nhiên nhìn chằm chằm Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương, hỏi bằng giọng trầm thấp.

Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương đưa mắt nhìn nhau, sau khi suy nghĩ một hồi, Vương Hiếu Dương nói: “Đương nhiên là được, trong phạm vi cho phép, tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh.”

Lưu Chuẩn nói: “Hai người không phải là cảnh sát, cũng không nhận sự ủy thác của ai, chuyện lớn nhất mà cô gặp phải là bị tên côn đồ nào đó bất ngờ tấn công nhưng may mắn thoát nạn, mà việc này rõ ràng chẳng liên quan gì đến ba vụ giết người kia, tại sao hai người vẫn tiếp tục điều tra làm gì? Lần trước, cô gọi điện xin tôi cho nghỉ phép là vì chuyện này phải không? Vì sao hai người lại cố chấp như vậy chứ?”

Nghe Lưu Chuẩn hỏi vậy thì Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương cùng thăm thở phào một hơi.

Hà Tích Mộ nói: “Chỉ là tôi nghĩ chúng tôi nên làm như vậy. Anh biết đấy, có nhiều lúc, chúng ta làm việc gì đó mà không phải vì lợi ích của bản thân. Hơn nữa, anh nói ba vụ án giết người và lần tôi bị tấn công bất ngờ kia không liên quan gì đến nhau, nhưng trên thực tế, chúng liên quan đến nhau, hung thủ là một người. Chúng tôi chỉ muốn làm rõ mọi chuyện, đưa hung thủ ra trước vành móng ngựa. Thêm vào đó, bên phía cảnh sát không tin những gì tôi nói, thế nên tôi đành phải hành động một mình.”

Lưu Chuẩn nghi hoặc hỏi lại: “Chỉ thế thôi sao?”

“Anh nghĩ còn gì nữa?” Vương Hiếu Dương nở nụ cười. “Mọi việc chúng tôi làm không phức tạp như anh tưởng tượng đâu. Chúng tôi rất muốn tự tìm ra chân tướng sự việc. Có thể hung thủ cũng từng là những người bị hại, thâm thù rồi trở thành như vậy. Nếu có thể làm rõ những việc này thì chẳng phải sẽ càng có ý nghĩa hơn so với việc cảnh sát tìm được hung thủ rồi giao lại cho tòa án định tội sao?”

Câu trả lời này thực khác xa với suy nghĩ của Lưu Chuẩn, hần thở dài, ngửa cổ uống một hơi cạn cốc cà phê lạnh ngắt, dường như đã hạ quyết tâm, hần lau miệng, hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi nghĩ hung thủ không phải là con người mà là oan hồn của những người bị hại trước đó trở về báo thù. Nếu ngay từ đầu Tô Hạo Minh không làm việc đó thì anh ta đã không bị hại đến thế thảm như vậy.”

Oan hồn? Lấy mạng? Những lời này là có ý gì chứ?

Hà Tích Mộ cảm thấy có chút khinh thường. “Sao có thể là oan hồn được, trên đời này làm gì có ma quỷ, tôi thấy chỉ có người thường ngày

luôn làm những việc đáng xấu hổ nên nhìn đâu cũng thấy ma quỷ đó thôi.”

“Là thật đấy, chính mắt tôi đã trông thấy mà. Hôm đó, khi đi tìm tờ giấy vay nợ kia, tôi đã trông thấy một lần, máu chảy đầm đìa, còn có một con mèo đen, đó chắc chắn là linh hồn của hai đứa trẻ, chắc chắn là bọn chúng không cam tâm chịu chết nên mới về báo thù.” Lưu Chuẩn nói với vẻ kích động, cơ thể run lên bần bật, trán túa đầy mồ hôi lạnh. “Vì thế, chắc chắn tôi cũng sẽ bị sát hại, chắc chắn là như vậy. Tôi phải làm thế nào đây? Là do Từ Tây bức ép tôi, tôi thực sự không muốn. Làm thế nào bây giờ? Tôi chưa muốn chết!”

“Tôi đã nói trên thế gian này không có ma quỷ, anh sợ cái gì?” Điều Hà Tích Mộ lo lắng bây giờ không còn là ma quỷ nữa, mà cô lo Lưu Chuẩn vẫn tiếp tục nói về vấn đề này, bèn nói với Vương Hiếu Dương: “Anh ta đang hoảng loạn, chúng ta không nên gặng hỏi tiếp nữa, để anh ta về đi.”

Vương Hiếu Dương khẽ vỗ vai Lưu Chuẩn, gọi cho hần một cốc nước lọc, chờ hần uống xong, thấy hần đã bình tĩnh trở lại mới nói với Hà Tích Mộ: “Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ anh ta có thể tự lái xe được không?”

Lưu Chuẩn liền lên tiếng: “Tôi không sao. Tôi có thể tự đi về, hai người cứ về đi.”

“VẬY... thôi được, anh nhớ cẩn thận nhé!” Hà Tích Mộ hơi do dự. “Xảy ra bất cứ chuyện gì, nhớ gọi cho tôi ngay nhé!”

Lưu Chuẩn đứng dậy, rời đi, nhưng mới đi được hai bước, hần liền quay lại, đến bên cạnh Hà Tích Mộ, ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Tôi

thực sự đã nhìn thấy ma, khắp người nó toàn là máu, đỏ thẫm như một ngọn lửa, còn tỏa ra mùi hôi thối, bên cạnh là một con mèo đen đang nhếch mép cười, cô có tưởng tượng được không? Con mèo đen đó đã cười, giống như đang chế giễu tôi, tiếng cười của nó khiến người ta sởn gai ốc. Tôi nghĩ người chết tiếp theo sẽ là tôi, tôi chắc chắn sẽ chết...” Nói xong, hắn quay đầu, bước đi thật nhanh như đang chạy trốn điều gì đó, Hà Tích Mộ gọi thế nào hắn cũng không quay lại.

“Người mà Lưu Chuẩn nói đến nhất định là chị gái của Lạc Phong, vậy thì lúc ấy Lạc Phong cũng ở gần đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hà Tích Mộ, em không sao chứ, đang lẩm bẩm cái gì vậy?” Vương Hiểu Dương lo lắng hỏi.

“Hiểu Dương, chúng ta đi thôi.” Hà Tích Mộ kéo anh chạy nhanh ra ngoài.

Vương Hiểu Dương vội vàng nói: “Chúng ta vẫn chưa thanh toán, em ở đây đợi anh đã.” Anh không khỏi nghi hoặc, vì sao Hà Tích Mộ lại đột nhiên trở nên kì quái như vậy, rốt cuộc Lưu Chuẩn đã nói những gì.

Ra khỏi quán cà phê, Vương Hiểu Dương lấy xe, ngồi vào ghế lái, nói: “Anh nghĩ hôm nay chúng ta nên về nhà thôi, đừng điều tra tiếp nữa...”

Hà Tích Mộ ngắt lời anh: “Anh đưa em về tiểu khu đi. Trên đường đi, có hàng tạp hóa nào thì anh rẽ vào, em muốn mua một chiếc đèn pin. Sau đó chúng ta quay về nhà em, em muốn thay bộ quần áo thể thao cho dễ vận động.”

Vương Hiểu Dương đột ngột dừng xe, quay sang nhìn Hà Tích Mộ, tức giận nói: “Muộn thế này rồi mà em còn muốn đến đó sao? Em không

thể đợi đến khi trời sáng được à? Lúc này Lưu Chuẩn đã nói gì với em...”

“Anh đừng hỏi nữa, em cần phải làm rõ chuyện này, có lẽ bọn họ xuất hiện vào buổi tối nhiều hơn là ban ngày, em nhất định phải đến đó, anh hiểu không?”

“Nhưng việc này quá nguy hiểm!” Vì quá kích động nên Vương Hiểu Dương hơi lớn tiếng.

Nếu là trước đây, trong tình huống này, Hà Tích Mộ nhất định sẽ mềm mỏng xoa dịu anh, bởi vì cô biết một khi anh đã nổi giận thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, thế nhưng lần này cô vẫn kiên trì nói: “Anh sợ thì xuống xe rồi về nhà anh đi, em sẽ đi một mình.”

“Em thực sự muốn đến đó sao?”

“Anh thấy em nói dối bao giờ chưa?”

Máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu Vương Hiểu Dương, anh nhanh chóng tháo dây an toàn, mở cửa xe, quay đầu bước đi, không nói một câu nào.

“Anh đi đi, có bản lĩnh thì cả đời này đừng gặp lại nữa!” Hà Tích Mộ chuyển sang ghế lái, nổ máy, vừa lái xe vừa âm ức. “Vương Hiểu Dương, anh đúng là đồ đáng ghét, còn dám giận dỗi bỏ đi như thế nữa. Anh sẽ phải hối hận cho mà xem.”

Hà Tích Mộ dừng lại trước một quầy tạp hóa ven đường để mua một chiếc đèn pin. Vừa bước xuống xe, cô đã bị một cơn gió lạnh tạt thẳng vào mặt, đầu óc bỗng tỉnh táo hơn nhiều, nghĩ lại hành động của mình ban này, đúng là có chút quá đáng thật, chẳng trách Vương Hiểu Dương lại tức giận bỏ đi. Nhưng nếu bây giờ gọi điện xin lỗi thì lại

chẳng phải là phong cách của cô. Dù gì trước mắt vẫn còn chuyện quan trọng cần làm, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, bước vào quầy tạp hóa, mua đèn pin rồi rời đi ngay.

Về đến trước cửa nhà mình, Hà Tích Mộ liếc nhìn điện thoại. “Mười giờ hơn rồi, đã muộn thế này rồi sao?”

Cô lấy chìa khóa cắm vào trong ổ, bỗng nhiên có cảm giác hết sức kì lạ, nhưng rốt cuộc kì lạ ở chỗ nào cô lại không thể nói rõ được. Sau khi xoay chiếc chìa vài vòng, cánh cửa liền mở ra.

Hà Tích Mộ đẩy cửa, một mùi hôi tanh lập tức xộc thẳng vào mũi, cô hoảng hốt, sao trong nhà lại có mùi thối rửa này chứ? Cô vừa tháo giày vừa lần tìm công tắc điện trên tường. Có điều vừa chạm tay vào bức tường, cô liền có cảm giác dinh dính, nhớp nháp, lại còn lạnh lạnh. “Đây là...”

Nghĩ đến những chuyện xui xẻo trước đây, Hà Tích Mộ cảm thấy rất có thể cô sẽ gặp phải chuyện gì đó chẳng lành. Không kìm nổi cơn buồn nôn cuộn trào trong dạ dày, cô nhanh chóng mò tìm công tắc, bật lên và chờ đợi ánh đèn sáng tỏ, thế nhưng không có bất cứ một tia sáng nào, căn phòng vẫn chìm trong một màu đen kịt, tĩnh mịch đến đáng sợ.

Hà Tích Mộ không ngừng ấn công tắc, trong lòng lo lắng mãi không thôi, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể làm chiếc đèn sáng lên.

“Chết tiệt!” Hà Tích Mộ lùi lại mấy bước, ho khan một tiếng, chiếc đèn cảm ứng âm thanh ngoài hành lang lập tức sáng lên, cô nhìn ra bên ngoài, những căn hộ khác đều đang sáng đèn, rõ ràng không phải toàn khu mất điện. “Sao lại như vậy?”

Hà Tích Mộ lấy điện thoại, định gọi cho công ty bất động sản nhưng sau một lúc tìm kiếm, cô phát hiện mình không lưu số của họ mà danh thiếp lại đang ở trong nhà. “Đúng là chó cắn áo rách, thật đen đủi!” Cô đành lần mò trong bóng tối, rồi đột nhiên nghĩ tới chiếc đèn pin mới mua, cô bèn lấy nó ra, đúng lúc vừa bước qua cửa nhà.

Tuy đèn cảm ứng âm thanh phía sau vẫn đang phát sáng nhưng phía trước là một màu đen kịt, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì, hơn nữa trong không khí còn nồng nặc thứ mùi khiến người ta buồn nôn. Cô chưa kịp bật đèn pin thì một cơn gió ở đâu thổi qua, cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại. “A...”

Tiếng sập cửa bất ngờ khiến Hà Tích Mộ hoảng sợ. Cô không khỏi cảm thấy kì lạ, lúc ra khỏi nhà, rõ ràng cô đã đóng kín tất cả cửa sổ, sao gió có thể thổi vào được? Lúc này đứng ở trong nhà rồi, cô vẫn có cảm giác gió thổi thẳng vào mặt khiến mặt cô ran rát. Cô khẽ xoa xoa đôi gò má lạnh như băng, sau đó bật đèn pin.

“Aaa...! Hà Tích Mộ cố gắng lùi lại phía sau nhưng không lùi được nữa, cô tựa lưng vào cửa, chiếc túi xách rơi “bịch” xuống đất, đồ trong túi rơi vung vãi. Cô lại ngã ngối dưới đất, mặt tái xanh, hơi thở gấp gáp, chiếc đèn pin cũng rơi xuống tự lúc nào, lúc này đang nằm cạnh chân cô, cũng may mà chưa hỏng, ánh sáng hắt lên bức tường vốn màu trắng mà giờ phút này đã trở nên dơ bẩn không tả nổi.

“Đừng sợ, đừng sợ!”

Nghe thấy giọng nói của đối phương, Hà Tích Mộ nuốt nước miếng, nhất thời bình tĩnh hơn một chút nhưng hơi thở vẫn gấp gáp, cơ thể bỗng chốc nóng bừng, mồ hôi túa ra khiến quần áo dính bết vào người. Hồi lâu

sau, cô mới yếu ớt hỏi: “Là Lạc Phong à? Có phải cậu không? Còn có chị cậu nữa hả?”

Ban này, đúng vào giây phút Hà Tích Mộ bật chiếc đèn pin, phía trước liền xuất hiện một khuôn mặt tái nhợt, dưới ánh đèn, nó càng trở nên khủng khiếp hơn.

“Thật ngại quá, chưa có sự đồng ý của chị mà đã tự tiện vào nhà thế này, chỉ là chúng tôi không còn cách nào khác.”

Hà Tích Mộ thở phào, cô nhặt chiếc đèn pin, vịn vào cửa đứng dậy, hai chân vẫn không ngừng run rẩy, bởi cô thực sự không biết Lạc Phong đến đây với mục đích gì, cả cái cách cậu ta đột nhập vào nhà cô, rồi đèn đóm không bật được nữa... rốt cuộc là có chuyện gì chứ? Nếu cậu ta đến chỉ với mục đích là nhờ vả thôi thì có nhất thiết phải làm hỏng đường điện nhà cô như thế không?

Hà Tích Mộ không dám chiếu thẳng đèn pin về phía đối phương nữa, cô lia ánh sáng khắp phòng, phát hiện căn phòng vô cùng bừa bộn, như thể vừa bị trộm đột nhập, mặt sàn rất bẩn, còn có vết máu tươi. Cô liếc nhanh xuống lòng bàn tay, đúng là màu đỏ của máu, thứ mùi tanh tươi đó đang tràn ngập căn nhà, cửa sổ đã bị Lạc Phong mở tung nhưng vẫn không át được mùi này. Hàng vạn nỗi bất an dấy lên trong lòng cô, cô thực sự không biết tiếp sau đây sẽ xảy ra những chuyện gì.

Để che giấu sự căng thẳng của mình, Hà Tích Mộ giả vờ trấn tĩnh, nói: “Không sao, tôi đã nói rồi mà, nếu hai người cần tôi giúp đỡ, tôi rất sẵn lòng. Nhưng cậu làm sao mà vào đây được, tôi đã khóa cửa rồi mà?” Vừa dứt lời, Hà Tích Mộ đã sực nhớ ra, chẳng trách lúc mở cửa cô lại có cảm giác kì lạ, ổ khóa có vẻ lỏng lẻo hơn bình thường, nhất định là đã bị Lạc Phong cạy mở.

“Chỉ cần dùng chút kỹ xảo thôi.” Lạc Phong khẽ nói.

“Ồ...” Hà Tích Mộ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên. Cô từng gặp Lạc Phong hai lần, cả hai lần đều bị cậu ta làm cho bất ngờ, lần này cậu ta còn đến tận nhà cô nữa, cánh cửa sau lưng còn đang đóng chặt, cô có muốn tháo chạy cũng không thể nhanh bằng Lạc Phong. Lúc này, cô mới thấy hối hận vì ban nãy đã cãi nhau với Vương Hiểu Dương, nếu cô và anh cùng quay về thì chẳng phải cô sẽ cảm thấy yên tâm hơn sao?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hà Tích Mộ, Lạc Phong liền lên tiếng: “Tôi chỉ đến trú tạm ở nhà chị thôi, chị yên tâm. Còn nữa, chị tôi cần nghỉ ngơi, hy vọng chị có thể giữ yên lặng.”

“À, được rồi, xin lỗi. Cậu muốn ăn gì không?”

“Không. Tôi đến đây còn có mục đích khác, tôi muốn làm một cuộc giao dịch với chị.”

Chương 22: Giao dịch của Lạc Phong

“Giao dịch?” Hà Tích Mộ thực sự không nghĩ ra được Lạc Phong có thể giao dịch gì với cô, nhưng từ giọng điệu, có thể thấy cậu ta không giống như đang đùa mà có vẻ vô cùng nghiêm túc, như thể đã cân nhắc từ rất lâu. Nếu đã thế, cô cũng muốn xem thử rốt cuộc cậu ta định đưa ra giao dịch gì.

“Chẳng phải chị muốn biết chân tướng sự việc sao? Tôi có thể nói cho chị biết.”

“Cái gì? Cậu nói thật chứ?” Trái tim Hà Tích Mộ lập tức đập thành thịch. Như thể bấy lâu nay cô vẫn luôn ở trong bóng đêm, mờ mịt và vô định, bỗng nhiên có người muốn phá tan cục diện đó và mang đến cho cô nguồn ánh sáng vô hạn. Đây là ánh sáng cô vẫn hằng mong chờ, vì thế giờ khắc này, cô cảm thấy vô cùng kích động. Nhưng vì từng bị thất vọng rất nhiều lần nên trong lòng cô vẫn khó tránh khỏi cảm giác nghi hoặc.

Thế nhưng Lạc Phong trả lời bằng giọng chắc nịch: “Đương nhiên là thật, sao tôi phải lừa chị chứ?”

Hà Tích Mộ sợ nếu cô còn do dự nữa thì Lạc Phong sẽ đổi ý, liền nói: “Tôi không có ý đó. Cậu tìm đến tận đây chứng tỏ cậu đã tin tưởng tôi, không phải sao? Có điều, điều kiện của cậu là gì?”

“Đợi kể xong sự thật, tôi sẽ nói cho chị biết.”

Vậy nếu khi biết hết chân tướng sự việc mà cô lại không thể đáp ứng yêu cầu của cậu ta thì chẳng phải cậu ta sẽ... Hà Tích Mộ do dự, vừa định lên tiếng thì bị Lạc Phong ngăn lại: “Chị yên tâm, tôi không làm khó chị đâu, cũng không làm tổn thương đến chị, tôi đảm bảo, chỉ là một chuyện rất đơn giản thôi, tôi chắc chắn chị có thể làm được.”

Hà Tích Mộ không ngờ Lạc Phong lại có thể đoán ra những suy nghĩ trong lòng cô, đó là chuyện thật đáng sợ. Lạc Phong bây giờ mới chỉ là một đứa trẻ, sau này trưởng thành không biết sẽ trở thành một người như thế nào? Cô không dám tưởng tượng tiếp nữa. Lạc Phong đã nói như vậy thì cô cũng đành nghe theo cậu ta rồi từ từ tính tiếp. “Chúng ta bật đèn lên trước đã, tối om thế này cũng không tốt lắm. Đèn phòng khách hỏng rồi, tôi đi xem những chỗ khác, nếu không được thì phải gọi cho công ty bảo động sản đến sửa chữa.” Dứt lời, Hà Tích Mộ định đi vào bên trong.

“Không cần, tất cả đường dây điện trong nhà đã bị tôi cắt rồi.”

Hà Tích Mộ lập tức dừng lại. Cô nghĩ, đường dây điện được làm ẩn trong tường, sao Lạc Phong có thể cắt đứt được chứ? Trừ phi cậu ta biết nơi đặt máy biến thế rồi mò tìm được đường điện nhà cô, có điều đường điện ở đây chẳng chịt, lại có cả của các hộ khác đang sinh sống ở đây, ngay cả thợ điện nhiều kinh nghiệm cũng khó lòng mà tìm ngay được, vậy thì rốt cuộc Lạc Phong đã cắt đường điện nhà cô bằng cách nào? Huống hồ cậu ta chắc chắn không thể biết máy biến thế nằm ở chỗ nào được.

“Chúng ta bắt đầu đi, chị có thể đưa ra câu hỏi.”

Vì quá căng thẳng nên Hà Tích Mộ có cảm giác hai chân như muốn quỵ xuống, cô lao đảo đi về phía xô pha gần đấy, mắt vẫn nhìn Lạc Phong chầm chầm đẩy cảnh giác. Dù cậu ta sẽ không làm tổn thương cô

nhưng dù sao cô vẫn phải đề phòng vì cậu ta có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Đến bên xô pha, Hà Tích Mộ khẽ thở phào, trên xô pha ngổn ngang rất nhiều đồ nhưng cô không còn hơi sức để tâm đến, gạt tất cả sang một bên rồi ngồi xuống. Cô hy vọng Lạc Phong cứ đứng đó và đừng tiến lại gần cô thêm chút nào nữa.

Hà Tích Mộ hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười chín.”

Đã mười chín tuổi rồi? Hà Tích Mộ hít sâu một hơi, nhìn cơ thể gầy gò cùng khuôn mặt non nớt của cậu ta, ai bảo cậu ta mười chín tuổi chứ? “Vậy chị gái cậu tên là gì, cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Chị ấy tên là Lạc Linh, lớn hơn tôi một tuổi.”

“Sao chị cậu lại bị thương?”

“Hai năm trước chị ấy bị bỏng.” Nhắc tới chuyện này, cảm xúc của Lạc Phong vẫn rất bình tĩnh, không chút xao động, như thể đang nói đến chuyện của một người hoàn toàn xa lạ. “Tôi tin là chị cũng từng nghe về chuyện của hai năm trước rồi, một bà mẹ đơn thân vì muốn bảo vệ gia đình mà quyết định quyên sinh. Vì lo lắng sẽ không có ai chăm sóc con mình nên người phụ nữ đó đã lựa chọn đưa con cùng chết. Nhưng lúc đó tôi thực sự không muốn chết, tôi mới mười bảy tuổi, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, tại sao phải chết trong đau khổ như vậy chứ? Chị tôi không giống tôi, mẹ bảo sao nghe vậy, vì thế chị ấy mới biến thành bộ dạng như bây giờ. Chắc hẳn chị đang cảm thấy kì lạ là tại sao tôi không cảm thấy xót thương dù chỉ một chút, là bởi những giọt nước mắt của tôi đã cạn trong khoảng thời gian đó rồi. Chính mắt tôi nhìn thấy cơ thể của

mẹ và chị tôi bị thiêu sống, chính tai tôi nghe thấy những tiếng gào thét đau đớn của họ, nhưng lại không thể làm được gì, vì sợ chết, tôi đã chạy trốn. Tôi trốn trong đám đông, không dám nhìn, không dám nghe, nhưng dù đã bịt kín hai tai thì những âm thanh thảm thiết đó vẫn không ngừng vọng tới. Tôi cảm thấy bản thân mình còn đau khổ hơn họ, bởi vết thương trên cơ thể họ chỉ là những vết bỏng chằng chịt, còn tôi, cả tâm hồn đã bị thiêu đốt bởi vô số ngọn lửa rực cháy, cảm giác bị giày vò đó, chị có thể cảm nhận được không?”

Hà Tích Mộ không biết phải nói gì, quả thực, tận mắt chứng kiến người thân đi vào cõi chết là một chuyện đau khổ như thế nào chứ! Nếu là cô, cô cũng không chịu nổi. Lạc Phong lúc đó mới chỉ là một cậu bé mười bảy tuổi, rốt cuộc cậu ta đã phải đối diện với sự thật tàn khốc đó như thế nào?

“Thế nhưng Lạc Linh lại không chết cùng mẹ tôi. Vì sao chị ấy không chết ư? Là do tôi đã quá ích kỷ nên ông trời mới trừng phạt tôi, vì trốn chạy một mình nên tôi nhất định phải trả giá cho sự hèn hạ đó. Chị tôi được ông trời cứu giúp là muốn tôi chuộc tội!” Nói đến đây, Lạc Phong có chút kích động, giọng điệu trở nên run rẩy nhưng lại cố kìm nén, không để Hà Tích Mộ nhận ra. “Tôi muốn chị chăm sóc cho chị ấy, vì tôi có thể làm được gì nữa đây? Chị ấy đã bị bỏng đến mức này, cả người không còn chỗ nào lành lặn nhưng tại sao khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn? Nhất định là ông trời cố ý giữ lại khuôn mặt đó, để nhắc nhở tôi rằng chính tôi đã phá hỏng cuộc đời của chị ấy. Dường như ngày ngày chị ấy vẫn đang cười nhạo sự đón hèn của tôi, chị ấy muốn tôi phải sống trong đau khổ suốt cuộc đời này!”

Hà Tích Mộ lặng lẽ thở dài, khẽ nói: “Thực ra, đó chỉ là do cậu nghĩ vậy thôi, vì cậu không có cách nào tha thứ cho hành động của mình nên

luôn tự trách. Chị cậu không hề có ý trách cậu, mặt chị ấy không bị bỏng có lẽ là do đã được bảo vệ tốt.”

“Sao có thể chứ?” Lạc Phong lớn tiếng. “Mỗi lần nhìn thấy tôi, ánh mắt của chị ấy luôn toát lên vẻ oán hận, nếu có thể, chị ấy đã bóp chết tôi rồi, lúc đó chị ấy sẽ tận hưởng nỗi đau đớn của tôi, rồi sau đó sẽ mừng rỡ cười lớn như phát điên.”

Nhìn bộ dạng này của Lạc Phong, Hà Tích Mộ cảm thấy tâm hồn của cậu ta đã trở nên méo mó, suy nghĩ cũng khác hẳn người thường, cũng khó trách, cậu ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao có thể sống tiếp một cuộc sống bình thường được chứ? Hà Tích Mộ hỏi: “Vậy thì thể của mẹ cậu đã được xử lý như thế nào? Chị cậu sau đó được đưa đến bệnh viện nhưng tại sao một năm sau lại mất tích vậy?”

“Mẹ tôi không còn ra hình người nữa, về việc xử lý thế nào, tôi cũng không biết, cảnh sát đã mang thi thể của bà ấy đi.” Lạc Phong đã bình tĩnh lại, giọng điệu vẫn hết sức lạnh lùng khiến cơ thể Hà Tích Mộ đôi lúc lại run lên. “Còn về chị tôi, đúng là đã được cảnh sát và bên công ty bất động sản đưa đến bệnh viện, nhưng bọn họ chỉ hỗ trợ tiền nằm viện định kì, thuốc thang điều trị nhà tôi phải hoàn toàn tự túc, bệnh viện cũng rất hào hứng, chỉ tiêm cho chị ấy vài mũi giảm đau, lúc chị ấy lên cơn, chỉ chỉ định dùng thuốc an thần, thế nên tôi đã để cho chị ấy xuất viện. Tóm lại, bọn họ chỉ bỏ ra chút tiền để chị ấy không chết, thêm vào đó còn có thể khiến dư luận câm miệng.”

Hà Tích Mộ kinh hãi không nói nên lời, ngay đến bệnh viện cũng coi mạng người như cỏ rác như vậy sao? “Cứ coi như những người ngoài chúng tôi không biết tình hình của chị cậu, nhưng người trong bệnh viện cũng không biết gì sao? Bệnh nhân trong đó chắc cũng phải biết chứ?”

“Không một ai biết cả, vì chị ấy bị cách li.”

Giọng nói của Lạc Phong vô cùng bi thương khiến Hà Tích Mộ rơi vào trầm mặc. Một cô bé mới mười tám tuổi bị bồng nặng lại gặp phải sự đối đãi mất nhân tính như vậy, rốt cuộc cô ấy phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể sống tới tận bây giờ? Hồi lâu sau, Hà Tích Mộ mới cất lời: “Thế nên một năm sau cậu mới đưa chị mình chạy trốn ư?”

“Đúng vậy.”

“Không còn nơi nào để đi nên cậu mới quay về chỗ này, bởi dãy nhà cũ kia nằm trong diện giải tỏa lại chưa bị dỡ bỏ nên cậu mới lang thang ở đó. Trong khi ấy, lòng hận thù của cậu ngày một tăng nên cậu bắt đầu báo thù. Ba người kia chính là khởi đầu cho sự báo thù của cậu.”

“Ha ha ha...” Lạc Phong cất tiếng cười kì quái khiến người nghe kinh hãi sởn gai ốc.

Hà Tích Mộ không rét mà run, một lúc sau hỏi: “Cậu cười cái gì? Lẽ nào tôi nói sai hay sao?”

Lạc Phong không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ nói: “Chị biết tại sao từ trước tới giờ vẫn chưa có ai đến dỡ bỏ nơi đó không? Để tôi nói cho chị biết, bởi vì tôi vẫn luôn ở đó, nhưng không trực tiếp xuất hiện nên bọn họ tưởng tôi là ma quỷ, nực cười quá! Vì sợ ma quỷ nên không người nào dám dỡ bỏ, chị nói có buồn cười không? Ha ha ha!”

“Vậy từ trước đến giờ cậu vẫn luôn giả thần giả quỷ, hù dọa người ta sao?” Lúc này, Hà Tích Mộ mới như bừng tỉnh ngộ, chẳng trách nơi đó cũ nát như vậy mà vẫn chưa bị phá bỏ, chắc hẳn người ta sợ ma sợ quỷ nên mới không dám hành động, nhất là khi bọn họ đã làm những chuyện trái với lương tâm, sợ mẹ của Lạc Phong đến đòi mạng nên không dám

lảng vảng ở khu vực đó. Nhớ đến cuộc nói chuyện với Lưu Chuẩn mấy tiếng trước, Hà Tích Mộ biết Lạc Phong không hề nói đùa.

Lạc Phong không trả lời, cậu ta ngừng cười, nói với vẻ chân thành: “Được rồi, tôi đã nói hết những gì cần nói, bây giờ đến lượt chị đồng ý chuyện của tôi.”

Hà Tích Mộ khẽ xoa đôi bàn tay lạnh ngắt. “Tôi phải làm gì đây?”

“Tôi đã nói rồi, rất đơn giản, chị chỉ cần...”

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên hàng tràng tiếng gõ gấp gáp, không chỉ Lạc Phong mà ngay cả Hà Tích Mộ cũng sợ đến thót tim. Muộn thế này rồi còn ai đến nữa?

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, một lúc sau còn có người hét lớn: “Hà Tích Mộ, em có ở nhà không? Nếu có thì lên tiếng đi, em có nghe thấy anh gọi không?”

Thì ra là Vương Hiểu Dương, Hà Tích Mộ thở phào một hơi, nhưng cũng không khỏi cảm thấy kì lạ, sao anh lại đến vào giờ này? Chẳng lẽ anh hết giận rồi sao, thực sự không giống với tính cách của anh chút nào. Có điều, sợ Lạc Phong nổi giận nên Hà Tích Mộ không dám tùy tiện lên tiếng trả lời Vương Hiểu Dương.

“Anh sai rồi, em đừng giận nữa. Anh đến để nhận lỗi với em, em mở cửa ra đi, được không?” Lòng Vương Hiểu Dương nóng như lửa đốt, trên đường tới đây, anh luôn mong Hà Tích Mộ vẫn còn ở nhà chứ chưa chạy đến con hẻm quái quỷ kia. Có điều đã gọi một hồi lâu mà vẫn không thấy ai lên tiếng, anh vô cùng lo sợ.

Vì quá lo lắng cho Hà Tích Mộ nên Vương Hiếu Dương quyết định sẽ đến đây nhà cũ đó tìm người.

“Em ở trong này.” Cuối cùng, Hà Tích Mộ không nhịn được nữa hét lên. Dứt lời, cô chiếu đèn pin về phía Lạc Phong, thấy vẻ mặt cậu ta không thay đổi nhưng mắt thì lại nhìn chằm chằm vào cô.

Vương Hiếu Dương nghe thấy tiếng trả lời của Hà Tích Mộ thì thở phào một hơi. “Em mau mở cửa đi, ban này ở tầng dưới nhìn lên không thấy phòng em sáng đèn, anh thực sự rất lo lắng. Sao em không bật đèn lên?”

Lạc Phong bỗng nói: “Bảo anh ta đi đi!”

Tuy rất muốn nhìn thấy Vương Hiếu Dương nhưng Hà Tích Mộ đành nói: “Em... em không muốn bật đèn. Anh nhiều chuyện thế để làm gì? Em không muốn nhìn thấy anh, anh mau đi đi, em muốn đi ngủ.”

“Em vẫn còn đang giận à? Anh đến tận nơi xin lỗi em, em còn muốn sao nữa?” Vương Hiếu Dương vốn rất tức giận, định về nhà ngay nhưng trên đường đi lại không ngừng lo lắng. Với tính cách của Hà Tích Mộ, cô nhất định sẽ chạy đến đây nhà cũ đó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì anh làm sao có thể chịu nổi. Thế nên dù đang vô cùng tức giận nhưng anh vẫn không muốn bỏ mặc cô chút nào. Không ngờ đến tận đây rồi mà cô vẫn nói những lời giận dỗi khiến anh không khỏi bất ngờ.

“Em không giận. Hơn nữa, em cũng không yêu cầu anh đến xin lỗi, anh tự đến đây, liên quan gì đến em?” Hà Tích Mộ bất đắc dĩ phải nói những lời ương bướng. “Thôi, em đi ngủ đây, anh về đi.”

Ngoài cửa vô cùng yên tĩnh, vì thực ra Vương Hiếu Dương đã rời đi ngay sau khi Hà Tích Mộ nói hết câu “liên quan gì đến em”. Cô biết rõ

anh đã bỏ đi nhưng vẫn cố nói câu sau cùng bằng giọng rất nhỏ, như thể lẩm bẩm một mình.

Hà Tích Mộ hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại rồi quay sang nói với Lạc Phong: “Anh ấy đi rồi, chúng ta tiếp tục thôi, cậu nói đi, tôi phải làm gì?”

“Gọi tất cả những người có liên quan đến đây.” Lạc Phong nói. “Chị biết những người tôi đang nói đến là ai rồi chứ?”

Hà Tích Mộ đương nhiên biết những người Lạc Phong nói đến là ai, nhưng việc này, cô lại không thể làm được. “Sao tôi có thể gọi những người đó đến đây được? Tôi chỉ là một người mua nhà bình thường, tôi phải đến đâu để tìm những người đó chứ?” Lạc Phong quả là làm khó cô rồi, sao cô có thể tìm được tất cả những người có liên quan đến vụ án năm đó đây.

Nhưng Lạc Phong không thêm quan tâm, nói: “Tôi cho chị thời gian ba ngày, giờ này ba ngày sau, tất cả những người đó đều phải tập trung ở đây. Tôi không quan tâm chị dùng cách gì, ba ngày sau, tôi nhất định phải gặp được bọn họ.”

“Nhưng mà...”

“Chị yên tâm, tôi như thế này cũng chẳng thể làm gì được các người, trái lại tôi còn hy vọng các người sẽ không gây khó dễ cho tôi. Tôi chỉ mong bệnh của chị tôi có thể được cứu chữa, chị thấy đấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, trong một thời gian ngắn nữa chị ấy sẽ không thể gắng gượng được mất.” Giọng điệu của Lạc Phong đã mềm mỏng đi nhiều. “Chẳng phải chị đã nói là sẽ giúp tôi sao? Chúng tôi rất cần chị giúp đỡ, chỉ cần chị gọi những người đó đến, để bọn họ nhìn thấy tôi và chị gái

đang phải sống cuộc sống thế nào, rất có khả năng họ sẽ bằng lòng bù đắp cho lỗi lầm của hai năm trước. Chỉ cần chị giúp tôi, tôi nhất định sẽ đi đầu thú, tôi đảm bảo. Nếu chị không tin những lời tôi nói thì có thể gọi cảnh sát đến bắt tôi.”

Hà Tích Mộ tuy vẫn hơi do dự nhưng cứ nghĩ đến tình trạng hiện giờ của Lạc Linh, cô lại không đành lòng bỏ mặc, nếu cô ta không được cứu chữa kịp thời thì có thể ra đi bất cứ lúc nào. Lạc Linh là người vô tội, không đáng phải chịu sự đau đớn như vậy. Hơn nữa, từ đầu Lạc Phong đã nói là muốn cùng cô làm một cuộc giao dịch, cô cũng coi như đã đồng ý, bây giờ không thể không giữ lời hứa.

Vì thế, sau một hồi suy nghĩ, Hà Tích Mộ không nói thêm lời nào, coi như ngầm đồng ý, chỉ cần gọi những người đó đến, mọi việc chưa biết chừng sẽ được giải quyết triệt để. Bệnh tình của Lạc Linh sẽ được cứu chữa, tâm bệnh của Lạc Phong cũng được trị tận gốc, yên lòng đi tự thú. Cô nói: “Được rồi, tôi sẽ giúp cậu. Ba ngày này, hai người cứ ở lại nhà tôi, tôi sẽ ra ngoài ở, sáng mai tôi sẽ mua thực phẩm và chuẩn bị những thứ cần thiết khác cho hai người.”

“Tôi còn một yêu cầu nữa, chị nhất định phải đồng ý.”

“Yêu cầu gì?”

“Chị không được nói chuyện của chúng tôi cho bất kì ai biết. Có nghĩa là chị phải bí mật đi gọi những người kia đến. Nếu chuyện của tôi và Lạc Linh bị lộ ra, hậu quả thế nào, tôi thực sự không dám đảm bảo.”

Hà Tích Mộ vốn đang suy nghĩ, nếu gặp khó khăn trong việc gọi những người kia đến, cô sẽ đề cập với người ta về chuyện của Lạc Phong, nếu bọn họ còn chút lương tâm thì nhất định sẽ đến. Nhưng

không ngờ Lạc Phong lại nhìn thấu tâm tư của cô nên cô đành xua đi ý nghĩ này. Ngay cả Vương Hiểu Dương, cô cũng không thể nhờ cậy được nữa rồi. Cô thở dài, nói: “Tôi hiểu rồi, tôi hứa với cậu sẽ không nói với bất cứ ai!”

Sau khi có được lời cam đoan của Hà Tích Mộ, Lạc Phong suy nghĩ một lát, không còn gì vướng mắc nữa, cậu ta miễn cưỡng nói: “Vậy được rồi, tôi tin tưởng chị lần này, nếu chị làm tôi thất vọng, tôi không để chị yên đâu. Chị biết rồi đấy, vì Lạc Linh, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì. Cứ như vậy đi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.” Nói xong, Lạc Phong quay người, đi về phía phòng ngủ của Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ quay người về yếu ớt, cô cảm thấy mình giống như một quả bóng bị rút hết hơi, ngay đến trái tim cũng như không còn là của mình nữa.

Điều duy nhất cô có thể làm được lúc này chính là ngồi yên chờ trời sáng. Cô muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, đối với cô, chuyện này đúng là một sự giày vò khủng khiếp, cơ thể cô, cõi lòng cô đều phải chịu đựng một sự đau khổ trước nay chưa từng có.

Nhưng bây giờ cô có thể đi đâu đây? Không thể nói chuyện này với bất cứ ai, cô sợ mình sẽ không thể chịu nổi, sợ ánh mắt sẽ bán đứng mình, thế nên bây giờ cô chỉ có thể ở đây, đợi trời sáng, lúc đó mới có đủ dũng khí gặp người khác.

“Hà Tích Mộ, mày phải cố lên!”

Chương 23: Viên cảnh sát cay nghiệt

Để có thể tập hợp đầy đủ những kẻ đã đẩy cả nhà Lạc Phong vào bước đường cùng hai năm trước trong ba ngày tới, trời vừa sáng, Hà Tích Mộ đã vội vã rời khỏi nhà. Đêm qua, cô không tài nào chợp mắt nổi, những tiếng kêu rên của Lạc Linh không ngừng vang lên tựa như tiếng thét chói tai mà cô và Vương Hiểu Dương đã nghe thấy khi phát hiện ra thi thể của Tô Hạo Minh, đi cùng với đó là những tiếng nước nở ngắt quãng.

Đầu tiên, Hà Tích Mộ đến công ty tìm Lưu Chuẩn, có thể nói Lưu Chuẩn chính là người gián tiếp tham gia vào việc đầu tư hai năm trước, hẳn ít nhiều cũng có quan hệ với những nhà đầu tư bất động sản nên việc nhờ hân giới thiệu đến gặp họ chắc không phải việc gì quá khó.

Cô đến công ty quá sớm nên văn phòng vẫn chưa có ai. Cô ngồi xuống chỗ của mình, bụng cốc cà phê vừa pha xong, không khí trong phòng vô cùng ấm áp nên cô cảm thấy tâm trạng mình đã khá hơn đôi chút.

Gần đến giờ làm việc, nhân viên đến mỗi lúc một đông, có rất nhiều người đến chào hỏi Hà Tích Mộ nhưng cô chỉ khẽ cúi đầu. Mắt cô dán chặt về phía cửa lớn, chờ đợi sự xuất hiện của Lưu Chuẩn. Cô nghĩ, cũng sắp tới cuối tháng, người được tổng công ty điều động sắp đến, thế nên bây giờ Lưu Chuẩn đang phải chịu áp lực rất lớn.

Nhưng mãi mà vẫn chưa thấy Lưu Chuẩn đến, điện thoại cũng luôn ở trong tình trạng không liên lạc được. Hà Tích Mộ cảm thấy bất an, theo lí mà nói, Lưu Chuẩn tuy bị giáng chức nhưng chí ít hiện giờ vẫn là giám đốc, không thể bỏ công ty được.

Lúc chín giờ hơn, Lưu Chuẩn vẫn chưa đến. Hà Tích Mộ bỗng trông thấy Hứa Gia Danh, anh ta đem theo bốn, năm người ào vào công ty. Hà Tích Mộ cảm thấy ngạc nhiên, Hứa Gia Danh đến đây làm gì chứ? Những vụ án anh ta chịu trách nhiệm điều tra đã trôi qua một thời gian dài, anh ta đến đây làm gì nữa, với lại nhân viên công ty này đâu có ai nằm trong diện tình nghi?

Ai ngờ sau khi đến, Hứa Gia Danh không nói một câu, cũng không quan tâm đến ai, chỉ đưa mắt quét nhanh một lượt, sau khi nhìn thấy Hà Tích Mộ liền đi thẳng đến chỗ cô, nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hà Tích Mộ chậm rãi đứng dậy, nhìn Hứa Gia Danh vẻ nghi ngờ. “Không phải anh đến đây tìm tôi đấy chứ? Tôi không biết bất kì...”

“Lưu Chuẩn chết rồi, sáu rưỡi sáng hôm nay, chính người vợ đã giết chết anh ta ngay tại tư gia.”

“Gì cơ?” Hà Tích Mộ chết lặng, tin tức này chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Tối hôm qua còn gặp, thế mà hôm nay hẳn đã chết rồi. “Sao có thể như vậy được? Nghe nói vợ anh ta là một người phụ nữ rất mực dịu hiền, tôi từng gặp chị ta rồi, chị ta rất tao nhã, sao có thể giết người...”

“Tôi không đùa, cô nghĩ tại sao chúng tôi lại xuất hiện ở đây?” Hứa Gia Danh lần nữa cắt ngang lời Hà Tích Mộ, lạnh lùng nói. “Tôi biết có những lúc ngay cả bản thân cũng không tin vào những thứ do chính mắt mình nhìn thấy, nhưng sự thật là như vậy. Người báo án là hàng xóm sát

vách nhà bọn họ, sáng sớm nay người ta nghe thấy có tiếng cãi vã âm ỉ bên đó, cảm thấy có điều khác thường nên đã gọi cho chúng tôi, lúc cảnh sát đến nơi thì Lưu Chuẩn đã chết, hơn nữa thi thể còn bị chia nhỏ.”

Thấy bộ dạng Hứa Gia Danh nghiêm túc, không có vẻ gì là đang đùa cợt, Hà Tích Mộ mới tin Lưu Chuẩn thực sự đã chết, hơn nữa còn là bị giết, hung thủ lại chính là vợ hắn. “Nhưng đang yên đang lành, vì sao hắn lại bị giết?”

Hứa Gia Danh bỗng nở nụ cười khinh bỉ. “Yên lành gì nữa? Bây giờ ai mà chẳng biết đến chuyện xấu xa của Lưu Chuẩn, cô vẫn cảm thấy hắn tốt sao?”

“Tôi...” Hà Tích Mộ nhất thời nghẹn lời, đúng là cái chết của Từ Tây đã khiến Lưu Chuẩn phải chịu sự lên án từ phía gia đình và cộng đồng, vợ đòi li hôn, ở công ty thì bị cách chức, ngay cả người bạn thân Hứa Gia Danh cũng bỏ mặc hắn, khiến tinh thần hắn suy sụp hoàn toàn, vì thế hôm qua trông hắn mới tiêu tụy như vậy.

“Bây giờ, chúng tôi yêu cầu cô cung cấp cho chúng tôi một số thông tin liên quan đến Lưu Chuẩn.” Có lẽ vì đã gặp rất nhiều vụ án như thế này nên Hứa Gia Danh không có chút thương cảm nào đối với cái chết của Lưu Chuẩn, mặc dù quan hệ giữa hai người họ đã từng rất tốt. Hứa Gia Danh rất nghiêm túc, lời nói ra cũng hết sức lạnh lùng.

Từ trước tới giờ, Hà Tích Mộ không biết cảnh sát hình sự lại là một nghề máu lạnh như vậy, mới hôm qua Hứa Gia Danh còn nói chuyện với Lưu Chuẩn, hôm nay lại như một người dưng, thậm chí nói cho cô nghe mọi chuyện, rốt cuộc phải có tâm lý như thế nào thì mới làm được như vậy?

Hứa Gia Danh thấy Hà Tích Mộ cúi đầu không nói lời nào thì nói: “Tôi chỉ muốn điều tra xem ngày thường anh ta là người như thế nào...”

“Anh ta là người như thế nào chẳng phải anh là người biết rõ nhất sao?” Hà Tích Mộ lớn tiếng nói khiến mọi người không hện mà cùng đưa mắt nhìn về phía cô vẻ kinh ngạc. Tại sao cô có thể hét lên với cảnh sát như thế chứ? Hà tích Mộ không quan tâm đến bọn họ, trong lòng cô có chút bức bối.

Hàn Á Lệ ở bên cạnh khẽ kéo gấu áo của Hà Tích Mộ, nhỏ giọng nói: “Chị à, chị làm sao vậy? Đừng tức giận như thế, dù gì họ cũng là cảnh sát mà.”

“Chị không sao.” Hà Tích Mộ nhìn Hàn Á Lệ, nở một nụ cười gượng, sau đó lại ngược lên nhìn Hứa Gia Danh. “Anh và Lưu Chuẩn quen biết nhau đã lâu, có thể nói hai người chính là người tâm người, mã tâm mã. Tuy bây giờ anh mang danh cảnh sát nhưng anh cũng chẳng khác Lưu Chuẩn là bao, đều là những kẻ cặn bã của xã hội. Lưu Chuẩn bị vợ giết chết, chẳng phải các anh nên đi điều tra về mối bất hòa giữa hai vợ chồng anh ta hay sao? Anh đến đây hỏi thì có tác dụng gì? Xin lỗi, tôi không hiểu quy trình làm việc của các anh, nhưng mấy ngày nay tôi thực sự rất bận. Nếu anh khẳng khẳng cho rằng tôi chống đối người thi hành pháp luật thì cứ nói, tôi sẽ tìm cho mình một luật sư giỏi.” Dứt lời, Hà Tích Mộ xách túi đi lướt qua Hứa Gia Danh, nhân viên trong phòng nhất loạt nhìn theo cô với ánh mắt hết sức kinh ngạc.

Cấp dưới của Hứa Gia Danh lên tiếng: “Đội trưởng Hứa...”

Đây là lần đầu tiên Hứa Gia Danh thấy cô có thái độ dứt khoát như thế, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, sau đó anh ta nói: “Không sao, không cần quan tâm đến cô ta, tiếp tục hỏi những người khác đi.”

Sau khi rời khỏi công ty, Hà Tích Mộ bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. “Cái tên Hứa Gia Danh điên khùng này, để xem lần sau anh ta có dám tìm mình gây khó dễ nữa không!”

Sau đó, Hà Tích Mộ bắt gặp Vương Hiểu Dương đang ngồi trên bậc thềm ngoài công ty, tâm trạng thoải mái bỗng chốc biến thành nỗi bất an. Nghĩ lại những lời đã nói tối hôm qua, cô còn tưởng Vương Hiểu Dương sẽ không thềm điểm xỉa đến mình nữa, không ngờ hôm nay anh vẫn đến đây.

Có nên ra đó gặp anh không? Hà Tích Mộ cảm thấy bứt rứt. Mặc dù rất muốn gặp Vương Hiểu Dương, nhưng cuối cùng Hà Tích Mộ vẫn quyết định che kín mặt, đi ngược lại hướng Vương Hiểu Dương đang ngồi.

“Hà Tích Mộ, em không muốn gặp anh như vậy sao?”

Hà Tích Mộ đứng khựng lại nhưng không dám quay đầu.

“Đừng giận anh nữa, được không? Tối qua, anh đã không ngủ được.” Vương Hiểu Dương vòng đến trước mặt Hà Tích Mộ, hai mắt anh thâm quầng, trông rất kinh khủng, giọng nói cũng khàn khàn, râu ria xồm xoàm, như thể già đi chục tuổi.

Hà Tích Mộ vẫn cúi đầu, không dám nhìn Vương Hiểu Dương.

“Sao em không nói gì? Vẫn giận anh sao?”

“Hiểu Dương, anh tin em không?” Cuối cùng Hà Tích Mộ cũng lấy hết dũng cảm hỏi một câu.

“Anh?” Vương Hiểu Dương gãi đầu, nở nụ cười. “Đương nhiên, bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ tin tưởng em vô điều kiện.”

“Mấy ngày này, em có chuyện quan trọng cần làm, có lẽ anh sẽ thấy em rất kì lạ, nhưng anh đừng hỏi bất kì điều gì, chỉ cần tin em là được.”

Chẳng mấy chốc ba ngày đã trôi qua. Trong ba ngày này, Hà Tích Mộ dường như không thể chớp mắt. Cô cảm thấy, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là công việc khó khăn nhất mà cô gặp phải, thế nhưng chỉ có thể tự an ủi rằng ông trời đang muốn thử thách cô, việc cô cần làm là kiên trì, nhất định sẽ có một ngày cô được đền đáp xứng đáng.

Hà Tích Mộ trở về nhà đúng vào mười giờ tối ba ngày sau. Vừa mở cửa ra, cô đã có cảm giác đây không phải là nhà của mình mà giống như một bãi rác. Mùi hôi thối không ngừng xộc thẳng vào mũi, trên sàn ngập ngụa đồ dùng, rác rưởi. Vì không có điện nên cô đành châm nến, ánh sáng lờ mờ phát ra từ ngọn nến soi tỏ bóng hình in trên tường, trông chúng chẳng khác nào những con quái vật đang nhe nanh chực nuốt trọn lấy cô.

Lúc này, Lạc Phong đang ngồi trên xô pha, trừng mắt nhìn Hà Tích Mộ bước vào. Lạc Linh có lẽ đang ngủ nên bầu không khí có vẻ rất yên tĩnh.

Hà Tích Mộ hận không thể chạy thoát khỏi nơi giống như địa ngục này, vì cô nhất định phải ở lại đây. Cô nở một nụ cười miễn cưỡng với Lạc Phong, chậm rãi tiến đến gần cậu ta, nói: “Tôi về rồi, hai người vẫn ổn chứ?”

“Không cần lo lắng, chúng tôi sống rất tốt.” Lạc Phong lạnh lùng trả lời. “Người đâu? Sao không thấy ai vậy? Không phải là chị không làm được đấy chứ?”

“Tôi đã hứa với cậu thì nhất định sẽ làm được.” Sợ Lạc Phong hiểu lầm, Hà Tích Mộ vội vàng giải thích. “Tôi đã thương lượng với họ đến

đây vào lúc mười rưỡi, còn hai mươi phút nữa. Cậu đừng vội, cứ yên tâm, họ nhất định sẽ đến, tôi đảm bảo đấy.”

“Tốt nhất là nên như vậy.”

Trong hai mươi phút sau đó, Hà Tích Mộ và Lạc Phong ngồi đối diện nhau, không nói một lời. Khoảng thời gian đó, Lạc Linh cũng không tỉnh giấc lần nào, cả phòng khách rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng thở của cô và Lạc Phong, bầu không khí này khiến người ta không khỏi cảm thấy kinh sợ.

Người đầu tiên xuất hiện là Vương Hiểu Dương, dường như anh không hề ngạc nhiên với khung cảnh trong phòng khách. Lạc Phong trợn mắt nhìn Hà Tích Mộ vẻ tức giận, cậu ta cảm thấy Hà Tích Mộ đã phản bội mình, nói cho Vương Hiểu Dương nghe tất cả mọi chuyện nên Vương Hiểu Dương mới có thái độ điềm nhiên như vậy.

Nhưng Vương Hiểu Dương lại nói: “Cậu đừng hiểu lầm, Hà Tích Mộ không hề nói gì với tôi cả, chỉ là tôi đã cất công điều tra một chút nên khi nhìn thấy cảnh tượng này, tôi không hề cảm thấy ngạc nhiên.”

Hà Tích Mộ cũng có chút tức giận, đã là lúc nào rồi mà Vương Hiểu Dương còn đùa cợt được. Hơn nữa, tại sao anh lại xuất hiện ở đây, chẳng phải cô đã nói là ba ngày này đừng đến tìm cô rồi sao? “Sao anh lại tới đây? Anh quên em đã nói gì với anh rồi à?”

“Sao anh lại không được đến chứ? Người anh yêu đang đối mặt với nguy hiểm, anh không lo lắng sao được?”

Đúng lúc Hà Tích Mộ định nói thêm điều gì đó, tiếng chuông cửa lại vang lên, cô đứng dậy, nói với Lạc Phong: “Họ đến đấy, tôi ra mở cửa.”

Dứt lời, Hà Tích Mộ nhanh chóng ra mở cửa. Đúng như cô dự liệu, bên ngoài cửa là tám người, kể cả những người trước đó đã từ chối lời đề nghị của cô cũng có mặt. Lần trong đám người có cả Vương Kiến Quốc, nhìn thấy ông ấy, Hà Tích Mộ bỗng thở phào một hơi.

Vương Kiến Quốc liếc nhìn vào trong phòng khách, sau đó thì thăm với Hà Tích Mộ: “Cháu đừng quá lo lắng, tất cả đã được thu xếp ổn thỏa rồi.”

Hà Tích Mộ gật đầu, cố ý lớn tiếng nói: “Mọi người đến cả rồi, mau vào trong ngồi đi. Trong phòng hơi bừa bộn, tôi mới về nên chưa kịp thu dọn. Thật ngại quá, mọi người cứ tùy ý tìm một chỗ để ngồi đi.”

Đám người ngoài cửa bịt chặt mũi, dường như chẳng ai muốn bước vào trong ngôi nhà kì quái, bẩn thỉu này.

“Mọi người thông cảm, vào nhà đi.” Hà Tích Mộ ngượng ngùng nói, cô cũng biết thứ mùi hôi thối tỏa ra từ thân hình khăng khịu kia quả thật vô cùng khó ngửi. Hơn nữa, không biết Lạc Phong làm gì mà trong phòng còn nồng nặc mùi ẩm mốc, người bình thường khó mà ngửi nổi.

Mặc dù Hà Tích Mộ đã nói như vậy nhưng vẫn chẳng có ai muốn bước vào. Vương Kiến Quốc vốn không muốn gây sự chú ý nhưng trong tình hình này, nếu ông không chủ động, e rằng sẽ chẳng có ai dám bước vào trước. Ông nói: “Các vị, cô ấy đã nói như vậy, chúng ta cũng nên vào thôi, đứng đây mãi cũng không giải quyết được vấn đề gì.”

Lúc đó, mọi người mới e dè bước từng bước vào trong.

Hà Tích Mộ nhìn Vương Kiến Quốc với ánh mắt cảm kích. Mọi người đã vào hết, cô định đóng cửa lại, đúng lúc đó, cánh cửa lại bị một người bên ngoài bất chợt mở ra. Cô kinh ngạc nhìn người đó, không ngờ

lại là Hứa Gia Danh. Cô quay đầu nhìn Vương Kiến Quốc với ánh mắt nghi ngờ, chỉ thấy Vương Kiến Quốc lắc đầu về ngổ ngang, xem ra ông ấy cũng như cô, hoàn toàn không biết việc này.

Sao Hứa Gia Danh lại biết đến buổi họp mặt hôm nay chứ?

“Xin lỗi mọi người, tôi đến muộn, không làm lỡ chuyện gì chứ?” Hứa Gia Danh chỉ liếc nhìn Hà Tích Mộ rồi nhanh chóng bước vào, tìm cho mình một chỗ ngồi. Tuy nói với mọi người nhưng ánh mắt của anh ta lại luôn hướng về Lạc Phong.

Những người kia thấy có thêm một người xuất hiện thì không xì xầm bàn tán nữa. Dưới ánh đèn leo lét, không nhìn rõ mặt đối phương, bọn họ cũng không dám nói năng lung tung, vì thế lựa chọn tốt nhất vẫn là giữ im lặng.

Để bầu không khí thoải mái hơn, Hà Tích Mộ đóng cửa xong liền nhanh nhẩu nói: “Mọi người vừa đến cả thôi, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.”

“Ồ, tôi cứ tưởng tôi đã bỏ lỡ mất chuyện hay gì chứ!” Hứa Gia Danh nở nụ cười.

Lạc Phong siết chặt nắm đấm, cảm phần tội cùng, chuyện hay gì ư? Hóa ra hẳn chỉ coi đây là một trò chơi, thật quá đáng, tuyệt đối không thể tha thứ cho hẳn được! Cũng được thôi, nếu hẳn đã coi đây là một trò chơi thì Lạc Phong cậu nhất định sẽ cho hẳn biết rằng, trò chơi này so với những trò mà hẳn từng chơi còn thú vị hơn gấp bội, cậu nhất định sẽ để hẳn đắm chìm trong đó.

Hà Tích Mộ bước đến giữa Lạc Phong và đám người, nói với Lạc Phong: “Mọi người đã đến đông đủ cả rồi, ba nhà thầy, viện trưởng

bệnh viện, người quản lý của khu vực này, còn có đội phó đội di dời, cùng tổng giám đốc của công ty kiến trúc, vừa đúng tám người. Còn người vừa đến, anh ta là...”

“Tôi là nhân chứng, hai năm trước chính mắt tôi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc đó.” Hứa Gia Danh ngắt lời Hà Tích Mộ.

Hà Tích Mộ nói tiếp: “Việc cậu nhờ tôi tôi đã làm xong, bây giờ cậu có thể nói mọi chuyện. Chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ cậu và chị gái...”

“Ha ha, sao chị có thể ngây thơ như vậy chứ?” Lạc Phong bỗng nhìn Hà Tích Mộ với ánh mắt khinh thường, sau đó đứng dậy. “Hơn nữa, chị nói nhiều quá đấy, có thể yên lặng một chút không?”

Hà Tích Mộ sợ đến ngây người, Lạc Phong rốt cuộc định làm gì? Cậu ta có vẻ hoàn toàn khác so với buổi tối ba ngày trước. “Lạc Phong, cậu nói vậy là có ý gì? Cậu bảo tôi gọi mấy người này tới đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Chị vẫn chưa hiểu ra sao? Xem ra chị không chỉ ngây thơ mà còn quá nông cạn, thậm chí là ngu ngốc! Chị đúng là ngu ngốc!”

“Rốt cuộc cậu muốn gì?” Hà Tích Mộ hét lên.

Lạc Phong không trả lời câu hỏi của Hà Tích Mộ mà lớn tiếng nói: “Có thể vào được rồi.”

Mọi người không ai bảo ai đều quay đầu nhìn về phía cánh cửa, cảm thấy khó hiểu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhất là Hà Tích Mộ, cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa, tiếp theo còn xảy ra chuyện kì quái gì nữa đây?

Chương 24: Chân tướng lộ diện

Nghe Lạc Phong nói vậy, sự chú ý của mọi người đều dồn cả về phía cánh cửa phòng khách. Chỉ nghe thấy tiếng “cót két”, cánh cửa mở ra, một con mèo đen xuất hiện, có lẽ vì nhìn thấy ở đây có quá nhiều người nên nó nhanh chóng chạy mất. Tiếp sau đó là một người đàn ông khoác trên mình bộ trang phục màu đen bước vào.

Đối lập với dáng vẻ gầy yếu của Lạc Phong, người đàn ông đó trông cường tráng hơn rất nhiều. Hấn cao xấp xỉ Lạc Phong, vì luôn cúi đầu, lại thêm ánh nến mờ ảo nên không thể nhìn rõ gương mặt, vì thế cũng không thể đoán được tuổi tác. Vừa đi được vài bước, người đó đã ho dữ dội, lưng gập xuống, bộ dạng hết sức đau khổ.

Lạc Phong lập tức tiến lên phía trước, hỏi với vẻ thân thiết: “Anh không sao chứ?”

Người đó xua tay, sau đó bước tiếp đến trước mặt đám đông, lúc này mới ngẩng đầu, một vết sẹo dài từ trán xuống cằm hiện trên khuôn mặt người đó, vì gió thổi qua làm ánh nến lay động, càng khiến cho khuôn mặt hắn méo mó dữ tợn.

“Cuối cùng cũng xuất hiện rồi.” Dường như Hà Tích Mộ đã sớm đoán được điều này.

“Cô có ý gì?” Người đàn ông lạnh lùng hỏi, giọng nói của hắn khàn khàn như vọng tới từ một nơi rất xa.

Hà Tích Mộ nhìn những người khác, ai nấy đều có vẻ ngây ngốc không hiểu gì, ngay đến Hứa Gia Danh cũng để lộ vẻ bất ngờ, chỉ có Vương Kiến Quốc là vẫn điềm tĩnh. Hà Tích Mộ nói với vẻ tự tin: “Tôi sớm đã đoán ra bên cạnh Lạc Phong còn một người nữa, vì chỉ dựa vào cậu ta, muốn làm được nhiều chuyện như thế thực sự là không thể. Hơn nữa, vào tối hôm bị tấn công, tuy đã mất ý thức nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng một người vội vàng chạy đến nói gì đó với Lạc Phong, sau đó bọn họ mới rời đi.”

“Vậy sao?”

“Mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó, bản thân tôi cũng là một người rất thích đọc truyện tranh nên tôi nghĩ, nếu đối phương biết rõ lời thoại trong bộ truyện Khi hải âu cất tiếng khóc như vậy thì nhất định phải là một người vô cùng thích đọc truyện, hơn nữa tôi còn đoán tuổi tác của người này chỉ khoảng từ mười lăm đến hai mươi lăm là cùng.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Hà Tích Mộ, hồi lâu sau mới gật đầu, hỏi lại: “Vậy thì sao? Biết được sự tồn tại của tôi thì có thể thay đổi được điều gì không?”

Hà Tích Mộ nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Mọi người đến đông đủ rồi phải không?” Người đàn ông đó không đếm xỉa đến Hà Tích Mộ, nói tiếp: “Vậy thì chúng ta bắt đầu xét xử.”

“Xét xử?” Người đàn ông béo nhất trong tám người kêu lên. “Sao lại xét xử chúng tôi? Chúng tôi có mặt ở đây là vì cô gái này muốn chúng tôi giúp đỡ đưa trẻ trong vụ cháy của hai năm trước, xét xử cái gì chứ, cậu quá đáng rồi đấy!”

"Đêm thứ nhất, hiến tế sáu người mà chiếc chìa khóa chọn. Đêm thứ hai, những kẻ sống sót chia cắt hai người luôn bên nhau. Đêm thứ ba, những kẻ sống sót sẽ ngụy ca tên ta. Đêm thứ tư, đâm vào đầu và giết. Đêm thứ năm, đâm vào ngực và giết. Đêm thứ sáu, đâm vào bụng và giết. Đêm thứ bảy, đâm vào gối và giết. Đêm thứ tám, đâm vào chân và giết. Đêm thứ chín, mục phù thủy hồi sinh và chẳng còn ai sống sót. Đêm thứ mười, hành trình kết thúc, cuối cùng cũng đến vùng đất vàng."

Lúc Lạc Phong nói những lời này, người đàn ông kia bước vào trong bếp, kéo ra ba chiếc túi da rắn cỡ lớn, những người trong phòng lập tức cảm thấy như có một luồng khí lạnh đến rợn người bủa vây, ai nấy đều lùi lại phía sau. Hắn ta ngồi xổm xuống sàn, mở chiếc túi màu đen ra, nói: "Lúc chiều tôi đã kéo thứ này từ kho lạnh về nên có thể nói là còn rất tươi. Túi thứ nhất chứa thi thể của Từ Tây, mấy người thấy đấy, tôi đã cắt rời ả ta ra, chỉ cần rã đông rồi ghép vào là được, hơn nữa tôi còn chuẩn bị một cái đầu cho ả ta, chẳng phải trông ả ta rất giống người sống hay sao? Túi thứ hai là Trịnh Hiển Nghị, cho mấy người túi nội tạng kia, thực ra tôi vẫn có chút không nỡ, nhưng chẳng còn cách nào khác. Tôi không muốn làm rập khuôn như bộ truyện tranh kia nên sáng tạo một chút, không xẻo ngực mà mổ bụng. Mấy người thấy sao? Chà, cũng may mà lấy ra kịp, nếu không giờ cũng chưa thể rã đông được. Mấy người không biết chứ, lúc tôi mổ bụng Trịnh Hiển Nghị, hắn đã kêu la vô cùng thảm thiết, cứ như heo bị chọc tiết vậy, aaaa... Chắc chắn là hắn vô cùng đau đớn, máu tươi không ngừng chảy, rồi cứ trừng mắt nhìn nội tạng của mình bị moi ra. Trò chơi này thật là vui biết bao. Đúng rồi, tiếp theo là..."

"Đủ rồi, đừng nói thêm nữa!" Trong đám đông có người không thể chịu nổi nữa mà kêu lên, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đủ cảm thấy

kinh khủng rồi, thế mà không ngờ hung thủ còn kể lại một cách say sưa, như thể đang nói một chuyện gì đó vô cùng thú vị.

Không chỉ một người mà mọi người đều cảm thấy rợn tóc gáy, như cảm nhận được bụng của chính mình đang bị một vật sắc nhọn xuyên qua, cảm giác đau đớn này đã vượt quá khả năng tưởng tượng của bọn họ.

“Mấy người đã sợ chưa? Ha ha ha, Lạc Phong, trò chơi này quả thực rất hay!” Người đàn ông bỗng cười một tràng như điên dại. Thế nhưng hắn vẫn không dừng tay. “Ừm, đây là đầu của Tô Hạo Minh, thế nào, có phải là khá hơn rất nhiều so với thân thể của hắn không? Thực ra, nếu cơ thể của hắn không bị phát hiện muộn như vậy thì đã chẳng bị thối rữa. Tôi còn cho rằng mấy người sẽ nhanh chóng tìm ra thi thể của hắn, không ngờ nếu không có sự gợi ý của tôi thì chẳng ai phát hiện ra. Mấy người quả là một lũ ngốc!”

Sau khi bày hết thi thể ra mặt đất, hắn đứng dậy, chỉ tay vào Hà Tích Mộ, nói: “Đáng lẽ hôm đó người chết là cô ta nhưng nhờ có Tô Hạo Minh nên cô ta đã thoát được kiếp nạn đó. Cứ coi như cô may mắn nhưng cuối cùng cũng vẫn phải chết thôi. Lần này cô sẽ không may mắn như thế nữa đâu.”

Mọi người nhất loạt quay sang nhìn Hà Tích Mộ với ánh mắt sợ hãi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Vậy nhưng Hà Tích Mộ lại cười xòa, nói với giọng khinh thường: “Thật không? Tôi thì lại cho rằng lần này tôi vẫn tiếp tục gặp may.”

“Dù có nói gì đi nữa thì lần này cô cũng không trốn thoát đâu. Còn anh...” Người đàn ông cười ha hả, chỉ vào Hứa Gia Danh. Cứ mỗi lần hắn chỉ vào ai, tám người kia đều giống như nhìn thấy ôn dịch, lập tức

đứng xa một chút, chỉ mong nhanh chóng trốn biệt đi. “Tưởng tôi không biết sao, anh chính là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, nhân chứng con khỉ gì chứ!”

Hứa Gia Danh chỉ cười mà không nói.

“Được rồi, nói nhiều cũng chẳng ích gì, trước khi màn thẩm vấn cuối cùng được tiến hành, tôi sẽ nói cho mấy người biết một chuyện, thực ra số người chết không chỉ dừng lại ở ba người này. Hơn nữa, kẻ giết người không phải là Lạc Phong mà là tôi, nghe rõ chưa?”

“Đương nhiên tôi biết, hơn nữa còn biết từ lâu rồi.” Hà Tích Mộ lớn tiếng nói. “Vì thế cậu không cần nhấn mạnh làm gì, dù sao cũng chẳng phải chuyện đáng tự hào gì, đừng có khoa trương như thế chứ!”

Hắn hỏi: “Sao cô biết?”

“Bởi vì từ đầu tới cuối, Lạc Phong không hề thừa nhận mình giết người.” Vương Hiểu Dương thay Hà Tích Mộ trả lời hắn. “Mọi người nghĩ xem, một kẻ sống chỉ để báo thù thì tại sao ngay từ đầu lại không thừa nhận mình là tên sát nhân chứ? Lạc Phong chỉ thừa nhận một chuyện là đã tấn công Hà Tích Mộ tối hôm đó mà thôi. Huống hồ, tối hôm đó, khi cậu nói chuyện với Lạc Phong, trong cơn mơ màng, Hà Tích Mộ đã nghe thấy hết nên chúng tôi mới có cơ sở để khẳng định rằng Lạc Phong còn có đồng bọn, chỉ dựa vào một mình cậu ta thì không thể làm những chuyện này.”

“Ừm, đúng là một phân tích tuyệt vời, rất tốt, được lắm!” Hắn vỗ tay, khoe miệng để lộ nụ cười tán dương. “Tuy mấy người đã đoán đúng nhưng vậy thì sao chứ? Cuối cùng vẫn phải đón nhận sự xét xử của tôi.”

Đám người kia bắt đầu rối loạn, nhao nhao cả lên, thế nhưng vì có đông người nên họ cũng không cảm thấy quá sợ hãi, có người còn xắn ống tay áo, chuẩn bị phòng thủ bất cứ lúc nào.

Lạc Phong bỗng lấy từ túi quần ra một chiếc điện thoại di động, ấn số sau đó đưa cho gã đàn ông kia. Hắn cầm lấy, nói với mọi người: “Tôi khuyên các người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, đã nhìn thấy thứ đồ trong tay tôi chưa? Nó không chỉ là một chiếc điện thoại thông thường mà còn là thiết bị kích nổ, chỉ cần tôi ấn nút nghe, mọi thứ ở đây sẽ trở thành hư ảo, bao gồm tôi, anh, cô ta, và cả hắn nữa.”

Mọi người hoảng sợ, những lời oán trách mỗi lúc một nhiều hơn, cuối cùng mọi trách nhiệm đổ hết lên đầu Hà Tích Mộ, họ nói chỉ vì cô mà bọn họ rơi vào tình cảnh khốn cùng thế này. Có người còn chửi thề Hứa Gia Danh, nếu không phải hắn ta cố ý chọc tức Lạc Phong thì mọi người không như cá nằm trên thớt thế này.

“Cậu cần phải suy nghĩ kĩ đến hậu quả mà mình gây ra.” Vương Hiếu Dương bình tĩnh nói.

“Tôi suy nghĩ kĩ lắm rồi, đây chính là hình phạt cuối cùng dành cho các người.”

Hà Tích Mộ nói: “Lạc Phong, ba ngày trước cậu đã nói gì với tôi? Cậu nói chỉ cần bệnh tình của Lạc Linh được chữa khỏi, cậu sẽ tự giác đi đầu thú, tại sao bây giờ lại trở mặt?”

Không ngờ Lạc Phong lại nói: “Vì thế tôi mới nói chị ngốc nghếch, ngay cả những lời như vậy mà chị cũng tin được, chẳng trách Minh Hiên lại chọn chị, nhìn bề ngoài chị tuy có vẻ lợi hại nhưng thực ra đầu óc lại

quá đơn giản, rất dễ bị đánh lừa, ha ha ha! Được rồi, các người không nên nói thêm nữa, đợi đến “vùng đất vàng” rồi hẵng hay!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì cả, hãy nhắm mắt lại rồi tận hưởng giờ khắc này.” Minh Hiền nói. “Chỉ cần hủy diệt nơi đây, mọi thứ có thể sẽ được bắt đầu lại, đừng hoảng sợ, mọi người đều có thể tái sinh!”

Nói xong câu này, Minh Hiền ấn nút nghe trên điện thoại trong tiếng thét chói tai của đám người.

Minh Hiền cười lớn, nhìn đám người chen chúc nhau xông ra phía cửa. Thế nhưng vài phút sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, quả bom đã không phát nổ.

Minh Hiền biến hẳn sắc mặt, không ngừng ấn vào nút nghe trên điện thoại nhưng vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. “Sao lại thế này? Sao lại không nổ chứ?”

“Đừng cố gắng nữa, quả bom sẽ không phát nổ đâu. Trước đó chúng tôi đã tháo ngòi nổ rồi, đáng tiếc là hy vọng của cậu đã tan thành mây khói.” Hà Tích Mộ lên tiếng.

“Sao có thể như vậy?” Minh Hiền không ngừng ấn vào chiếc điện thoại, liếc mắt nhìn lướt qua đám người trước mặt. “Tại sao các người lại biết được? Đúng rồi, có phải là mày không? Lạc Phong, nhất định là mày đã nói cho cô ta biết, đúng không? Mày đã phản bội tao!” Minh Hiền ném điện thoại đi, túm chặt cổ áo của Lạc Phong, ấn cậu ta lên tường rồi giáng cho cậu ta một cú đấm nảy lửa.

Lạc Phong vội vàng giải thích: “Không phải tôi. Ngày nào tôi cũng ở bên anh, sao có thể liên lạc với bọn họ được? Tôi không biết gì hết, tôi nói thật đấy, anh hãy tin tôi.”

Đúng lúc Minh Hiên định giáng cú đấm thứ hai vào Lạc Phong thì Hứa Gia Danh đã đẩy hai người bọn họ ra, sau đó giữ chặt lấy Minh Hiên, còn Lạc Phong thì được Hà Tích Mộ dìu ra ngồi xuống xô pha.

Hứa Gia Danh nói với tám người kia: “Được rồi, cảm ơn mọi người đã phối hợp, bây giờ mọi người có thể về được rồi, nhớ kỹ, mấy ngày này không được đi đâu, chúng tôi có thể mời mọi người đến bất cứ lúc nào.”

Mấy phút trước, đám người đó còn sợ đến mức hoảng loạn, thế mà bây giờ bọn họ lại thay đổi thái độ, muốn ở lại xem tiếp màn kịch này nhưng Hứa Gia Danh đã nói vậy, họ đành phải rời đi.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Hà Tích Mộ, Vương Hiếu Dương, Vương Kiến Quốc, Hứa Gia Danh, Lạc Phong và Minh Hiên. Hà Tích Mộ cất lời: “Lạc Phong không nói gì với chúng tôi cả, ban nãy tôi đã nói rồi, ngay từ đầu, tôi đã biết đến sự tồn tại của cậu.”

Lạc Phong nhìn Hà Tích Mộ bằng ánh mắt đầy oán hận, cậu ta cảm thấy mình bị Minh Hiên ghét bỏ đều do Hà Tích Mộ. “Quả nhiên, chị vẫn nói mọi chuyện cho người khác biết. Chị đã lừa tôi...”

“Thật là nực cười, cậu đã lừa tôi thì tại sao tôi lại không thể lừa cậu?” Hà Tích Mộ hỏi ngược lại.

“Chị...”

Vương Hiếu Dương liền ngắt lời: “Cậu sai rồi, từ trước tới giờ, Hà Tích Mộ luôn là người biết giữ lời hứa, cô ấy không hề nói với tôi về chuyện của cậu, tất cả đều do tôi đoán ra. Quan trọng hơn là, ngày hôm đó, tôi đã không bỏ đi mà đứng ngoài cửa nghe cuộc nói chuyện của hai người. Trước đó tôi đã phát hiện ra vết máu ở cánh cửa rồi thuận theo câu chuyện của hai người mà đoán ra.”

Hà Tích Mộ như bưng tỉnh. “Chẳng trách sau hôm đó anh lại đến tìm em, thì ra anh đã biết tất cả mọi chuyện.”

“Anh không dám tìm cha tới giúp.” Vương Hiếu Dương nhìn Vương Kiến Quốc, sau đó quay sang Hứa Gia Danh. “Vì thế nên anh đi tìm anh ta.”

“Thì ra là anh gọi anh ta đến?” Hà Tích Mộ và Vương Kiến Quốc đồng thanh nói.

Vương Hiếu Dương gật đầu. “Nếu không thì chẳng có ai tháo được ngòi nổ kia.”

Vương Kiến Quốc vỗ mạnh vào đùi, nói: “Chẳng trách lúc cha đi tìm nhân viên đội kỹ thuật nhờ họ đến giúp chúng ta, họ lại có vẻ mặt đó, cha cũng không dám hỏi, thì ra Đội trưởng Hứa đã bàn giao công việc cho họ trước rồi.”

Lúc này, Minh Hiên chỉ hận không thể giết chết bọn họ, nhưng hắn vẫn muốn biết một điều, đó là tại sao bọn họ lại biết ở đây có bom. “Rốt cuộc tại sao các người lại biết ở đây có bom? Rõ ràng tôi đã hành động rất kín kẽ mà sao các người vẫn phát hiện ra?”

“Bởi vì trong lúc vô tình, tôi đã nhìn thấy một số đầu dây diện nhiều màu, lại nghĩ đến việc các người bỗng nhiên yêu cầu nhiều người đến

một nơi như vậy nên cảm thấy có điều bất thường.” Hà Tích Mộ nhớ lại, hôm đó, trong ánh sáng mờ ảo của đèn pin, cô đã nhìn thấy một vài đoạn dây điện xanh đỏ tím vàng tập trung ở một chỗ, nhớ tới những bộ phim hành động mình hay xem, cô đã không khỏi giật mình. Sau hôm đó, cô tìm gặp Vương Kiến Quốc, người duy nhất cô có thể nhờ cậy. Sau khi nghe Hà Tích Mộ kể lại mọi chuyện, Vương Kiến Quốc đã sẵn lòng giúp đỡ.

Trong lúc Hà Tích Mộ đi lo công việc, Vương Kiến Quốc đã đến tiểu khu này điều tra một lượt, cuối cùng phát hiện ra, tòa nhà mà Hà Tích Mộ đang ở là trung tâm của tiểu khu, nếu Lạc Phong và đồng bọn của cậu ta cho nổ bom thì cả tiểu khu này sẽ tan tành. Sau vài giờ nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng Vương Kiến Quốc cũng tìm được quả bom ấy.

Về phần Vương Hiểu Dương, hôm ấy, khi ra bãi đỗ xe để xem xe của Hà Tích Mộ còn ở đó không, anh đã vô tình nhìn thấy một trái bom, liền gọi cho Hứa Gia Danh, bảo anh ta đến xác nhận.

“Nếu ngay từ đầu đã biết là tôi lừa các người thì vì sao còn đồng ý với tôi?” Lạc Phong hỏi.

Hà Tích Mộ đưa mắt nhìn vào phòng ngủ, bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn như vậy mà Lạc Linh vẫn không có chút phản ứng nào, có lẽ điều cô đoán là đúng. “Tôi biết cậu và Lạc Linh bị người khác lợi dụng nên muốn giúp cậu. Tôi đã cho các người cơ hội nhưng các người vẫn cố tình muốn chúng tôi chết, tại sao vậy?”

“Vì không thể quay đầu được nữa.” Lạc Phong nhìn Minh Hiên, nở nụ cười. “Chị biết không, Lạc Linh chết rồi, lúc đầu tôi cũng ảo tưởng rằng chỉ cần những người kia xin lỗi và chữa khỏi bệnh cho Lạc Linh,

tôi sẽ không trả thù nữa. Nhưng nửa tiếng trước khi chị quay lại, Lạc Linh đã chết...” Dứt lời, Lạc Phong gào khóc thảm thiết.

“Lạc Phong, cậu định làm gì?” Hà Tích Mộ đột nhiên hét lớn nhưng không còn kịp nữa, Lạc Phong đã nhảy từ cửa sổ xuống, “bịch” một tiếng, bên ngoài lập tức vang lên những tiếng xôn xao. Hà Tích Mộ liền chạy đến bên cửa sổ, cúi xuống nhìn, một đám người mặc cảnh phục đang vây quanh thi thể một cậu bé, những người đó ắt hẳn là cấp dưới của Hứa Gia Danh.

Minh Hiên có tên thật là Trương Minh, cái tên Minh Hiên là do hắn tự đặt cho mình. Giống như rất nhiều đứa trẻ ở độ tuổi dậy thì, thường chán ghét cái tên cha mẹ đặt, thế nên có ai hỏi hắn tên gì, hắn cũng chỉ trả lời là Minh Hiên, chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ, hắn mới bằng lòng nói ra cái tên thật.

Mười bảy tuổi, Minh Hiên đã sống một mình, cha mẹ hắn đều là thương nhân, luôn phải xa nhà. Trong ấn tượng của hắn, bắt đầu từ lúc hiểu chuyện, cha mẹ đã đi làm ăn xa, lại không sống cùng ông bà, hai mươi tuổi hắn bắt đầu cuộc sống tự lập.

Giống như nhiều đứa trẻ khác, từ nhỏ Minh Hiên đã có tính cách hướng nội, không thích nói chuyện, không thích ra ngoài chơi đùa, thậm chí còn chẳng muốn đến trường. Là con trai duy nhất của gia đình nên hắn được cha mẹ cưng chiều, mỗi tháng đều gửi cho hắn một số tiền lớn. Trong năm năm sống một mình, hắn không tỏ ra hòa đồng với bất cứ ai, thậm chí hắn có thể không ra ngoài trong vài tháng, ngày ngày giam mình trong phòng lên mạng, đó là việc duy nhất khiến hắn cảm thấy hứng thú. Truyện tranh và game trở thành hoạt động giải trí chính của hắn. Cha mẹ hắn khó khăn lắm mới về nhà một lần, thế nhưng hắn cũng

chẳng tỏ ra thân mật với họ, như thể gặp người xa lạ vậy, sau khi chào hỏi vài câu, hắn lại tiếp tục vùi đầu vào chơi game.

Tuy trong lòng cha mẹ hắn rất lo lắng nhưng vì quá bận rộn kiếm tiền, không có nhiều thời gian quan tâm đến hắn nên họ chỉ biết cho hắn nhiều tiền hơn để bù đắp sự áy náy này. Trong suy nghĩ của họ, họ cho rằng con mình ở nhà sẽ tốt hơn nhiều so với việc ra ngoài lêu lổng. Thế nên, Minh Hiên càng lúc càng trở nên tồi tệ.

Trò chơi điện tử mà Minh Hiên thích nhất là Huyết tinh, việc giết người trong game khiến hắn vô cùng phấn khích, quên ăn quên ngủ. Đến mức phim hoạt hình chém giết cũng khiến hắn hưng phấn, tình tiết càng tàn khốc, hắn càng thích.

Trạng thái đó tiếp diễn được hơn một năm thì Minh Hiên bắt đầu cảm thấy tẻ nhạt, dường như chỉ xem thôi thì không đủ kích thích hắn. Một lần trong lúc nhàn rỗi, hắn đọc được một bài báo, nói về một học sinh trung học giết hại cún cưng của mình, những hình ảnh đó không ngừng kích thích hệ thần kinh của hắn, hắn cảm thấy đã rất lâu rồi không có được sự phấn khích đến vậy, hắn sung sướng nhảy dựng lên. Hắn tưởng tượng mình chính là học sinh trung học kia, hai tay đều dính máu tươi của con chó, hắn giơ hai tay ra trước ánh đèn, bật cười ha hả, cảm giác này quả là sung sướng.

Sau đó, Minh Hiên gọi cho cha mẹ, nói hắn muốn nuôi chó. Cha mẹ hắn những tưởng con mình cần có người bầu bạn nên xúc động vô cùng, nhất trí ngay. Minh Hiên lập tức lên mạng đặt mua một chú cún cưng. Vì là lần đầu tiên cầm dao giết một sinh vật sống nên hắn vô cùng căng thẳng, thậm chí còn có chút không ổn. Nhưng cứ nghĩ đến bức hình trên bài báo đó, hắn lại cảm thấy nếu người khác có thể làm được thì hắn

cũng có thể, hần run rẩy giết chết con chó. Ngẫm nghĩa “kiệt tác” của mình, hần vô cùng sung sướng. Càng về sau, thủ đoạn của hần càng tàn nhẫn.

Một năm sau, Minh Hiên không còn cảm thấy thỏa mãn với việc giết động vật nữa, ánh mắt của hần bắt đầu chuyển sang thân thể con người, hơn nữa còn bắt đầu tự chế thuốc độc và thuốc nổ. Tuy đến trường không nhiều nhưng khả năng tự học của Minh Hiên rất cao, hần tìm mua các loại sách hóa học, vừa học vừa thí nghiệm trên cơ thể chó, mèo. Sau khi thành công, hần chỉ mong muốn được thử nghiệm trên cơ thể con người, nhưng suy cho cùng, hần vẫn có chút kiêng kị, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng lúc đó, trong tiểu khu xảy ra một vụ tự thiêu vì lí do di dời nhà đất, việc này khiến Minh Hiên cảm thấy hết sức hưng phấn, cuối cùng hần cũng tìm ra cơ hội cho mình. Hần chạy khắp nơi nghe ngóng chuyện của Lạc Phong, hơn nữa còn tìm gặp cậu ta. Sở dĩ hần có thể tiếp xúc thành công với Lạc Phong là nhờ vào một con mèo đen. Con mèo đen đó là mèo hoang. Hôm đó, Lạc Phong tình cờ bắt gặp và định nuôi nó, bởi cậu ta nghĩ hoàn cảnh của nó cũng chẳng khác gì mình, thế nhưng đến bản thân cậu ta còn không nuôi nổi, sao có thể nuôi thêm một con mèo! Minh Hiên đã lợi dụng điểm này, giả bộ tình cờ đi qua rồi đến bắt chuyện với Lạc Phong, sau khi hỏi han vài câu, hần tỏ rõ mình cũng là người yêu mèo, và ngỏ ý sẽ thay Lạc Phong nuôi con mèo đen đó. Từ đó, hần và Lạc Phong làm bạn với nhau.

Sau đó, Minh Hiên không ngừng cung cấp tiền cho Lạc Phong, tuy không đủ để đưa Lạc Phong đến bệnh viện nhưng vẫn đủ để khiến Lạc Phong tin tưởng hần, kể lại hết những chuyện mình và chị gái gặp phải, hơn nữa còn tỏ rõ thái độ hận thù của mình. Minh Hiên cảm thấy cơ hội

đã đến, hắn nói với Lạc Phong rằng mình có thể giúp cậu ta báo thù, và chỉ có như thế, Lạc Linh mới có tiền chữa bệnh. Lạc Phong hoàn toàn tin tưởng hắn, hơn nữa vừa nghe nói có thể chữa bệnh cho Lạc Linh, cậu ta liền đồng ý, sau đó, các vụ án giết người liên tiếp xảy ra.

Có thể nói, Lạc Phong và Minh Hiên phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, đến nỗi lừa gạt được tất cả mọi người. Lần đó, lúc Lạc Phong tấn công Hà Tích Mộ, chính vào thời khắc mấu chốt, Minh Hiên xuất hiện, nói cho cậu ta nghe về chuyện của Tô Hạo Minh nên Lạc Phong mới vội vàng chạy đi, vì thế mà Hà Tích Mộ thoát chết.

Kinh khủng hơn nữa là, con mèo đen kia ngày nào cũng ăn thịt người, hằng ngày Minh Hiên đều cho nó hai miếng thịt tươi, hắn cảm thấy vô cùng thích chí khi làm như vậy.

Sau khi nghe Lạc Phong kể về lòng thù hận với tất cả mọi người ở tiểu khu này, Minh Hiên đột nhiên muốn thử sức mạnh của thuốc nổ do chính tay hắn chế tạo ra.

Nhưng hắn thực sự không ngờ ván cờ hắn nhọc công sắp đặt đã bị phá tan. Hắn vẫn luôn tự cao tự đại cho rằng mọi việc mình làm không có bất cứ sơ hở nào nhưng đến cuối cùng vẫn thất bại, lòng tự tôn của hắn đột nhiên phải chịu một đòn đả kích nặng nề nên lúc tra tay vào còng, hắn chẳng khác nào một kẻ mất hồn, mặc cho người ta định đoạt.

Một tháng sau.

Các nhà đầu tư bất động sản quyết định đền bù cho Hà Tích Mộ một khoản tiền lớn, được gọi với cái tên mỹ miều là khoản phí bồi thường tổn thất tinh thần. Nhiều người liên quan đến vụ án này cũng phải nhận những hình phạt thích đáng, những bộ ngành liên quan đến

việc di dời trở nên thận trọng hơn, trong khi những chính sách không ngừng được cải thiện... Cuối cùng mọi việc cũng coi như được giải quyết ổn thỏa. Về phần Minh Hiên, sau khi cha mẹ hẳn biết chuyện đã không khỏi kinh hãi, một mặt kiện lên tòa án, mặt khác không ngừng cầu xin sự khoan hồng, thế nên vụ án đến bây giờ vẫn chưa thực sự kết thúc.

Hà Tích Mộ và Vương Hiếu Dương ngồi trong quán cà phê, lắng nghe một điệu nhạc du dương, hưởng thụ cảm giác khoan khoái trước nay chưa từng có.

“Sự việc coi như đã được giải quyết ổn thỏa, có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi. Nhưng cứ nghĩ đến cha mẹ của Minh Hiên, anh lại có cảm giác xót xa.” Vương Hiếu Dương nói.

“Biết làm sao được. Nếu bình thường họ quan tâm đến con mình nhiều hơn thì đã chẳng xảy ra chuyện đó. Thực ra, chính họ mới là gốc rễ gây nên tất cả bi kịch này.” Hà Tích Mộ thở dài.

“Cũng đúng, đáng thương nhất vẫn là gia đình Lạc Phong.”

Vừa nhắc đến Lạc Phong, Hà Tích Mộ liền cảm thấy vô cùng khó chịu. “Lạc Phong đã phải kìm nén quá lâu, cậu ta cũng quá mệt mỏi rồi, có lẽ cái chết đối với cậu ta cũng là một sự giải thoát. Có điều, cho đến tận lúc chết, cậu ta vẫn canh cánh trong lòng câu hỏi vì sao Lạc Linh bị bỏng khắp người mà khuôn mặt lại không hề hấn gì.”

“Dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua, chúng ta đừng nên nghĩ nhiều nữa. Trải qua bao nhiêu sóng gió, tình cảm giữa chúng ta càng thêm bền chặt, phải không?” Vương Hiếu Dương bỗng nhiên kéo tay Hà Tích Mộ, dịu giọng nói: “Chúng ta kết hôn đi!”

“Được ạ.” Hà Tích Mộ vui vẻ đồng ý.

“Em nói gì, là thật sao?” Vương Hiểu Dương kích động, cho rằng mình đã nghe nhầm.

Nhưng Hà Tích Mộ lập tức lãng sang chuyện khác: “À, em nói, nội thất trong căn hộ đều bị hư hỏng nặng rồi...”

Hết

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)